

ရွှေဘေသာစေ့

မိုးစက်ပွင့်

အိုအို - အက်လေး

အချစ်
လှူဆောင်ကြည့်ပါ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၈၊ ဇန်နဝါရီလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိုတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိုတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၉၀၀ ကျပ်
- အုပ်ချုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

မိုးစက်ပွင့်

ကိုကို အကဲလေး

၈၉၅.၈၃

မိုးစက်ပွင့်
ကိုကို အကဲလေး / မိုးစက်ပွင့် - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၈။
၂၆၇ - ၈၁၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ။
ကိုကို အကဲလေး

“အရိပ်”

အချစ်ဟာ ဘဝမဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့်
 သတိရခြင်းတွေ ခုန်ခုန်ထလာတဲ့အခါ
 အလွမ်းက မိမိနှင့် ဖေနိုင် သားသမီးလိုပါပဲ။
 တိမ်လွှာကို ထိုးခွဲတဲ့ဓားက
 အသွားနဲ့ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့
 ဓားဆိုမှတော့
 အသွားနဲ့ပဲခွဲခွဲ အပြန်နဲ့ပဲခွဲခွဲ
 ရင်ဘတ်တော့ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားတာပါပဲ။
 အတိတ်က အရိပ်အချို့ဆိုတာ
 ခဲဖျက်နဲ့ ပြန်ဖျက်လို့ရတဲ့ သတ်ပုံအမှားမဟုတ်လေတော့
 ငါ့ရင်ဘတ်ထဲ
 နှင့်ခြေရာတွေ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်လေ။

မိုးစက်ပွင့်

အခန်း (၁)

× × × တိမ်တွေကြည့်ရင်းကွယ် × × × ကိုယ်အမြဲကြေ
 ကွဲ ငိုနေတယ် × × × အတူတူနေလေးတွေ ပြန်တွေးမိရင်း သိပ်
 လွမ်းတယ် × × × ချစ်အားလေးရယ်ငယ် × × × ရင်မှာသိုသိပ်
 ဖျက်ရည်ဝဲ × × × ကိုယ်တကယ် လွမ်း × × × လွမ်းလို့လေ
 အပြန်ဆုံးပြန်ခဲ့ချစ်သူရယ် × × × ကြင်နာစိတ်လေးတွေ ပြန်တမ်းတ
 ရင်း ငိုနေတယ် × × × ရင်ခုန်သိပ်မောတယ် × × × အချစ်အနမ်း
 တွေလည်း သိပ်လွမ်းတယ် × × ×

စင်မြင့်ပေါ်မှာ သီချင်းဆိုနေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့အလှက
 ပုရိသတို့၏ရင်ကို အငြိမ်မနေအောင် လှုပ်ခတ်မိန်းမူးစေသည်။ စူးရဲ

တဲ့ အလှတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်မလေးအရင်ဆိုသွားတဲ့ အဆို တော်တွေရဲ့ အလှကသာ စူးရဲတောက်ပနေတာပါ။ အတိုအပြတ်၊ အတွန့်အဖတ်၊ ရင်ပေါ် ဒူးပေါ်တွေနဲ့ မျက်နှာမှာ ကာလစုံတင်ပြီး လှလိုက်ကြတာ စူးစူးရဲရဲပါပဲ။

အခု သီချင်းဆိုနေတဲ့ ကောင်မလေးကျတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ပေ။ မျက်နှာမှာ ဘာကာလာမှ ခြယ်သခြင်းမရှိဘဲ မိတ်ကပ် ပါးပါး လိမ်းရုံနှင့် မျက်နှာက ပွေးနုကြည်စင်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းနီ ကလည်း ဆိုးတယ်ဆိုရုံမျှ ပန်းဆီရောင် ခပ်ပါးပါးနှင့်သာ။ အခြား တွေတွေထူးထူး ပြင်ဆင်ထားခြင်း မရှိဘဲကို လှနေတာ မြင်သူရဲ့ ရင်ကို အေးချမ်းစေသည်ပေါ့။

ဝတ်စားပုံက မိန်းမ မဆန်ပေ။

လိမ္မော်ရောင်နဲ့ အဝါ၊ အဖြူတွေ ကွက်ထားတဲ့ အကွက် ရုပ်လက်ရှည်ကို တံတောင်နားအထိ အင်္ကျီလက်ကို ခေါက်တင်ထား လေသည်။ ဘောင်းဘီက အပြာရင့်ရောင်။ ပြီးတော့ လျှာထိုးဦးထုပ် ကို လျှာနောက်ပြန် ဆောင်းထားသည်လေ။ ယောက်ျားဆန်ဆန်နဲ့ တည်ငြိမ်တဲ့အလှလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ ဆံပင်က အညိုရောင်ကို ကုပ်ထောက်နေသည်လေ။

ချစ်အားလေးရယ်ငယ် x x x ရင်မှာသိုသိပ် မျက်ရည်ဝဲ x x x ကိုယ်တကယ် လွမ်း x x x လွမ်းလို့လေ ပြန်ခဲ့ပါတော့ ချစ်သူရယ် x x x

အတူနေတာတွေ ကိုယ်အမြဲလွမ်းနေတယ် x x x သိပ်ချစ် တယ် ရင်ထဲခိုနားလှည့်ပေါ့ကွယ် x x x

ရီဝေမျက်ဝန်းရယ် x x x ငိုခဲ့တာလည်း ကြာပြီပဲ x x ဘယ်လိုဘာကြောင့်ကွယ် အဖော်မဲ့ ကြေကွဲ အနေခက်တယ် x x ဘယ်အထိချစ်မှာလဲ x x x ဒီလိုအချိန်တိုင်းမေးသူရယ် x x x ကိုယ်တကယ်လွမ်း လွမ်းလို့လေ အမြန်ဆုံးပြန်ခဲ့ချစ်သူရယ် x x x ကြင်နာတာတွေ မေ့မထားလိုက်ပါနဲ့ x x x သိပ်ချစ်တယ် ရင်ထဲခိုနားလှည့်ပေါ့ကွယ် x x x

ဦးခွန်းဆက် ကောင်မလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေရင်း မှ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို သတိရမိသွားလေသည်။ တူလိုက်တာ။ တည်ငြိမ်အေးချမ်းတာနဲ့ ယောက်ျားဆန်တာ ကွာခြားမှုရှိပေမယ့် မျက်နှာပေါက်က တော်တော်ဆင်သည်လေ။ အတိတ်ကို ပြန်သတိ ရမိတော့ စိတ်က အလိုလို လွမ်းလာသည်ပေါ့။

ဪ... နှင်းရယ်။

“ကိုခွန်းဆက်”

“... ”

“ဟိတ် ... ကိုခွန်းဆက်”

“အင် ... ဗျာ”

ဦးညီညီက ပခုံးကို လှမ်းပုတ်မှ ဦးခွန်းဆက် အတွေးစကို ဖြတ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဦးညီညီက ပြုံးစိစိမျက်နှာနှင့် သာ ...

“မျက်တောင်လေးဘာလေး ခတ်ပါဦးဗျ။ ဘယ်လိုလဲ၊ သဘောကျနေပြီလား။ ကျမယ်ဆိုလည်း ကျလောက်စရာပါ။ ကောင်မလေးပုံစံကြည့်ရတာ အဖြူထည်လေးထင်တယ်။ ကျွန်တော် လာနေတာ သူ့ကို ဒါပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဖူးတာပဲ။ အသစ်ကလေး ထင်တယ်”

“ဪ ... ”

“သဘောကျရင် သွားပြီး ဆုချလေဗျာ”

ဦးခွန်းဆက် ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။ သူက ဒါမျိုးတွေ ဝါသနာပါတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်ဘဲလေ။ ကိုယ့်ဇနီးကို ချစ်လို့ ယူခဲ့တာ မဟုတ်ပေမယ့် ယူပြီးတော့လည်း ဦးခွန်းဆက် သစ္စာရှိခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်ရေးကို သာယာအောင် ဖန်တီးခဲ့သည်လေ။ ကိုယ့်ကြောင့် ကိုယ့်မိသားစုကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သိက္ခာတွေ၊ သမာဓိတွေကို ထိန်းခဲ့တာ အခုထိပါပဲ။

အခု ဒီကိုရောက်လာခဲ့တာ ဦးညီညီ အတင်းခေါ်လာလို့ လေ။ လုပ်ငန်းသဘောအရ၊ လူမှုရေးအရ ဒီလိုနေရာတွေ ရောက်လာ ပေမယ့် ကိုယ့်မိသားစုအတွက် မဟုတ်ဘဲ အခြားလူတွေအတွက် ငွေအပိုဖြုန်းလေ့ မရှိပေ။

ဒါကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်သံစဉ်ချို၊ ခဏခဏပြောလေ့ရှိ သည်။ သူမ အိမ်ထောင်ရေး ကံကောင်းသည်တဲ့။

“သဘောကျပါတယ်။ ကျွန်တော် သဘောကျတာက မိုးသားစွာ သဘောကျခြင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်မိသားစုဝင်မဟုတ်တဲ့ လူတွေအတွက် ကျွန်တော်အပိုင်ငွေ မဖြုန်းတတ်ဘူး ကိုညီညီ”

“ဟား ... ”

“... ”

“အဲဒီလောက်ကြီး ကိုယ့်ကိုယ့်ကို ဘောင်ခတ်မထားစမ်း ပါနဲ့ ကိုခွန်းဆက်ရာ။ ရခဲလှတဲ့ လူ့ဘဝကို ရတုန်း ပျော်ပျော်နေလိုက် စမ်းပါဗျ။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

“ဆောရီးပါ။ ကျွန်တော် ဝါသနာမပါဘူး ကိုညီညီ”
 ဦးညီညီက အားမလိုအားမရ ပုံစံနှင့် ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း
 ခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော်က ကိုခွန်းဆက်ကို ဦးခွန်းဆက်ကို ဦးစားပေး
 တာဗျ။ ခင်ဗျား ဆုမချဘူးဆိုရင် ... ဟဲ့ ... ဟဲ့”

ဦးညီညီ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် တစ်ချက်ပွတ်လိုက်ပြီး
 ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပန်းကုံးတွေ၊ သရဖူတွေ ရောင်းတဲ့နေရာ
 ကို ရောက်သွားလေတော့ -

“အန်ကယ် ... ပန်းကုံးဝယ်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီနေရာကို ရောက်လာမှတော့ ဒါပဲရှိတာ
 ပေါ့ကွ”

ပန်းကုံးရောင်းတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်
 မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ကောင်လေးက
 ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်ပြီး -

“အန်ကယ် ... အခု သီချင်းဆိုနေတဲ့ လေညှင်းစံအတွက်
 ဝယ်တာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မရောင်းပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဟင် ... ဘယ်လို”

“လေညှင်းစံအတွက်ဆိုရင် မရောင်းရဘူးလို့ သူဌေး
 ကိုယ်တိုင်က မှာထားလို့ပါ အန်ကယ်”

ဦးညီညီ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။ ကြားရတာ
 အဆန်းကြီးပါလား။ ဒီဆိုင်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ အခြားဆိုင်မှာဖြစ်ဖြစ်
 စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုသူမှန်သမျှ သရဖူရဖို့ ပန်းကုံးများများ
 ရဖို့ မျှော်လင့်နေကြတာပဲလေ။ ဒီတစ်ယောက်ကျမှ လက်မခံဘူးဆို
 တော့ ... ဟူ။ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်က သူ့အတွက် ရည်ရွယ်ထားလို့ ဒါမျိုး
 လက်မခံဘူးလို့ တားဖြစ်ပိတ်ပင်တယ်ဆိုရအောင်ကလည်း ဒီဆိုင်
 ပိုင်ရှင်က အမျိုးသမီးလေ။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှ အပျိုကြီးတဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံတာလဲ ငါ့ညီ။ တစ်ချက်လောက်
 ရှင်းပြပေးပါလား။ အန်ကယ်တို့ သိတာကတော့ စားသောက်ဆိုင်မှာ
 သီချင်းဆိုသူမှန်သမျှ ဒီလိုဆုချဖို့ကို များများရပါစေလို့ ဆုတောင်း
 နေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အခု သီချင်းဆိုနေတဲ့ လေညှင်းစံက အဲဒီ
 လို မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ။ သူ့သီချင်းဆိုလို့ရတဲ့ အနုပညာကြေးကလွဲရင်
 အခြားဘာဆုလာဘ်လာဘကိုမှ လက်မခံဘူးလို့ ပြောထားလို့ပါ
 ခင်ဗျာ”

“အဆန်းပဲ။ ဒါနဲ့ သူ့နာမည်က လေညှင်းစံလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဪ... ”

ဦးညီညီ လေညှင်းစံဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။ မာနခဲလေးထင်ပါရဲ့။ မရတော့လည်း နေပေါ့။ ဖိုက်ဆံအကုန်သက်သာတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနှင့် လှည့်ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံတွေ ကြားပေမယ့် လေညှင်းစံကတော့ ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ ကိုယ့်အလှည့်ပြီးတာနှင့် စင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြုံးပြမို့ ဆန္ဒမရှိလို့ မျက်နှာချိုအောင်လည်း ပဲမပေးတတ်ပေ။ ပေးစရာမလိုပါဘူး။

အစကတည်းက ဝါသနာအရ သီချင်းဆိုတာ။ ဝမ်းစာအတွက် အနုပညာကြေး ထိုက်သလောက်ရပြီးပြီပဲလေ။ ဒါ့အပြင် အခြားဆုတွေလာဘ်တွေကို မလိုချင်ပါဘူး။ ဆုဆိုတာရဲ့နောက်မှာ ဒီလိုနေရာမျိုးက အညှီအဟောက်တွေ ပါလာတတ်တာပဲ မဟုတ်လား။

နာမည်ကသာ လေညှင်းစံ။ လူက နေမင်းထန်လို့ မှည့်မို့

ကောင်းအောင် မာနကြီး၍ စိတ်ဆတ်သူပါ။ အထူးသဖြင့် ပြီတီတီရုပ်နဲ့ နာမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ရင် ဆွဲထိုးပစ်ချင်တာ။ လက်ကလည်း ယဉ်ပါဘိသနဲ့။ ကလေးဆန်တဲ့အခါ ရှိသလို ပေါတောတောနဲ့ နေတဲ့အခါနေပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ...

ဒီလိုနေရာမျိုးမှာတော့ ထိုအကျင့်တွေကို ထုပ်သိမ်းထားသည်သာ။

“မြေး...”

လေညှင်းစံ စင်ပေါ်က ဆင်းလာတာနှင့် အဘိုးဖြစ်သူက အနားသို့ ရောက်လာလေသည်။ ‘မြေးမလေးကို စိတ်မချလို့ဆိုပြီး လိုက်လာတာလေ။ မြေးကို ချစ်တာလည်း တုန်လို့ပါပဲ။ ပြေးကြည့်မှ ဒီမြေးမလေးတစ်ယောက်ပဲ ချစ်စရာရှိတာလေ။

ဆွေမျိုးဆိုတာက ပေးနိုင်ကမ်းနိုင်မှ ကိုယ့်ကို ဂရုစိုက်ကြင်နာသယောင်ရှိကြတာ။ ဒါကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် တိုင်တိုင်ပင်ပါ။

“အဘိုး... ဘယ်လိုလဲ။ မြေး သီချင်းဆိုတာ မိုက်ရဲ့လား”

“မိုက်ပါ။ ကြိုက်ပါ။ ငါ့မြေးက တော်ပြီးသားပဲဟာ။ အဘိုး

ကဖြင့် ငါ့မြေးနဲ့ ဟိုအရင်ကလို တွဲပြီးတောင် ကလိုက်ချင်သေးတာ”

“ဟားဟား... အဘိုးကတော့လေ။ အနုပညာပိုကို သတ်လို့ကို မရတာပါလား”

“အမယ်... မြေးလည်း အဘိုးကိုတူလို့ အဲဒီပိုးတွေ ဝင်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပဲ၊ ဗျား”

“ကဲ... မြေး၊ အဘိုးတို့ ပြန်ကြမှာလား”

“ပြန်မယ် အဘိုး။ မမသက်ဆီ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“လာပါပြီတော်၊ လာပါပြီ”

သက်ထားခင် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာကာ လေညှင်အနားရောက်တော့ ခြေလှမ်းကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ လေညှင်က အစကတည်းက ပြောထားသည်လေ။ သူ့အနုပညာကြေးကို မမသက်လာပေးပါ။ ကျွန်တော်က မမသက်ကို လိုက်ရှာပြီး တောင်းမနေချင်ဘူးတဲ့။

“ရော... လေညှင်”

ပိုက်ဆံပေးလိုက်တော့ လေညှင်က အင်္ကျီအိတ်ထဲထဲ ဖြစ်သလို ထိုးထည့်လေသည်။

“ကျေးဇူးပါ မမသက်”

“ဟာ... မဟုတ်တာ လေညှင်ရယ်။ လေညှင်က အနုပညာကြေး ယူတာလေ။ မမသက်ကသာ လေညှင်ကို ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံး ဖြစ်နေတာ သိလား”

“မလိုပါဘူး မမသက်ရာ။ ကျွန်တော်က အမြင်မတော်ရင် ကူညီတတ်တာ အကျင့်ပါနေတာဗျ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်လေးကိုပဲ မမသက်က လေးစားတာ”

“ကျွန်တော်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး မမသက်”

“ကောင်းပါပြီ လေညှင်။ ဪ... ဒါနဲ့ နောက်နေ့တွေလည်း သီချင်းလာဆိုနေ လေညှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမသက်”

သက်ထားခင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး လေညှင်တို့ မြေးအဘိုးထွက်သွားကြလေတော့သည်။ သက်ထား လေညှင်တို့ကို လိုက်ကြည့်နေမိ၏။ နာမည်က လေညှင်စံတဲ့။ မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြလေးပါပဲ။ စိတ်ထားဖြူစင်သလို လူကလည်း ချစ်စရာလေးပါ။ ကိုယ့်ကို ကူညီခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိတော့ သက်ထား ပြုံးမိသွား

လေသည်။

အဲဒီနေ့က သက်ထား အတိုးနဲ့ချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံ သိန်း
ငါးဆယ် သွားယူပြီး ပြန်လာခဲ့တာလေ။

၃၂ ၃၂ ၃၂

ကခန်း (၂)

သက်ထားကားက ထိုးရပ်သွားတော့ စိတ်ညစ်နေရသည်။
အကူအညီတောင်းဖို့ကျတော့လည်း ဘယ်သူ့ကို အကူအညီတောင်း
ရမှန်း မသိပါဘူး။ လူတိုင်းကိုလည်း အကူအညီမတောင်းရဲဘူးလေ။
မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်းဆိုတာ ချောက်နှုတ်ခမ်းမှာ ရပ်နေသလို
ပါပဲ။

ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ -

“အစ်မကြီး... ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာကူညီ
ရမလဲ”

ကားမှန်ချထားသည်မို့ တံခါးကနေ ခေါင်းပြုလာပြီး မေးတဲ့
သူကို ကြည့်လိုက်တော့ ရုပ်ရည်သန့်သန့်ပြန်ပြန်နှင့် လူငယ်

တစ်ယောက်ပါ။ အဲ ... သူ့နောက်မှာ တစ်ယောက်နဲ့ ဆီ နှစ်ယောက်ပေါ့။ သက်ထား သေသေချာချာ အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်မိသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ရုပ်ကလေးတွေ သန့်နေသလို ဝတ်ထား တာကလည်း ရှုပ်လက်ရှည်အဖြူနှင့် ယောပုဆိုးကို ဝတ်ထားကြတာ လေး။ လာမေးတဲ့ ချာတိတ်က ပုဆိုးအပြာရောင်ဖြစ်ပြီး နောက်က တစ်ယောက်ဝတ်ထားတာက အညိုရောင်ပါ။ ရည်ရည်မွန်မွန်လေး တွေ့ဖို့ အကူအညီတောင်းကြည့်မယ်ဆိုပြီး -

“ကားပျက်နေတာပါ။ ထိုးရပ်သွားတာပဲ။ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး။ မောင်လေးကြည့်တတ်ရင် ကြည့်ပေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ကြည့်ပေးပါ့မယ်”

ကောင်လေးက ကြည့်ပေးမယ်ဆိုပြီး ကားခေါင်းဆီသွားလေ တော့ သက်ထား ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံတွေ ထည့်ထားတဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကို တံတောင်မှာ ချိတ်လျက်ပေါ့။

ပုဆိုးအညိုနဲ့ တစ်ယောက်က သက်ထားကိုပဲ လိုက်ကြည့် နေသည်။ သက်ထား စိတ်မလုံသလို ဘုကြည့် ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့အကြည့်က သက်ထားရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ဆီ ရောက်သွားသည်

ဒီတော့မှ သက်ထား တစ်ခုခုကို တွေးကြောက်သွားပြီး နေရာ ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်စဉ်မှာပဲ -

“ဟင် ...”

“... ...”

“ဟဲ့ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

ကောင်လေးက သက်ထားတံတောင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို လက်မှ ဆွဲချွတ်လေသည်။ သက်ထား ပြန်လုလိုက် သေးမယ့် မရပေ။ ကောင်လေးနှစ်ယောက်စလုံး ထွက်ပြေးချိန်မှာ တော့ -

“ခွပ် ...”

“အ ...”

“ဘုန်း ...”

“ဟာ ...”

“ခွပ် ...”

“အ ...”

“ဘုန်း ...”

“အား ...”

လျှင်လိုက်တဲ့ ကောင်လေး။ ဘယ်ကနေ ပြေးလာပြီး ဝင်ချတယ် မသိပါဘူး။ ပိုက်ဆံအိတ်လုသွားတဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို လက်သီး၊ တံတောင်၊ ဒူး အမျိုးမျိုးသုံးပြီး သမထည့်လိုက်တာ ဟိုနှစ်ကောင် ပြေးပါလေရော။ နောက်မှ ရောက်လာသည့် ကောင်လေးက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်လုထားပြီးဖြစ်ကာ သက်ထားဆီသို့ လျှောက်လာလေတော့ -

“ဟောတော့”

သက်ထား ပါးစပ်အဟောင်းသာ။ မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။ ကောင်လေးလို့ ထင်တာ ကောင်လေးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဖြူဖြူချောချော ကောင်မလေး ဖြစ်နေတော့ သက်ထား မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်တော့။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး လက်တွေ့ ခြေထောက်တွေက လျင်မြန်ဖျတ်လတ်လိုက်ပါတီခြင်း။

“ရော ... အစ်မ၊ အစ်မပိုက်ဆံအိတ်။ အဲဒီလူတွေ အစ်မဆီ လာကတည်းက ကျွန်တော် မသင်္ကာလို့ ကြည့်နေတာ”

“ကျေးဇူးပါ ညီမလေးရယ်။ တကယ့်ကို မမ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့နဲ့ ကျေးဇူးတင်တာပါ။ ညီမလေးသာ ရောက်မလာရင် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံက သိန်းငါးဆယ်တောင် ညီမလေးရဲ့”

“ရပါတယ်။ နောက်ဆို သတိထားပေါ့။ လူဆိုးက (ချို)ဂျိုပေါက်နေတာမှ မဟုတ်တာ”

ပြောပြီး ကောင်မလေးက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့ -

“ဟယ် ... နေဦး ညီမ၊ နေပါဦး”

ခေါ်လိုက်တာပင် မရပေ။ ထွက်သွားတာ မြန်လိုက်တဲ့ ခြေထောက်တွေ။ သက်ထား ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ ချာတိတ်မကြောင်းကို စုံစမ်းပေမယ့် စုံစမ်းလို့ မရပေ။ တွေ့ချင်ပြန်တော့မည် ...

သက်ထား သွားရင်းလာရင်း လမ်းမှာ လူတွေဝိုင်းအုံပြီး ဆစ်ချကို ကြည့်နေတာထင်ပါရဲ့။ စူးစမ်းလိုစိတ်နဲ့ သွားကြည့်တော့ လေညှင်းစံတို့ မြေးအဘိုးပါ။ sound box ခပ်သေးသေးလေးနဲ့ နိုင်ငံခြားသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖွင့်ပြီး Dancer အကကို မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ညီညီညာညာ ကနေတာ ခြေကွက်၊ လက်ကွက်တွေ တစ်ချက်ကလေးများပါဘူး။ ကျင့်ထားတာထင်ပါရဲ့။

အဘိုးဖြစ်သူကလည်း မြေးနှင့်အတူ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ကနေတာ လူငယ်လေးအတိုင်းပါပဲ။ သက်ထားပင် ကြည့်ကောင်း

ကောင်းနှင့် ရပ်ကြည့်နေမိတာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးသွားသည်။ သူတို့ ကနေတဲ့ ရှေ့မှာက ငွေရောင်ဖလားတစ်လုံး ချထားသည်လေ။

“ဟင် ...”

သက်ထား လူအချို့ ဖလားထဲကို ပိုက်ဆံတွေထည့်ကြတာ မြင်တော့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားမှန်း မသိပါဘူး။ ဝမ်းနည်း သလိုလိုကြီး ဖြစ်သွားတာပါ။ ဖလားထဲကို ပိုက်ဆံထည့်ကြတယ်ဆို တာ ဘာနဲ့တူနေသလဲ။ သက်ထား ဘယ်လိုမှ မကြည့်ရက်တော့ တာကြောင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးလို့ အကနားတဲ့အချိန်မှာ လူအုပ်ထဲ သို့ တိုးဝှေ့သွားလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ညီမလေး”

“ဟင် ...”

လေညှင်းစံက လှည့်ကြည့်လေလျှင် -

“မမ ညီမလေးနဲ့ စကားနည်းနည်းလောက် ပြောချင်တယ် ကွယ်။ ဟိုလေ ... မမကို မှတ်မိလားမသိဘူး။ မမကတော့ ညီမလေး ကို မှတ်မိတယ်။ ဘယ်တော့မှလည်း မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း မှတ်မိပါတယ်”

“မမ ညီမလေးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်

တယ်၊ ရမလားဟင်”

“ရပါတယ် မမ”

လေညှင်းစံက ပထမတစ်ခါတွေ့တုန်းကလိုပဲ ယောက်ျား လျာ ပုံစံမျိုးပါ။ တီရှပ်ရေညှိရောင်ကို ဝတ်ထားပြီး အပေါ်က ရှုပ်လက် ရှည် အဝါနဲ့ အဖြူ ကွက်ထားတဲ့အင်္ကျီကို စပ်ဝတ်ထားသည်။ ဘောင်းဘီက အနက်ရောင်။ ရှပ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးလုံးဝတ်မထား ဘဲ အောက်နားစ ဟိုဘက် ဒီဘက် နှစ်စကို ခါးအနားမှာ ချည်ထား သည်လေ။ အင်္ကျီလက်ကို တံတောင်နားအထိ ခေါက်တင်ထားပြီး ဂုင်း(နိ)ဦးထုပ်လျှာကို နောက်ပြန်ဆောင်းထားပုံက မသိရင် ဂျလေဘီ ဆန်ဆန်ပါပဲ။

သက်ထား ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ လူအုပ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး -

“အားလုံးပဲ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ ဖလားထဲကို ဆည့်ထားတဲ့ ကိုယ့်ပိုက်ဆံကိုယ် ပြန်ယူကြပါရှင်။ သူတို့က ကျွန်မ အဘိုးနဲ့ ကျွန်မ ညီမလေးပါ။ ဒီလိုလုပ်တာ သူတို့ ဆင်းရဲလွန်းလို့ ဒီလို ပိုက်ဆံရှာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အကဝါသနာပါလို့ ဒီလို လျှောက် ထုပ်နေကြတာပါ။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံကိုယ် ပြန်ယူသွား ... ယူသွားကြပါ ရှင်။ ကျွန်မ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ပြန်ယူသွားကြပါ”

“ဟင် ...”

လေညှင်းရော သူ့အဘိုးရော သက်ထားလုပ်ရပ်ကြောင့်
ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြည့်နေကြသည်လေ။
ကြည့်နေကြတဲ့ လူတွေက ပိုက်ဆံပြန်မယူဘဲ အလျှိုလျှို ထွက်သွား
ကြလေလျှင် -

“အစ်မ ... ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲဗျ။ သူများစီးပွားရေး
ကို တုတ်နဲ့မထိုးနဲ့နော်”

“မထိုးပါဘူး ငါ့ညီမရယ်”

သက်ထား လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲမှ
ပိုက်ဆံတစ်သိန်းအုပ်ကို ထုတ်လိုက်ကာ -

“ရော့ ... ညီမ”

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

လေညှင်းစံက သက်ထားပေးတဲ့ ပိုက်ဆံကို မယူဘဲ ခပ်မာမာ
လေသံနှင့် ပြန်မေးလေသည်။ အဘိုးဖြစ်သူက နားမလည်သလိုနှင့်-

“မြေး ... သူက ဘယ်သူလဲ”

“ဟိုတစ်ခါ အဘိုးကိုပြောပြတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်အလှခံရတဲ့
အစ်မပါ အဘိုး”

“ဪ ...”

“ယူပါ ညီမ။ မမက စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ပေးတာပါ။
ဟိုတစ်ခါ ညီမသာ မကူညီရင် မမ ပိုက်ဆံသိန်းငါးဆယ် မသမာသူ
လက်ထဲ ပါသွားမှာလေ။ ညီမလေးကို တစ်သိန်းပေးတာ မမအတွက်
ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ကျွန်တော် မယူဘူး”

“ဟင် ...”

“ကျွန်တော် အမြင်မတော်လို့ ကူညီလိုက်တာ။ ဘာမျှော်
လင့်ချက်နဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး မမ။ ကျွန်တော့် ချွေးနဲ့စာမဟုတ်ဘဲနဲ့
ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ဆီက ပိုက်ဆံကိုမှ အလကားမလိုချင်ဘူး။ မယူ
ပါရစေနဲ့”

တော်တော်မာနကြီးတဲ့ ကောင်မလေးပါလား။ မာနကိုတော့
ကြိုက်ပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ အခုလုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို သက်ထား
မကြိုက်ပါဘူး။ ကက်ဆက်ဖွင့် ကပြပြီး ဖလားတစ်လုံးချထားတာကို
အလုပ်နာမည်ကို ကင်ပွန်းတပ်လို့ မရတော့။

ခပ်ရိုင်းရိုင်း ကင်ပွန်းတပ်ကြည့်ရရင် သူတောင်းစားနဲ့ ဘာ
များထူးလို့လဲလေ။

၆ နေ့

“ညီမဲ့ မာနကိုတော့ ကြိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမတို့ အလုပ်နေတဲ့ အလုပ်က ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိတော့ပါဘူး။ ဖလား တစ်လုံးကို ရှေ့ချထားတယ်ဆိုတော့ . . .”

စကားဆက်ဖို့ကို အားနာတာကြောင့် သက်ထား စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်သည်။ ဒါကိုပဲ သဘောပေါက်လွယ်တဲ့ လေညှင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဖလားလို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သုံးလိုက်ပေမယ့် ခွက်တစ် လုံးရှေ့ချပြီး တောင်းစားနေတဲ့ သူတောင်းစားလို့ မမ ဆိုလိုချင်တာ ကို ကျွန်တော်သိတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ယဉ်ကျေးအောင်ပြောပြော အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အတူတူပါပဲ”

“ဟိုလေ . . . မမက”

“အဘိုးရှင်းပြလိုက်မယ် မြေး”

လေညှင်း တစ်ခုပြန်ပြောမလို့ ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ အဘိုးက ဝင်ပြောလေတော့ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်လေ။

“အဓိပ္ပာယ်ချင်းတူပေမယ့် လုပ်ပုံချင်း မတူတော့ သူတောင်း စားလို့ သတ်မှတ်လို့ မရဘူးဆိုတာ တူမကြီးကို ဦးလေး ရှင်းပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး”

“သူတောင်းစားဆိုတာက ခွက်တစ်လုံးကိုင်ပြီး သူများ မသနား သနားအောင် ပြောပြီး တောင်းရတာလေ။ သူတို့က သိပ် မပင်ပန်းဘူး။ ချွေးမထွက်ဘူးပေါ့။ အလှူခံဆိုတာကျတော့ သဒ္ဓါ သလောက် ကုသိုလ်တော် ပါဝင်ခိုင်းတာ။ ဘုရားအတွက်၊ ကျောင်း အတွက် အစရှိသည်ပေါ့”

သက်ထား ဦးလေးကြီးပြောတာကို ငြိမ်သက်၍ နားထောင် နေမိသည်။ ကိုယ်သဘောပေါက်ပေမယ့် သဘောမပေါက်သူအချို့ က တစ်မျိုးထင်ကြမှာ မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုထင်မှာကိုပဲ သက်ထားက မလိုလားတာပါ။

“အခု ဦးလေးတို့ မြေးအဘိုးက အသနားခံပြီး တောင်းနေ တာ မဟုတ်ဘူး တူမကြီးရဲ့။ သဒ္ဓါတရား နည်းများမဆိုလို့ ပြောပြီး အလှူခံနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ကကြ တယ်။ အပင်ပန်းခံပြီး လူတွေစိတ်ကြည်နူးမှုရအောင် ကပြတယ်လေ။ အဆိုတော်တွေလို ရုံဝင်ကြေး ဘယ်လောက်လို့ သတ်မှတ်မထား ဘူး။ ဖလားတစ်လုံး ချထားတယ်။ စေတနာရှိရင်ထည့်၊ မရှိရင် မထည့်နဲ့။ ဖလားထဲရောက်လာတဲ့ ပိုက်ဆံကို ဦးလေးတို့ရဲ့ အနုပညာ ကြေးလို့ သတ်မှတ်တယ်။ ဒါမျိုး ကိုရိုးယားကားတွေထဲမှာ တူမကြီး

ကြည့်ဖူးမှာပေါ့။ ဦးလေးတို့ သူများပစ္စည်းကို မတရားမယူဘူး။ အခုလို သမာအာဇီဝကျကျနဲ့ လုပ်စားတာကို သူတောင်းစားလို့ သတ်မှတ်ရင် လည်း သတ်မှတ်ကြပစေပေါ့ကွယ်။ သူတောင်းစားက လူလိမ်တွေ ထက် သိက္ခာရှိပါတယ်”

ဦးလေးကြီးက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြနေလေသည်။ ဦးလေး ကြီးပြောတာကို သက်ထား လက်မခံနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လက်ခံ တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သက်ထားမဟုတ်တဲ့ လူတွေထဲက အချို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်လွှဲကြရင် ကောင်မလေးရဲ့ အနာဂတ်ကလေး မလှပ မှာကို စိုးတာပါ။

“ကျေးဇူးရှင်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ဒီကလေးရဲ့ဘဝကို အစွန်း အထင်းမရှိစေချင်တာပါ။ ဒီတော့ ...”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဦးလေးပြောတာကို သက်ထားလက်ခံ ပါတယ်။ ဒီထက်ကောင်းတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို ပြောင်းလုပ်ရင် ပိုကောင်း မလားလို့ပါ။ သက်ထားက ဒီက ညီမလေးရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် စဉ်းစား မိလို့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ပြောမိတာပါ”

“တူမကြီးက ဘာကိုစိုးရိမ်တာလဲ”

“ဦးလေးပြောတာကို လက်ခံတဲ့သူတွေ ရှိသလို လက်မခံတဲ့

သူတွေလည်း ရှိမှာပဲလေ။ လက်မခံတဲ့သူတွေရဲ့အမြင်ကြောင့် ကလေး မလေးရဲ့ အနာဂတ်ကို အစွန်းအထင်းဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ”

သက်ထားစကားကြောင့် ဦးလေးကြီး တွေခနဲဖြစ်သွားတာ မြင်လေတော့ သက်ထား စကားဆက်ဖို့ အားရှိသွားလေသည်။

“ဦးလေး ...”

“ဟေ ...”

“စကားပြောရတာ မတ်တတ်ကြီးတွေ။ ဦးလေးနဲ့ ညီမလေးကို သက်ထား တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးပါရစေနော်။ စားရင်း သောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့။ နော် ... ဦးလေး”

ဦးလေးကြီးက မြေးဖြစ်သူကို ကြည့်လေလျှင် မြေးဖြစ်သူ က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး -

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီတစ်ခုတော့ လိုက်လျောပြီး ကျွန်တော် တို့ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါ ညီမလေး”

“ကျွန်တော့်နာမည်အရင်းက လေညှင်းစံပါ။ အဘိုးနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက ခေါ်ကြတာ အကဲလေး။ ကျွန်တော့်ကို နာမည်ပဲ ခေါ်ပါ မမ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်။ ဒါဆို လေညှင်းလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်မယ်နော်”

လေညှင်းက ခေါင်းမညှိတ်၊ ခေါင်းမခါပေ။ လေညှင်းလို့ ခေါ်တာကို မနှစ်သက်ဘူးထင်ပါရဲ့။ သက်ထားက လေညှင်းဆိုတဲ့ နာမည်လေးပဲ ခေါ်ချင်ပါသည်။ လေညှင်းပုံစံလေးက လေညှင်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ပဲ လိုက်သည်လို့ ထင်မိသည်။

“မမနာမည်လည်း မှတ်ထားလေ။ မမနာမည်က သက်ထား ခင်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖြေပုံ တိုတိုတုတ်တုတ်နှင့်ပဲ စကားက အဆုံးသတ်သွားလေ တော့သည်။ သက်ထား ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်လာခဲ့တဲ့ နောက်မှာ ...

၃၁ ၃၁ ၃၁

အခန်း (၃)

“ဝါသနာပါလို့ ကတယ်ဆိုရင် ဒီလိုပုံစံနဲ့တော့ အသက် ခွေးဝမ်းကျောင်း မပြုပါနဲ့ လေညှင်းရယ်။ မမ လေညှင်းကို ပြောပြ မယ်။ လေညှင်းလက်ခံနိုင်မလား မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ မမ”

လေညှင်းအသံက စောစောကလို တင်းမာမှုတွေ မပါတော့ အသံ သက်ထားရဲ့ စေတနာစကားတွေကို နားလည်သွားသည်ထင်ပါ။

“မမက စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လေညှင်းက Dancer အက ကတာ တော်တော်တော် တာပဲ။ သီချင်းရေး ဆိုတတ်လား”

လေညှင်း ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဟား... ဆိုတတ်တာပေါ့ မမရ။ အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရူးသွပ်မှုပဲ။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

အားတက်သရော ပြောပြီးမှ လေသံက အဖျားရှူးသွားလေ သည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ် တာမှ မဟုတ်တာ။

“လေညှင်း”

“ဗျာ...”

“လေညှင်း မမဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုမလား။ ကိုယ်ဝါသနာပဲ တဲ့ အလုပ်ကိုလည်း လုပ်ခွင့်ရတယ်၊ ပိုက်ဆံလည်းရတယ်လေ လေညှင်းရဲ့”

“ဟာ...”

လေညှင်းက ခေါင်းခါလေသည်။ မျက်နှာလေးက ရှုံ့မဲ့သွား ပြီး -

“သီချင်းဆိုတာတော့ ဝါသနာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စားသောက် ဆိုင်မှာတော့ မဆိုချင်ဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လေညှင်း”

“သီချင်းဆိုရုံဆို ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ဟို... ပန်းကုံးစွပ် တာတို့ လာနှုတ်ဆက်တာတို့ ဟိုပြော ဒီပြော ပြောလာရင် ကျွန်တော် စိတ်မရှည်ဘူးဗျ”

လေညှင်းစကားကို မယုံရိုပါ့မလား။ နေတာကိုက ယောက်ျား ဆန်ဆန်လေ။ ဒီတော့ ယောက်ျားတွေနဲ့ ရေခဲရောယှက်ယှက်နေဖို့ ပဲပေးတာတွေ၊ အထာပေးတာတွေ ဘယ်လုပ်တတ်ပါ့မလဲ။ စိတ်ရှုပ် ဟန် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့ မျက်နှာလေးကိုပဲ ကြည့်ပြီး သက်ထား ရယ်မိတော့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို လာရစ်ရင်... ဟူး”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“လူသတ်မှုဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

“ဘုရားရေ”

သက်ထား ရင်ဘတ်သာ ဖိမိတော့သည်။ အဘိုးဖြစ်သူက မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်တာ သူ့မြေးစကား ကို ထောက်ခံလိုက်တာလား မသိပေ။

“အဲဒါ သေချာတယ်။ ဦးလေးကလည်း ဒီမြေးကို အရိပ်လို ကြည့်နေတာ။ မြေးကို ယင်ဖိုတောင် အသန်းမခံစေချင်လို့ ဒီလိုပုံစံမျိုး ဖြစ်အောင် ဦးလေး ပုံသွင်းထားခဲ့တာ”

“ဪ... ဦးလေးရယ်၊ သဘာဝတရားကို လွန်ဆန်လို့မှ မရတာ”

“ဦးလေးလည်း မလွန်ဆန်ပါဘူး။ ရစ်လုံး ညစ်လုံးသမား တွေဆို မြေးအနားက ဖြတ်သန်းသွားလာခွင့်တောင် မရှိစေချင်တာ”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်မ တာဝန်ယူပါတယ် ဦးလေး။ လေညှင်း ကို ကျွန်မဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုခွင့်ပြုပါ”

အဲဒီလို အဲဒီလို ကိုယ့်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုဖို့ကို မနည်း စည်းရုံး ခဲ့ရသည် အဖြစ်ပါ။ အခု သီချင်းဆိုသွားတာ လေညှင်းပုံစံက ဂျလေ ဘီဆန်ပေမယ့် သီချင်းဆိုတာက နားထောင်လို့ ကောင်းသည်လေး။

“မမ ...”

“... ...”

“မမ”

“အင် ... ဟင်”

ဒေလီယာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အနားကပ်ပြီး ခေါ်မှပဲ သက်ထား အတွေးနယ်ထဲကနေ အသိအာရုံတို့ နှုတ်ထွက်ကာ -

“ဘာလဲ ဒေလီယာ”

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး မမ။ မမ ဒီနေရာမှာ ရပ်နေတာ ကြာ

ဇွဲနို့လို ခေါ်ကြည့်တာပါ”

“ဪ...”

သက်ထား လေညှင်းအကြောင်း ဘယ်လောက်ကြာကြာ တွေးမိသွားသည် မသိပေ။ ဘေးကလူတောင် အမြင်မတော်လို့ လာ ဦး သတိပေးခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ပါလား။

၃၃ ၃၃ ၃၃

အခန်း (၄)

နှိုင်းမရ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး စင်တာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဒီလိုပဲ နှစ်ပတ်တစ်ခါလောက်တော့ Shopping ထွက်ဖြစ်သည်လေ။ ထွက်တိုင်းလည်း တစ်ယောက်တည်း သွားရလာရ ဝယ်ရတာ များပါ။ မိသားစုလိုက် သွားချင် လာချင်ပေမယ့် အခွင့်အရေးက မရပေ။

တစ်ခါတလေ မိသားစုလိုက် Shopping ထွက်ချင်ပြီဆို တစ်လကြိုလောက်က ကြိုတင်ညှိနှိုင်းထားရတဲ့ အဖြစ်ပါ။ ဖခင်ဖြစ်သူက သူ့ကုမ္ပဏီမှာ သူ့အလုပ်နဲ့သူ ရှုပ်နေသလို မိခင်ဖြစ်သူကလည်း ချက်ရေးပြုတ်ရေး အိမ်မှုကိစ္စနှင့် မအားလပ်နိုင်ရှာပေ။

သူများတွေလို ထမင်းချက်ငှားဖို့ကျ မေမေက သူများ ချက်တာ ပြုတ်တာ စိတ်တိုင်းမကျ။ ဖေဖေကလည်း မေမေလက်ရာပဲ

စားချင်ပါသတဲ့လေ။ အပြင်မှာ စားလေ့စားထ သိပ်မရှိပါဘူး။ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ မဖြစ်မနေ စားရသောက်ရတောင် အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ထပ်စားတာပါပဲ။

မိသားစုထမင်းစိုင်းလေးက အမြဲတမ်း စိုစိုပြည်ပြည်နဲ့ နွေးထွေးသာယာနေခဲ့သည်သာ။ နှိုင်းမရကလည်း ဆေးရုံပြေးရ၊ ဆေးခန်းထိုင်ရနဲ့ သိပ်အားတယ်မရှိလှပါဘူး။

“ဟိတ် ... မပြေးနဲ့”

“... ”

“မပြေးနဲ့ဆို”

“ဟာ ... ”

“အင့် ... ”

“အား ... ”

နှိုင်းမရ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် လျှောက်လာခဲ့ရာ မပြေးနဲ့လို့ ခပ်စူးစူး အော်သံကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်တော့ ပြေးတဲ့သူက ကိုယ့်ဘေးကနေ ကျော်ထွက်သွားပြီ။ ဘာပါလိမ့်လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ နောက်က ပြေးလိုက်လာသူက ကိုယ့်ပခုံးစွန်းကို ပစ်စလတ်ခတ် ဝင်တိုက်သွားလိုက်တာ နှိုင်းမရ ကိုယ်တစ်ဖက်သို့လည်ပြီး မနည်း

ထိန်းလိုက်ရသည်။ ယောက်ျားရင်းမကြီးမို့လို့သာပေါ့။ အားခွဲတဲ့ မိန်းမသားသာဆို လဲကျနိုင်လောက်အောင် တိုက်ချက်က ပြင်းပါ။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

ဝင်တိုက်သူကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ ပခုံးကိုဖိပြီး ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ညည်းတွားနေတာသည် မိန်းကလေးပါ။ စောစောက သူ ယောက်ျားလေးလို့ ထင်လိုက်တာလေ။ ကိုယ်လည်း ပခုံးကိုဖိပြီး မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့သွားမိသေး။ နာတာကိုး။

ရင်ဘတ်ကလည်း စိစွတ်စွတ် ဖြစ်နေတာကြောင့် ငုံ့ကြည့်မိတော့ -

“ဟင်...”

ရင်ဘတ်မှာ အချိုရည်တွေ ထင်ပါရဲ့၊ ရွဲနေတာလေ။ နှိုင်းမရ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

အကဲလေးကလည်း ထွက်ပြေးသွားတဲ့လူနောက်ကို ဆက်မလိုက်ပေ။ အခုထွက်ပြေးတဲ့လူက ဖုန်းရောင်းတဲ့ဆိုင်က ကောင်မလေးကို မဖွယ်မရာစကားတွေ သွားပြောတာတဲ့။ ကောင်မလေးက ရန်တွေ့လေတော့ ကောင်မလေးကို အပေါက်ဆိုးတယ်ဆိုပြီး ပါးရိုက်တာလေ။

အကဲလေး မြင်လိုက်တော့ ဘယ်သူ မှားတယ်၊ မှန်တယ် ငြင်းစားမနေတော့ပါဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပါးရိုက်ခဲ့တဲ့ ကောင်ဆိုပြီး မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ ဝင်ထိုးပြီး နားရင်းပါ အုပ်ထည့်လိုက်သည်။ ဒီတော့ ငနဲသား နာနာနှင့် ထွက်ပြေးတာပေါ့။

ကောင်မလေး ရန်တွေ့နေတဲ့အချိန်မှာ အကဲလေးက အချိုရည်ဘူးကို မော့သောက်နေတာပါ။ ဘယ်လက်က အချိုရည်ဘူးကို ကိုင်ထားဆဲနှင့် ညာလက်က ဆော်ထည့်လိုက်တာလေ။ အခုပြေးလိုက်လာတော့လည်း အချိုရည်ဘူးက ကိုင်ထားလိုက်မို့ တစ်ဖက်လူကို ပေကုန်ပြီပေါ့။

“တောက်...”

“ဟင်...”

“မင်း လူတစ်ယောက်လုံး လာနေတာကို မမြင်ဘူးလားကွ။ မျက်လုံးက ဘယ်ကြည့်လာလို့ မမြင်တာလဲ”

“မြင်သားပဲ။ ရှောင်တာ လွတ်မှ မလွတ်တာ”

“ဘာကွ”

အစက အကဲလေး တောင်းပန်မလို့မေမယ့် တစ်ဖက်လူက ဒေါသနှင့် ပြောလာတော့ တောင်းပန်ဖို့ စိတ်ကူးက ပျောက်ပျက်သွား

လေသည်။

“တောက် ...”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တက်မခေါက်နဲ့”

“ခေါက်တော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ။ အခု ငါ့အင်္ကျီမှာ ပေကုန်ပြီ။

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အိမ်ပြန်ရောက်ရင် လျှော်ပစ်လိုက်ပေါ့ဗျ။ လွယ်လွယ်လေး”

“အဲဒါတော့ မင်းပြောမှလားကွာ”

“ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး စွာလိုက်တာ”

“ဘာ ...”

“နားကန်းနေလား”

“မင်းနော် ... မင်း”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့သာပေါ့။ ယောက်ျားချင်းသာဆို

လက်သီးစာမိပြီ”

“မိန်းကလေးလည်း ရတယ် မညှာနဲ့။ ခင်ဗျားထိုးရဲရင်ထိုး”

အကဲလေးက မျက်နှာကို မော့ပေးလိုက်တော့ နှိုင်းမရ

မျက်နှာရဲသွားလေသည်။ ဒေါသကို မနည်းထိန်းထားရသည်လေ။

ဘယ်လို ချာတိတ်မှန်း မသိဘူး။ သူကလည်း မှားသေး မတောင်းပန်
ဘဲ ရန်တွေ့နေသေးတယ်။ ဘေးဘီကို ဝေ့ကြည့်တော့ ဖြတ်သွား
ဖြတ်လာတွေက သူတို့ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် ...။

“ထိုးလေဗျာ”

“ကျွတ်”

“မထိုးရဲဘူးလား။ ခင်ဗျားမထိုးရင် ကျွန်တော် ထိုးမှာနော်”

“ဟာ ... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ငါတကယ်လုပ်ရင်

သေတော့မှာပဲ”

“အင်္ကျီအစွန်းအထင်းက ချွတ်လို့ရတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့

စိတ်ဓာတ်အစွန်းအထင်းက ချွတ်လို့မရဘူး သိလား။ မိန်းကလေး

တစ်ယောက်ကို လက်သီးနဲ့ထိုးရဲတဲ့ သတ္တိရှိရင် ထိုးလိုက်”

ခေါင်းမော့မပျက် ပြောလိုက်တဲ့ ပုံစံက မထိတထိပါ။ နှိုင်းမရ

ဒေါသပိုထွက်သွားပြီး -

“ဟာကွာ ... တောက်”

နှိုင်းမရ လက်သီးနှင့်ရွယ်ပြီး တကယ်တမ်းကျ မထိုးရက်ပေ။

သူက မိန်းကလေးလေ။ ပြီးတော့ ကိုယ်က ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်

သိက္ခာကို ထိန်းရသေးတာကို။ အဲဒီ ဂုဏ်သိက္ခာကိုသာ မထိန်းရရင်

နှိုင်းမရဆိုတာလည်း ကျောင်းသားဘဝက မဟုတ်မခံ ခပ်စွာစွာ ကောင်ပဲလေ။

“ထိုးလေဗျာ”

“မင်း...”

“ခင်ဗျားမထိုးရဲရင် ကျွန်တော်ထိုးတယ်...ကဲ”

“ခွင့်”

“အ”

“ခွင့်”

“အ”

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားတာမို့ နှိုင်းမရ ရှောင်ချိန်မရ လိုက်ပေ။ မျက်နှာကို လက်နှင့်ပွတ်ပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးက ထွက်သွားပြီလေ။

“တောက်...”

ခံလိုက်ရတာ အောင့်သက်သက်နဲ့ပါလား။

၃၃ ၃၃ ၃၃

အခန်း (၅)

“ဟား... မင်းကတော့ ဖြစ်ရမယ်။ ဟား.. ဟား.. ဟား”

“ကြုံလည်း ကြုံတတ်ပါ။ ဟား... ဟား... ဟား”

သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံကြတုန်း နှိုင်းမရ ချာတိတ်မတစ်ယောက် နှင့် ပြဿနာတက်ပြီး ကိုယ်ခံလာရတဲ့အကြောင်း ပြောပြလေတော့ သူငယ်ချင်းတွေက ရယ်ကြပြီလေ။

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဆုံကြပြီဆို ကျော်မျိုးသူက သူ့ နှိုင်းမနဲ့ သူ့သမီးလေးအကြောင်း ပါးစပ်အပြွပ်ထွက်လုမတတ်ပြောတာ အမြင်ကတ်ပါ။ လင်းရအောင်ကျတော့ သူ့ချစ်သူအကြောင်း ပြော ဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်ပါပဲ။

နှိုင်းမရက ပြောစရာမရှိလို့ နားထောင်ရုံသက်သက်လေး အခု ပြောစရာရှိလို့ပြောတော့ ရယ်ကုန်တာ စိတ်တိုစရာပါ။

“မင်းတို့က ဘာရယ်တာလဲ။ ငါ့ကို စိတ်တိုအောင် မလုပ်နဲ့ နော်။ ငါက ငါခံလာရတော့ စိတ်တိုတာ အခုထိပဲ”

“တို့ကလည်း မင်းခံလာရတာကို သဘောကျလို့ ရယ်တယ် ကွာ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“စိတ်လျော့ သူငယ်ချင်း၊ စိတ်လျော့ ... ဟဲဟဲ”
လင်းရအောင် ပခုံးပုတ်၍ ပြောလေလျှင် -

“ဘာ ... ဟဲဟဲလဲ”
“ဟေ့ကောင် ... မင်းပါးစပ်ကို အခုပိတ်တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“အဲဒီချာတိတ်နဲ့ ရေစက်ရှိလို့ ဆုံရတယ်ဆိုရင်တောင်

ဒီတစ်ခါနဲ့ ဘူးပေါက်ပြီး နောက်ထပ် ရေစက်မဆုံရပါလိုကြောင်း”

“လူကြားကောင်းအောင် ဘုရားရှိခိုးပြီး ဆုတောင်းမယ်ဖေ ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်”

ကျော်မျိုးသူရဲ့အပြောကို ဟုတ်တယ်လို့ ခပ်တိုတိုပဲ ဖြေ

လိုက်သည်။

“နှိုင်းမရ”

“ပြော”

“မင်းအသက် မငယ်တော့ဘူးနော် ဟေ့ကောင်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ စားချင်ပြီကွာ”

“ဘာလဲ ... မင်းက ငတ်နေတာလား။ ငတ်နေရင် ဝယ် ကျွေးမယ် ဟေ့ကောင်။ ဘာစားချင်လဲ၊ ဘာကြိုက်လဲပြော”

“အဲဒီလိုမျိုး စားချင်တာ မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ မင်းတစ် ယောက်တည်း မကျွေးနဲ့၊ နှစ်ယောက်ကျွေးတာ စားချင်တာ”

နှိုင်းမရ ကျော်မျိုးသူကို ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“တော်စမ်းပါကွာ။ မင်းကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်လွန်းလို့”

“အံ့မယ် ... ဘာကို စိတ်ပျက်တာလဲ။ မင်းအပြောမကြီးနဲ့ နော် ဟေ့ကောင်”

“ငါ ကျော်မျိုးသူဘက်က ထောက်ခံတယ်ကွာ။ မင်း ငါး ကြော်မတွေ့သေးလို့ ကြောင်သူတော်ဖြစ်နေတာပါ နှိုင်းမရရာ။ အချစ် မရှိတဲ့ဘဝက ဘယ်လောက်အထီးကျန်ပြီး ခြောက်သွေ့တယ်ဆိုတာ

ငါက ခံစားခဲ့ပြီးပြီကွ။ စိုစိုပြည်ပြည်ဖြစ်အောင် ရှာတော့လေကွာ”

“ငါ ငှက်ပျောပင်စိုက်ထားတယ်”

“တကယ်ကြီးလား”

“ဟား... ”

“ဖြောင်း... ”

ကျော်မျိုးသူက လက်ဖဝါးချင်းရိုက်လိုက်တာ ဖြောင်းခဲ
ပါပဲ။ မယုံဘူးဆိုတဲ့ သဘောလေ။ အရှင်းကြီးပဲဥစ္စာ။

“အသက်လေးဆယ်ကျော်ရင် သာသနာ့ဘောင် ဝင်မယ်”

“အမ် ... ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းနဲ့ သာသနာ့ဘောင်
ဝင်မှာလား”

“မင်း မစင်စားပြောမလား”

လင်းရအောင် အမေးကြောင့် နှိုင်းမရ ပြန်ဖြေတာ လျင်မာ

“စားစရာလား၊ မင်းစား”

လင်းရအောင် နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြီး ခေါင်းခါလေသည်။ တကယ်
ချစ်ရမယ့်သူ မတွေ့သေးတော့ ပြောတာပါပဲ။ တကယ်ချစ်ရသူလည်း
တွေ့ရော ဒီလိုကောင်မျိုးတွေပဲ အရူးအမူးဖြစ်ကြတာလေ။ ဆရာမ
မဖြစ်ခင်က နှိုင်းမရ ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတာ မသိတာ

ဟုတ်တာ။

သူပဲ အရူးအမူးချစ်ခဲ့တာလေ။ နောက်တော့ သူ့ကောင်မ
လေးက နိုင်ငံခြားကိုသွားတာ သူတားလို့မရခဲ့ပါဘူး။ ဒါကို စိတ်နာပြီး
နောက်ထပ် သူချစ်သူမရှာတော့ဘူး။ သူ့ရင်ထဲမှာ အချစ်မရှိတော့ဘူး
ဘဲ ကြွေးကြော်နေတာလေ။

တစ်နေ့ အဲဒီစကားတွေ ဟာသဖြစ်လာဦးမှာ မြင်ယောင်
မိသေးရဲ့။

“နှိုင်းမရ”

“ပြော”

“အစားကို ကုန်အောင်စား၊ စကားကို ကုန်အောင်မပြောနဲ့
ဘူး၊ စကားကျွံတာ နုတ်ရခက်တယ်”

“မင်းတို့ကလည်း ငါ့ကို မယုံသင်္ကာနဲ့ကွာ”

“ယုံစရာမှ မရှိတာ”

“ဒီမှာ နှိုင်းမရ”

“ပြောကွာ ... ပြော .. ပြော”

“မင်း အပြောမကြီးနဲ့နော်။ မိန်းမယူရတဲ့ အရသာကို မင်း
မိန်းမဖူးသေးလို့ပါကွ”

“ဘာကွ”

“ဟဲ့ဟဲ့ ... ချစ်ရေ၊ မောင်ရေ၊ သားသားရေ၊ မီးမီးရေရဲ့
ခေါ်ပြီး ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ မိသားစုဘဝကို မင်း မခံစားဖူးသေး
လို့လို့ ပြောတာပါကွ။ မင်းကလည်း တလွဲမတွေးစမ်းပါနဲ့”

“တော်ပြီ၊ တော်ပြီ။ မင်းတို့ဘာပြောပြော ငါ ဘာမှတ်
မပြောတော့ဘူး”

နှိုင်းမရ ပြောပြီး သူ့ရဲ့ ဆေးသေတ္တာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်
သည်။ ပြီးတော့ ပလာစတာတစ်ခုကို ယူပြီး ဆွဲခွာကာ သူ့ပါးစပ်ကို
ကပ်လိုက်သည်လေ။ နှိုင်းမရက အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် ဆရာဝန်
တစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခါတလေ အဲဒီလို ကလေးဆန်
တာပါ။

ဒါကိုပဲ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က စချင်တာနှင့် -

“နှိုင်းမရ”

“... ...”

“ဟေ့ကောင် နှိုင်းမရ”

နှိုင်းမရက မထူးဘူးလေ။ ကျော်သူရက ဒီလောက်တောင်
ရိုလှတာဆိုပြီး ဆေးလိပ်သောက်တတ်တဲ့ လင်းရအောင်ကို စီးကရက်

ဆစ်လိပ်ယူပြီး မီးညှိပေးလျှင် လင်းရအောင်က အကင်းပါးစွာနှင့်
သူ့သောက်လေတော့၏။

ပြီးတော့ ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေကို နှိုင်းမရ မျက်နှာတည့်တည့်
ဆီ မှုတ်လိုက်လေတော့ -

“အု ...”

နှိုင်းမရ ပါးစပ်က ပလာစတာကို အတင်းဆွဲခွာပြီး -

“အဟွတ် .. အဟွတ် ... အဟွတ်”

“ဘယ့်နှယ်ရှိသေးလဲ”

“ခွေးကောင်တွေ၊ မင်းတို့ တမင်ညစ်တာ။ အဟွတ် ...
အဟွတ်”

နှိုင်းမရကို စပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က တဟားဟား
ငယ်ကြလေတော့သည်။ ငယ်ကျင့်တွေက အဲဒီလို မပျောက်ကြသေး
ဘာလေ။

၃၈ ၃၈ ၃၈

အခန်း (၆)

အကဲလေး ကိုယ်သီချင်းဆိုရတဲ့ အလှည့်ပြီးတော့ ကိုယ်ရသင့်တဲ့ အနုပညာကြေးကိုယူပြီး အဘိုးနှင့်အတူ ပြန်လာခဲ့သည်။ အဘိုးက အကဲလေးတစ်ယောက်တည်းဆို စိတ်မချတာနှင့် အမြဲအတူလိုက်သည်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်တွေပေါ့။

အကဲလေးရဲ့ မိဘနှစ်ပါးက အကဲလေး ငါးနှစ်သမီးလောက်ကတည်းက ဆုံးသွားကြတာလေ။ အကဲလေးဖေဖေက အသည်းရောင် အသားဝါ ရောဂါနှင့် ဆုံးသွားပြီး အကဲလေး မေမေက နှလုံးရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတာပါ။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားတာ တစ်နှစ်ပဲ ခြားသည်လေ။

ဦးဘသာတစ်ယောက် ဒီမြေးမလေးနဲ့ တော်တော် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာပါ။

“အဘိုး”

“ဟေ . . .”

“ကားစီးဖို့ အဘိုးမှာ အကြွေရှိလား။ ကျွန်တော့်မှာ အကြွေမရှိဘူး အဘိုး”

“ရှိတယ် မြေး။ အကြွေက မရှိလို့ မရဘူးလေကွယ်။ ကားက အရင်လို စပယ်ယာပိုက်ဆံတောင်းပြီး ပြန်အမ်းတာမှ မဟုတ်တာ။ အကြွေမရှိရင် ရှိတဲ့အတန် ပုံးထဲထည့်နေရတာ။ သူတို့က စီးပွားရေးလုပ်တာ။ အလှူခံနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အပိုမပေးနိုင်ပါဘူး မြေးရယ်”

“ဟုတ်ပါပြီဗျား။ အဘိုးက ကျွန်တော့်ထက်တောင် စေ့စပ်သေချာသေးတယ်”

“သေချာရမယ်လေ မြေးရဲ့။ ပိုက်ဆံဆိုတာ သုံးရတာ ဆွယ်သလောက် ရှာရတာ သိပ်ခက်တာ”

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် စကားပြောရင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ ဆူတိုဘေးမှာ ကားတစ်စီးထိုးရပ်လေတော့ ဘာရယ်မဟုတ် ခြေလှမ်းအတွဲ ရပ်တန့်သွားပြီး လှည့်ကြည့်မိကြလေသည်။ ကားပေါ်က လူ

နှစ်ယောက် ဆင်းလာပြီး အကဲလေးတို့ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ပြီးလေလျှင်-

“လေညှင်း”

ကိုယ့်နာမည်ကိုခေါ်ပြီး ရုပ်က ဂြိုဟ်တီခို့ အကဲလေး ဘကြည့် ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“အိမ်ပြန်မှာလား၊ လိုက်ပို့မယ်လေ”

“မလိုဘူး”

“ဟာ ... လေညှင်းကလည်း ကိုယ်က စေတနာနဲ့ ပြော တာကို။ လိုင်းကားတိုးစီးရင် လေညှင်းလေး အသက်ရှူကျပ်မှာပေါ့၊ လိုက်ပို့မယ်လေနော်”

“ဟား ... မလိုပါဘူးလို့ ပြောနေတာကို။ လူလိုပြောနေတာ လူစကား နားမလည်ဘူးလား”

“ဟား ... မာနကလည်း ကြီးလိုက်တာကွာ။ မာနမကြီးပါ။ လေညှင်းရဲ့။ ကိုယ်တို့က လေညှင်းကို အားပေးနေတဲ့ အခိုင်အမာ ပရိသတ်။ လေညှင်းနဲ့သာ ခင်မင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် လေညှင်း ဘာဖြစ် ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲပြော။ ကိုယ် အားလုံးဖြည့်ဆည်းပေးမယ်”

“ဒီမှာ”

တစ်ဖက်လူက မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားပြီး -

“ပြောလေ”

“ခင်ဗျား သေသေချာချာမှတ်သွား။ ကျွန်တော် ဝါသနာပါ သို့ သီချင်းဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရှူးသွပ်ဘူး။ ရိက္ခာအတွက်လည်း သိက္ခာကို ချမနင်းဘူး။ ခင်ဗျားတို့တွေ့ဖူးတဲ့ လူတွေနဲ့ယှဉ်ပြီး ကျွန် တော့်ကို လာမရစ်နဲ့။ စိတ်မရှည်ဘူး။ သည်းမခံတတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် ဆက်သီးနဲ့ နှစ်ပါးမသွားချင်ရင် ဒိုးတော့”

“ကြောက်စရာကြီးပါလား”

ပခုံးတွန့်၍ ပြောလိုက်ပုံက မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ချင်စရာပါ။ ဤဘာသာ ဘာမှဝင်မပြောဘဲ လက်ပိုက်၍ မိန့်မိန့်ကြီး ကြည့်နေတာ သည် ကိုယ့်မြေးကို ကိုယ်ယုံကြည်မှု ရှိလို့ပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ချဲ့အလှက တန်ဖိုးဖြတ်မရအောင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိတတ်သလို တစ်ခါ တစ်ခါ အန္တရာယ်ကိုလည်း ဖိတ်ခေါ်တတ်သည်လေ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်မြေးကို မိန်းကလေးလို မနေစေဘဲ ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်တဲ့ ဘာတွေ သင်ပေးထားတာပေါ့။ အဲဒီလို တတ်ထားလို့လည်း ကိုယ့် မြေး လူမကြောက်တာ ထင်ပါရဲ့။

“မင်းကလည်းကွာ၊ စကားပြောတာ လိုရင်းကို မရောက်နိုင် ဘူး။ အချိန်တွေကြာတယ်။ ရစ်မနေနဲ့။ လိုရင်းကိုပဲပြော”

“မင်းကလည်း အဲဒီလောက်မလွယ်လို့ပေါ့ကွ”

“ဒါဆို ငါပြောမယ်”

တစ်ယောက်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လေညှင်းအနားမှာ ကပ်ရပ်လာပြီး -

“ဒီမှာ ...”

“...”

“မင်း တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ရင် ကြိုက်ဈေးတောင်း။ ငါက ဒဲ့သမား ဒဲ့ပဲပြောမယ်။ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ။ မစစ်ဘူး။ ပေးမယ်”

ထောင်းခနဲဖြစ်သွားတဲ့ ဒေါသကို အကဲလေး နိုင်အောင် ထိန်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ -

“ခင်ဗျားမှာ နှမရှိလား။ နှမ မရှိတောင် အမေတော့ ရှိမှာ ပါ။ မဆိုင်တဲ့လူတွေကိုကော့ ဆွဲထည့်ပြီး မစော်ကားချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင်တော့ စော်ကားခွင့်ပြု။ အကဲလေးအဘိုးကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အဘိုးက ရှေ့တိုးလာပြီး -

“ကြိုက်ဈေးဆိုရင်တော့ တန်ရာတန်ကြေး ညီမျှခြင်းမျှပေး လေကွာ။ မင်းရဲ့ အပေးနဲ့ မင်းရဲ့အယူ တူနေမှ ဖြစ်မယ်”

“ဘာဗျ”

“ခင်ဗျား လူကြီးဖြစ်ပြီး တော်တော်ရှိုင်းပါလား”

“မင်းတို့ရှိုင်းလို့ ငါရှိုင်းတာ။ လူကြီး၊ ကလေးနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“ဟာကွာ ... ဒီအဘိုးကြီး”

“ခွပ်”

“အ”

“ဟာ”

လက်ယဉ်တဲ့လူကိုမှ မြွေပွေးတုတ်နဲ့ထိုးသလို လာစတာကို။ အစ်ဖက်လူက လက်ရွယ်ရုံပဲရှိသေး ရွယ်တဲ့လူကို အကဲလေး ခွပ်ခနဲ ဆော်ထည့်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ယောက်က အဘိုးကို ဝင်ထိုး လေတော့ နှစ်ယောက်ချင်း ပွဲက ကြမ်းလေပြီ။

“ခွပ်”

“အ”

“ဘုန်း”

အကဲလေး ကိုယ့်လူကို မှောက်အောင်ပွဲသိမ်းလိုက်ပြီး အဘိုး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ -

“ဟင် ...”

အဘိုးလဲကျသွားတာကို မြင်ရသဖြင့် ဒေါသက ငယ်ထိပ်

တက်ဆောင့်လေပြီ။

- “အဘိုး”
- “ကဲကွာ ...”
- “ဖတ် ...”

တစ်ဖက်လူက အကဲလေးဆီ လှည့်လာပြီး လက်သီးနှင့် ထိုးလေတော့ အကဲလေး ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ လက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီ

- “ဖြန်း”
- “အာ”
- “ခွပ်”
- “...”
- “ခွပ်”
- “...”
- “ဘုန်း”

နားရင်းအုပ်ပြီး လက်ရော ခြေရော ကျွေးပစ်လိုက်တာ တစ်ဖက်လူ အော်တောင်မအော်နိုင်တော့ဘဲ ဒူးညှုတ်ကျသွားလေတော့ သည်။

“အဘိုး”

- “အား”
- “အဘိုး”
- “ကျွတ် ... ကျွတ်”

အကဲလေး အဘိုးကို တွဲထူလိုက်သည်။ ဦးဘသာ ခြေချင်း တစ်ကို လက်နှင့်ဖိပြီး မျက်နှာက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ပါ။

- “အဘိုး ခြေခေါက်သွားလို့ ခံလိုက်ရတာ မြေးရ”
- “ဘယ်နာသွားလဲ အဘိုး”
- “ခြေချင်းကတ်ပေါ့”
- “ထနိုင်ရဲ့လား အဘိုး”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်၊ ကြိုးစားပြီး လျှောက်ကြည့် မှာပေါ့ မြေးရယ်”

“ကြိုးစားလျှောက်ကြည့် အဘိုး။ ပြီးရင် ဆေးခန်းတစ်ခုခု ခင်ရမှာပေါ့”

“ဟာ ... ဆေးခန်းမဝင်ပါဘူး မြေးရာ။ ဒဏ်ကြေလိမ်း ဆေး လိမ်းရင် ပျောက်မှာပါ”

- “အဘိုး”
- “ဗျာ ...”

“မြေးစကားကို နားမထောင်ဘူးလား”

“အစ်”

မြေးစကား နားမထောင်ဘူးလားတဲ့။ နားမထောင်ရင် စိတ်
ကောက်တော်မူဦးမှာဆိုတော့ -

“နားထောင်မယ်”

“ဟွန်း ... ကလေးနော်၊ သတိထား။ ပြောစကား
နားမထောင်ရင် ရိုက်မှာ”

“မမနော် ... တားတားက ရိုက်ရင်နီမှာ ... ဟင့်”

“ခစ် ... ခစ်”

ဦးဘသာရဲ့ ကလေးပုံစံ မပီကလာ ပြောတော့ အကဲလေးက
ရယ်လေသေသည်။ ပြီး ... အဘိုးကို ဆွဲထူလိုက်တော့ -

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ၊ ဆေးခန်းသွားပါမယ်ဆို”

“သွားစေဗျာ၊ သွားစေ”

အကဲလေးတို့ မြေးအဘိုးက အဲဒီလို သူငယ်ချင်းပေါင်း
ပေါင်းကြသူတွေပါလေ။

၃၃ ၃၃ ၃၃

အခန်း (၅)

“နံပါတ် နှစ်ဆယ်”

ကိုယ့်အလှည့်ကျလို့ ခေါ်သံကြားတာနှင့် အကဲလေး အဘိုး
တို့တွေခေါ်ပြီး ဆေးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆေးခန်းထဲကိုရောက်
တော့ -

“ဦးလေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျာ”

“ဟင် ... ”

အကဲလေး မေးလိုက်တဲ့ ဆရာဝန်ဆိုသောသူကို မြင်လိုက်
တော့ ပါးစပ်ကလေး ပွင့်ဟသွားလေသည်။ တူတာများလား။ ဒါမှ
မဟုတ် ဟိုလူပဲလား။ ဒီမျက်နှာကို အကဲလေး ကောင်းကောင်းမှတ်မိ
သည်လေ။ ဟိုတစ်ခါ အကဲလေး လက်သီးနှင့် ထိုးခဲ့တဲ့လူပေါ့။

ဦးဘသာတစ်ယောက် နှိုင်းမရကို ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်
လေတော့သည်။ မတောင်းပန်လို့ မရဘူးလေ။ ကိုယ့်ဒဏ်ရာကို
ဆေးကုပေးတဲ့ ဆရာဝန်ကို ကိုယ့်မြေးက မလေးမစား ဆက်ဆံတာ
ဒါကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေရမှာတဲ့လား။

ဒီမြေးနဲ့တော့ ခက်ပြီ။ သူ့အလိုလိုက်ခဲ့မိတာတွေ မှားပြီလား
မသိပါဘူး။ ချစ်လို့ အလိုလိုက်ခဲ့သမျှ တကယ့် လူရှေ့ကျမှ ဖြစ်ကြောင်း
ပြီထင်ပါရဲ့။

“ရပါတယ် ဦးလေး။ ဦးလေးက လူမမွေးဘဲ ကြက်တူတွေ
ကို မွေးထားတာကိုးဗျ”

“ဘာဗျ”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ခင်ဗျားကြီးသာ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး နှုတ်သီးကောင်းနေတာ
သိလား။ ခင်ဗျား ဆရာဝန်မလုပ်နဲ့၊ တကယ်လုပ်သင့်တာက ငါ့အဖို့
တန်းမှာ ငါးရောင်းစားသင့်တာ”

“မင်း... မင်း လွန်လာပြီနော်”

“လွန်တော့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“မြေး”

ဦးဘသာ မြေးနောက်ထပ် ဘာမှဆက်မပြောနိုင်အောင်
စပ်ကို အတင်းလိုက်ပိတ်လေသည်။ အကဲလေးက အဘိုးလက်ကို
အတင်းဖယ်ပစ်ပြီး -

“အဘိုးက ဘာသိလို့လဲ။ အဲဒီလူကြီး ဆရာဝန်ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့
ဆန်အောင် နှုတ်သီးကောင်းတာ”

“ဟ... ဆရာဝန်လည်း လူပဲကွ။ အစကတည်းက ဘယ်သူ
လုပ်တာလဲ ပြော”

ဦးဘသာ ခေါင်းကိုသာ ကုတ်မိလေတော့သည်။ ဘယ်လို
လုပ်ရပါ့မလဲ။

“လွန်မှန်းသိလို့ တောင်းပန်ခန်းတောင် ရောက်လို့လား။
အဖျားပဲ ကြွေးတောင်းမရတဲ့ ငါးစိမ်းသည်လို ရန်တွေ့တာလေဗျာ”

“မင်း တော်တော့နော်”

“မတော်ဘူးဗျာ”

“အေး... ခဏစောင့်။ မင်းနဲ့ငါ တွေ့မယ်”

နှိုင်းမရ စိတ်တိုလာတာကြောင့် လုပ်သင့်၊ မလုပ်သင့်
အတိုင်းမနေတော့ပေ။ ပလာစတာတစ်ခုကိုယူပြီး ဆွဲခွာလိုက်ကာ-

“ကဲ... ပြော၊ မင်းဘာပြောချင်သေးလဲ”

နှိုင်းမရ ဒီကောင်မလေးနဲ့ကျမှ ဘာလို့ ကလေးဆန်နေနဲ့ မှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် စဉ်းစားလို့ မရတော့ပေ။

“ပြောချင်တာတော့ အများကြီးပဲ။ ဘေးလူတွေကို အားနာ လို့ဗျ”

“ကဲ ... ပြော၊ အားမနာနဲ့။ သဘောရှိပြော”
အကဲလေး ပြောဖို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်စဉ်မှာတော့ -

“အု ...”

နှိုင်းမရ ပလာစတာနှင့် ပါးစပ်ကို ကပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ပြော”

နောက်တစ်ခု ထပ်ကပ်လိုက်တော့၏။ အကဲလေးက အတင်း

ဆွဲခွာပစ်ပြီး -

“ခင်ဗျား တော်တော်ယုတ်မာပါလား”

“မြေး ... အဘိုးတို့ ပြန်ကြရအောင်”

ဆေးခန်းမှာ လူရှင်းနေလို့ တော်သေးတာပေါ့။ သူတို့နဲ့

ယောက်ရဲ့ ကလေးဆန်မှုကို ရှိနေတဲ့ လူသုံးလေးယောက်ကပဲ ကြည့်

ပြီး ပြုံးစိစိတွေနှင့်ပါ။

“လာပါ မြေးရယ်။ အဘိုးတို့ ပြန်မယ်။ လာပါ”

ဦးဘသာ ဆရာကို အားနာလွန်းလှပါသည်။ ထို့ကြောင့်
ကိုသာ အတင်းဆွဲခေါ်ရတော့၏။

“ခင်ဗျား သတိထား”

“အံ့မယ်”

“လာစမ်းပါ မြေးရယ်”

အဘိုးဆွဲခေါ်လို့ ပါလာသည်တိုင် အကဲလေး မကျေနပ်ပေ။

ဆရာဝန်တဲ့၊ ဘာဆရာဝန်လဲ။ ငါးစိမ်းသည်ထက်တောင် စွာသေး။

ကျေနပ်ဘူး၊ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး။

အဲ ... ခိုင်ထူးသီချင်းပါလား။ တော်တော်စွာတဲ့ လူကြီး။

အကဲလေးအကြောင်း ကောင်းကောင်း

မသိရမယ်။

“ဟီး”

“ဟင်”

နှိုင်းမရမှာလည်း မင်းမင်းက အနားရောက်လာပြီး ဟီးခနဲ

လေးတော့ -

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဆရာတို့ ရန်ဖြစ်တာ သဘောကျလို့ ... ဟီး။ တော်တော်

စွာတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ စွာသာစွာတာ ချစ်ဖို့တော့ ကောင်းတယ်

“ဘာ ...”

“အဲဒီစွာတာလေးကိုက ချစ်ဖို့ကောင်းတာ”

“ဘာလဲ ... မင်းက သေသေချာချာလိုက်ကြည့်နေတာလား။ နှာဘူး ... အရူး”

“ဆရာကလည်း ... ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အတွက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာက ရန်ဖြစ်နေတော့ ဆရာ့ကိုယ်စား ဘူးတာ ... ဟဲ .. ဟဲ”

“အောင်မယ် ... ခွေးကောင်။ ဘူးတာတောင် သူ့မှာနာမည် ခုတုံးလုပ်ပြီး အငှားဘူးချင်သေးတယ်”

“တကယ်ပြောတာ ဆရာရဲ့။ ကောင်မလေးက ချစ်လေး”

“အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဆရာရယ် ... ချစ်စရာလေးပါဆိုမှ ဆရာ့ကို ချစ်စေချင်ပြောနေတာပေါ့ ဆရာရဲ့။ ငှက်ပျောပင်တွေ ကြာရင် တစ်ဖတ်ခွာကုန်တာနော်။ ငှက်ပျောတုံးကြီး မဖက်ပါနဲ့ ဆရာရယ်။ ဘဝ နှမြောစရာကြီး”

“ဟာကွာ ... ဒီကောင်တော့”

မင်းမင်း စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်နေပုံက အမြင်ကတ်စရာပါ။ ဟိုတစ်ဘက်ကို သူ တကယ်ဒေါသထွက်လို့ ပြောတာ မဟုတ်လေတော့။ သူ့ကူးစက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူးလေ။ ချာတိတ်မကို တမင်အထွက်အောင် စလိုက်တာ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

စွာမှန်းသိလို့ စမိတယ်ထင်ပါရဲ့။ နှိုင်းမရက ကလေးတွေကို ခိုအောင် စတတ်တယ်လေ။ ဟူး ... ဘာကြောင့်စမိလဲ မသိဘူးပါဘူး။

“ဆရာ”

“ဘာတုံးကွာ”

“ဆရာ တကယ်အတည်ကြီး ဒီလိုဘဝနဲ့ သွားတော့မှာ ကောင်းကို အကုန်မပြောရဘူးတဲ့ ဆရာရဲ့။ မိန်းမယူမယ်တော့ ခိုအောင် ဆရာရဲ့ ... နော်”

နှိုင်းမရ ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်ပြီး -

“အေး ... ယူမယ်ကွာ၊ ယူမယ်။ ယူစရာမရှိ မင်းဒေါ်ကြီး ယူမယ်”

ရွဲ့ပြောလိုက်တာကိုပဲ -

“ဟာ ... ကောင်းတာပေါ့ ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော့်အဖေ
အပျိုကြီးကို ဆရာရည်ရွယ်ထားတာ သိမှ မသိတာ။ စောစော
ပြောရင် သားဦးကလေးတောင် ရှင်ပြုနေရလောက်ပြီ”

“အေး ... မင်းခေါ်သာလာခဲ့”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပေါက်ကရပြောပစ်လိုက်တော့သူ
လူတွေက လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးတွေဆိုရင် ဘာလို့များ ဒီလိုစာ
လုံးတွေနဲ့ပဲ စနေကြပါလိမ့်နော်။ ကိုယ့်ဘာသာ အိမ်ထောင်မပြု
လို့ မပြုတာ။ သူတို့လုပ်ကျွေးနေရတာကျလို့။

၃၈ ၃၈ ၃၈

အခန်း (၈)

အကဲလေး သီချင်းထဲမှာ နှစ်ဝင်စီးမျောနေသည်။ အကဲလေး
အရမ်းမြူးကြွတဲ့ သီချင်းတွေ မဆိုပေ။ ချိုချိုအေးအေးလေးတွေ
ဆိုတတ်တာလေ။ လူကသာ ယောက်ျားလေးပုံစံ။ ဆိုတော့ အချစ်
သီချင်း ချိုချိုလေးတွေပါ။ သူဆိုသမျှ နားထောင်ကောင်းနေအောင်
သံက ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်လေ။

“မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်တော်တို့ တကယ်ရောင်းလို့
မရလို့ပါ။ လေညှင်းစံက ဆုတွေ လက်ဆောင်တွေ လက်မခံဘူးဗျ”

“ဟ ... မင်းတို့ဆိုင်က ဘာလဲကွ။ မင်းတို့ရောင်းစရာ
မရှိတာ ရောင်းလေ။ လက်ခံတာ၊ လက်မခံတာက သူ့အကြောင်း
မဟုတ်ဘူးလား”

“မရလို့ပါ အစ်ကိုရာ။ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်ကကို မှာထားတာပဲ။
လေညှင်းစံအတွက်ဆိုရင် လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဘာမှမရောင်းရဘူး။
မှာထားလို့ပါ”

“ကျွတ်”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘာမှ တောင်းပန်စရာမလိုဘူး။ စားသောက်ဆိုင်မှာ
သီချင်းဆိုရင် ဒါမျိုးတွေ လက်ခံရမှာပဲ။ လက်မခံချင်ရင် မဆိုနဲ့
ဒါပဲရှိတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေဗျာ”

“လျှာမရှည်နဲ့။ ပေးမှာလား။ မပေးဘူးလား။ ဒါပဲပြော”

“ခက်ပြီ”

ဝန်ထမ်းကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး ခေါင်းကုတ်ကြတယ်
တော့သည်။ ဘယ်လို ဇွတ်တရွတ်လူနဲ့ လာတွေ့နေမှန်း မသိပါဘူး။
ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို ဘယ်လိုလဲဆိုသော သဘောနဲ့
ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ -

“ပေးကွာ”

ပြောရင်းဆိုရင်း ဇော်ထက် ပန်းကုံးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ဦးတော့ ပိုက်ဆံကို ပစ်ချပေးခဲ့ပြီး ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဒုက္ခပါပဲဟာ”

ဦးခွန်းဆက် ပန်းကုံးဝယ်သွားတဲ့လူကို မမှိတ်မသန် လိုက်
ကြည့်နေမိသည်။ သူ ဒီဆိုင်ကို နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာခဲ့ပြန်
မိပြီး လွန်ခဲ့ပြီးသော အတိတ်ကာလတစ်ခုကို တမ်းတမိလို့ပါ။
အာတိတ်မလေးက နှင်းနဲ့ တော်တော်ဆင်နေတာလေ။

ဦးတော့ နာမည်ကလည်း လေညှင်းစံတဲ့။ ကိုယ်ချစ်ခဲ့ရသူ
လေးက မြဲနှင်းစံပါ။ စံချင်းတူ၊ ရုပ်ချင်းလည်းတူနေတော့ နှင်းရဲ့
သမီးလေးများ ဖြစ်နေမလား။ အခုထိတိုင် နှင်းကို သတိရသေးတဲ့
အတွက် သူဟာ စိတ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်သူဟု စွပ်စွဲလျှင်
မည်သည့် ခံပါမည်။

ကိုယ်နှုတ်အမူအရာနဲ့ စောင့်ထိန်းလို့ရပေမယ့် စိတ်က
စောင့်ထိန်းလို့မရတာ။ တကယ်ပဲ လေညှင်းစံက နှင်းရဲ့သမီးလေး
ဖြစ်နေခဲ့ရင် ဘယ်လိုဘဝ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးရောက်နေလို့
အသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုနေတာလဲ။ သူ့အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီ
ချင်ပါသည်။ ဒါကြောင့် ဒီကိုရောက်လာတာသည် လေညှင်းစံရဲ့
အကြောင်း စုံစမ်းဖို့ပါ။

ဇော်ထက် ပန်းကုံးကိုကိုင်၍ စင်ပေါ်သို့တက်သွားလေသည်။
ပြီးတော့ လေညှင်းစံအနားမှာ ရပ်ပြီး ပန်းကုံးကို ပခုံးပေါ် တင်ပေး
လိုက်လေတော့ လေညှင်းက သီချင်းဆိုတာ ထိုင်ဆိုနေရင်းမှ ထရ
ပြီး ပန်းကုံးကို ပခုံးပေါ်ကနေ ဆွဲချပစ်လိုက်လေလျှင် -

“ဟာ”

ဇော်ထက် ပန်းကုံးကို ပြန်ကောက်ပြီး ပြန်ပေးဖို့ ကြိုးစား
ပေမယ့် မရပေ။ လေညှင်းက သီချင်းဆိုနေရင်းမှ နောက်ဆုတ်သွား
ပြီး သီချင်းကလည်း အဆုံးသတ်ခါနီးဖို့ စင်အောက်သို့ ဆင်းသွား
လေတော့သည်။ ဇော်ထက် ရှက်သွားပြီး -

“တောက် ...”

တောက်ခေါက်ပြီး လေညှင်းနောက်သို့ လိုက်သွားတာကို
ဦးခွန်းဆက် မြင်လေလျှင် ပြဿနာဖြစ်တော့မှာပဲဟု တွေးမိပြီး ထသွား
တော့သည်သာ။ လေညှင်းစံတို့ဆီကို လျှောက်သွားတာလေ။

“လေညှင်းစံ”

“...”

“ဟိတ်”

ကိုယ့်လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာမို့ အကဲလေး

လှမ်းကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပေစောင်းစောင်းနှင့် ပြန်
ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

“မင်း အဲဒါ ဘာအချိုးချိုးတာလဲ လေညှင်းစံ။ မင်းက
ဘာလဲ”

အကဲလေး ဇော်ထက်လက်ကို ပုခုပ်ချပစ်လိုက်ပြီး -

“ဘာလို့ထင်လဲ”

“မင်းလုပ်သွားပုံက ငါ့ကို ဘယ်လောက်အရှက်ရစေလဲ မင်း
သိလား”

“သေလိုက်လေ၊ လဲသေလိုက်။ ငုတ်တုတ်သေလည်း ရ
တယ်၊ မတ်တတ်သေလည်း ရတယ်။ ကြိုက်သလိုသေလိုက်”

“ဘာကွ”

“အစကတည်းက လေညှင်းစံ ဆုတွေ၊ လက်ဆောင်တွေ
လက်မခံဘူးလို့ အပြတ်ပြောထားပြီးသာ။ ခင်ဗျားဘာသာ အရှက်မရှိ
လာပေးတာ။ ကျွန်တော်က ဟန်မဆောင်ဘူး။ မကြိုက်ရင် မကြိုက်
တဲ့အတိုင်းပဲ”

“တော်တော်မာနကြီးတဲ့ ကောင်မပါလား”

“ဟေ့ ... မလုပ်နဲ့”

“အား... ”

ဇော်ထက် လေညှင်းကို ပါးရိုက်ပစ်ဖို့ လက်ကို မြှောက်လိုက် ပေမယ့် သူ့ဒေါသ၊ သူ့လုပ်ရပ်က အထမမြောက်ပေ။ အထမမြောက် ဆို ဦးခွန်းဆက်က ဇော်ထက်လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ထား လိုက်လေတော့ လေညှင်းက သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို ဒူးနဲ့ တိုက်ပြီး -

“ခွပ်”

“... ”

“ခွပ်”

လက်သီးနှင့်လည်း ထိုးလိုက်လေတော့ -

“မြေး... တော်တော့”

ဦးဘသာ ရောက်လာပြီး မြေးဖြစ်သူ လွန်မှာစိုးလို့ ဆွဲရ ဇော်ထက်က ဦးခွန်းဆက်ကို ရှုပ်တယ်ဆိုပြီး လက်သီးနဲ့ ထိုးမယ်လုပ် လို့ အကဲလေးက ကာကွယ်ပေးရနှင့် အခြေအနေက ရှုပ်ထွေးသွား လေသည်။

“အားလုံး ရပ်ကြစမ်း။ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

သက်ထားခင် ရောက်လာတော့ ဇော်ထက်က ဒေါသတကြီး

နှင့်သာ -

“ခင်ဗျားတို့ဆိုင်က ဘယ်လိုလဲဗျ။ ကက်စတန်မာကို ဘယ် နေ့ ဆက်ဆံတာလဲ”

“ဒီမှာ... ”

“ခင်ဗျားတို့ဆိုင် နောက် အားမပေးတော့ဘူးဗျာ”

“မပေးနဲ့။ နင်တို့အားမပေးလို့ ငါ့ခန့် စီးပွားပျက်မသွား ဘူး ဒီအလုပ်နဲ့ အဆင်မပြေရင် အခြားအလုပ် ငါလုပ်စားမယ်။ လေညှင်းစံက နင်တို့တွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူဘူး။ သီချင်း ဆိုတာ ဝါသနာပါလို့။ တတ်လို့လုပ်စားတာ၊ ငတ်လို့လုပ်စားတာ မဟုတ်ဘူး။ နားလည်လား”

“တောက်”

ဇော်ထက် တောက်ခေါက်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။ မိန်းကလေးလှလှမြင်ရင် နှာဘူးထ၊ ငါ ငွေရှိတယ်ဆိုပြီး ငွေနဲ့ပေါက် နေရာတကာ မရဘူးဆိုတာ မသိတဲ့လူ။ အခုတော့ သိသွားပြီပေါ့။

“တော်တော် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ”

သက်ထားက စိတ်ပျက်စကား ပြောလေတော့ -

“မမသက်”

“ဟင်... ”

“ကျွန်တော်ကြောင့် မမသက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွား ပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မမသက်”

“လေညှင်းကြောင့် မမသက် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ် ပါဘူးကွယ်။ လေညှင်းစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာကိုပဲ မမသက်က စိုးရိမ်တာပါ”

ဪ... တစ်ခါကူညီဖူးတဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် လေညှင်းကို အဲဒီလောက်တောင် ဦးစားပေးရသလား မမသက်ရယ်။

“ဟင် ...”

ဦးဘသာ ဘေးမှာရပ်နေတဲ့လူကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြော ဖို့ မော့အကြည့်မှာ “ဟင်”ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ကိုယ့်မြေးကို ကူညီလိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောမလို့လေ။

တူလိုက်တာ။ ကိုယ့်အသိတစ်ယောက်နဲ့ တူလိုက်တာလို တွေးပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ထိုလူကလည်း သူ့ကို ပြန်ကြည့်ကာ -

“ဦးလေး ... ဦးလေးက ဦးဘသာမဟုတ်လားဟင်”
“အေး ... ဟုတ်တယ်။ ငါက ဘာပဲ။ မင်းက ...”
“ခွန်းဆက်လေ ဦးလေး။ ကျွန်တော် ခွန်းဆက်ပါ”

“ခွန်းဆက်”

“ဦးလေး”

“မင်း တကယ် ခွန်းဆက်ပါနော်”

“တကယ်ပေါ့ ဦးလေးရ။ ဦးလေးနဲ့ အခုလို ပြန်တွေ့ခွင့်

ဘာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးလေးရာ”

“အေးကွာ၊ ငါလည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ဦးလေး”

ဦးခွန်းဆက် အကဲလေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“သူက ဦးလေးရဲ့ မြေးလား”

“ဟုတ်တယ် မောင်ခွန်းဆက်။ သမီး နှင်းရဲ့ သမီးလေး

ဪ။ ဦးလေးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်ကလေးပေါ့”

“ဪ ...”

ဦးခွန်းဆက်ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား။ နှင်းရဲ့သမီးလေးတဲ့။

“ဒါနဲ့ ကလေးရဲ့ မိဘတွေရော ဦးလေး။ သူတို့ အဆင်ပြေ

ပြီရဲ့လား။ အခု ဘာတွေလုပ်နေကြလဲ ဦးလေး”

“ဟူး ...”

ဦးဘသာ လေကိ မှုတ်ထုတ်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်မိကာ -

“မြေးလေး ငယ်ငယ်ကတည်းက နှစ်ယောက်စလုံး ဆုံး
သွားကြတယ် မောင်ခွန်းဆက်”

“ဗျာ . . .”

“မြေးလေးက ကံဆိုးရှာပါတယ်ကွာ”

ဦးခွန်းဆက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်သာ။ နှင်းဆီ
သွားပြီတဲ့လား။ တကယ်တော့ မဝေးသင့်ဘဲ ဝေးခဲ့ကြတာ ကိုယ်
သတ္တိမရှိလို့ပါ။ ကိုယ့်အချစ်ကို နှင်းမျှော်လင့်ခဲ့တာ သိပေမယ့် အင်
နေပြီး အခက်ချိုးသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ ဖွင့်မပြောခဲ့တာ ကိုယ့်အပြစ်ပါ။
ကိုယ်လည်း နှင်းကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်က
ခွန်းဆက်ဆိုတာ ဦးဘသာ မြေတောင်မြှောက်ပေးလို့ အညွန့်တက်
အားယူနေတဲ့ သစ်ခက်ကိုင်းလေးပါ။ ဦးဘသာရဲ့ ကားကို မောင်း
ရတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ရဲ့သမီးကို ဖွင့်မပြော
ရဲခဲ့တာ သဘာဝတော့ ကျပါသည်လေ။

အခု ဦးခွန်းဆက် ဒီဘဝမျိုးကို ရောက်လာခဲ့တာလည်း
ဦးဘသာရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပဲပေါ့။ ကိုယ်ကလည်း ကြိုးစားခဲ့သည်
လေ။ ကိုယ့်ကို ကျောင်းဆက်တက်ခွင့်ရအောင် ကျောင်းထားပေး
တာက ဦးဘသာ။ ဘွဲ့ရပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်ရင်း အဲ

ကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာဖြစ်လာတော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့သမီးနဲ့ ညားခဲ့
သည်လေ။

ဒါလည်း ကျေးဇူးတရားကြောင့်ပါပဲ။ အစစအရာရာ ရိုးသား
ပြီး ကြိုးစားတဲ့ ခွန်းဆက်ကို သူက သူ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့
မိမိတော့ ကျေးဇူးတရားကြောင့်ပဲ မငြင်းနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။

“အဘိုး”

“မြေး”

“ဒီ ဦးလေးက ဘယ်သူလဲ အဘိုး”

“သူနာမည်က မောင်ခွန်းဆက်၊ ဦးခွန်းဆက်ပေါ့ မြေးရယ်။
အဘိုးရဲ့ မိတ်ဆွေပဲဆိုပါတော့။ နောက်မှ မြေးကို အဘိုးပြောပြပါ
အယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး”

“ကဲ . . . လေညှင်း”

မမသက်က ခေါ်လေသဖြင့် လေညှင်း လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်
“မမသက် ဒေလီယာတို့ဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”
“ဟုတ်ကဲ့ မမသက်”
သက်ထားခင်တစ်ယောက်လည်း စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး

စိတ်မောနေရသည်သာ။ အပျိုကြီးမို့ ဖိစာကြောင်တယ်ပဲပြောရ
သီချင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတွေ ကိုယ့်ဆိုင်ထဲမှာ သူတို့စပွန်ဆာ
သူတွေနဲ့ ရောရောယှက်ယှက်နေတာကို မကြိုက်လေတော့။
သရွေ့ မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေရသည်ပဲ ဆိုပါတော့။

၃၈ ၃၈ ၃၈

အခန်း (၉)

“နှင်းနဲ့ ကျွန်တော်က မောင်နှမတွေပဲ ဦးလေးရယ်။ နှင်းရဲ့
အမိက ကျွန်တော့်သမီးပဲပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဦးလေး
ကျေးဇူးတွေ အများကြီးရှိခဲ့တာပဲဟာ”

“မောင်ခွန်းဆက်ရဲ့ ကျေးဇူးသိတတ်မှုကြောင့် ဦးလေး
အိမ်သာပါတယ်ကွာ။ အချို့က ကိုယ့်မှာရှိနေမှ၊ ကိုယ်ချမ်းသာမှ အနား
အပ်ချင်ကြတာကွ။ ကိုယ့်မှာ ဘာမှမရှိလို့ ဆင်းရဲချိန်မှာ လမ်းတွေ
ဆောင် မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်သွားကြတာ ဒုနဲ့ဒေးပါပဲ”

“လူတိုင်းမဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရာ”

ဦးဘသာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ လူတိုင်းတော့ မဟုတ်

ပါဘူး။ လူတိုင်းမဟုတ်ပေမယ့် ဟုတ်တဲ့လူတိုင်းကတော့ ဒီလိုပဲပေး

“ဦးလေး”

“ပြောပါ မောင်ခွန်းဆက်”

“သမီးလေးကို စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းမဆိုခိုင်းစေ
တော့။ ဦးလေးတို့ မြေးအဘိုးအတွက် စားရေးသောက်ရေး အဆင်
ပြေအောင် ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါရစေ”

“မဟုတ်တာ မောင်ခွန်းဆက်ရာ”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ ဦးလေးရ။ ဦးလေးက ကျွန်တော်
ရဲ့မိဘလေ။ သမီးလေးက ကျွန်တော့်သမီးလေးလေ”

“မြေးက သီချင်းဆိုတာ၊ ကတာတွေ ဝါသနာပါတာ
မောင်ခွန်းဆက်ရဲ့။ ဦးလေး သူဝါသနာကို မတားချင်ဘူးကွယ်”

အဘိုးစကားကြောင့် အကဲလေး စိတ်ထဲကနေ လက်ထဲ
ထောင်လိုက်မိသည်။ ဒါမှ တို့အဘိုးကွဆိုပြီးတော့လေ။ အဘိုး
မြေးကို ဘယ်လောက်ဦးစားပေးကြောင်း ပြလိုက်တာပေါ့။

“အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် ကြိုးစားပေးမှာပါ ဦးလေး
ဝါသနာပါရင် ဝါသနာရှင်အဆင့်နဲ့ ရပ်နေလို့ မရဘူးလေ။ အောင်မြင်
မှုတစ်ခုရအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့”

အကဲလေး ခါးကို ခွေထိုင်နေရာမှ ခါးလေး မတ်သွားလေ
သည်။ အောင်မြင်မှုတဲ့။ မအောင်မြင်ချင်တဲ့သူ ရှိပါ့မလား။ ကြိုးစား
တယ်။ ကြိုးစားခွင့်ရဖို့ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ သွားရေး လာရေးအတွက်
အောင် လမ်းစရိတ် ပိုက်ဆံမှ မရှိဘဲလေ။

“ဦးလေး စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် သမီးကို မိမိမက်ဆုံရာမှာ
အမြင်ခိုင်းမယ်။ အဆိုတော်ဖြစ်တဲ့အထိ ကျွန်တော် လုပ်ကြည့်ပေး
မယ်။ သမီးကလည်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစား၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟင် . . .”

အဘိုးကိုပြောနေရင်းမှ အကဲလေးဘက်ကို လှည့်ပြောတော့
အကဲလေး ဝမ်းသာရမလို ဝမ်းနည်းရမလို ဖြစ်သွားလေသည်။
ဝါသနာရှင်အဆင့်နဲ့ ရပ်မနေနဲ့၊ အောင်မြင်အောင်ကြိုးစားရမယ်တဲ့။
အကဲလေးက ကြိုးစားချင်ပေမယ့် အားမတန်လို့ မာန်
ကျွတ်ပြီး လက်ရှိဘဝကိုပဲ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေရတာပါ။

“နော် . . . သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အကဲလေး ကြိုးစားမယ် ဦး။ ကျွန်တော် အဆို
တော်ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူများအကူအညီမလိုချင်လို့ လက်ရှိ
အဆင့်နဲ့ ရောင့်ရဲနေတာပါ။ ဘာကြောင့် အကူအညီမလိုချင်လည်းဆို

ရင် အကူအညီနောက်က ပြန်လည်ရယူလိုမှုတွေရှိလာရင် ကျွန်တော် မပေးနိုင်ဘူး”

“မှန်တာပေါ့။ ဒါ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိန်းသိမ်းပေးမယ့် ကိုယ့်ကျင့်သိက္ခာပဲ သမီး”

ဦးခွန်းဆက် အကဲလေးစိတ်ဓာတ်ကို လေးစားသွားလေသည်။ မှန်တာပေါ့။ ဘာမှ မပြုမပြင်ဘဲ သဘာဝအတိုင်းတောင် ဒီလောက်လှနေတဲ့ မိန်းကလေးကို ငါးစာချပြီး မျှားချင်သူတွေ ပေါနိုင်တာပဲလေ။ ဒီမိန်းကလေးကတော့ အောင်မြင်ဖို့ထက် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ပိုပြီးတန်ဖိုးထားသူပို့ ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေတာပေါ့။

“အခု ဦးက အကဲလေးကို အဘိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမီးတစ်ယောက်လို သဘောထားမယ်ဆိုတော့ ယုံကြည်လိုက်ပါ့မယ်။ ဦးအပင်စိုက်ရင် အကဲလေး ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်ပြီး အဖူးအပွင့်တွေ လှိုင်လှိုင်နဲ့ အသီးသီးနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ် ဦး”

“ဟား... စိတ်ဓာတ်ကတော့ကွာ။ သေချာတယ်၊ ကြိုးစားရင် သမီးအောင်မြင်မှာပါ”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာလဲ သမီး”

“အကဲလေးက သူများအပေါ် မဟုတ်မမှန်တာ မလုပ်ဘူး။

အားပြောတာ ရိုင်းတယ်။ မဟုတ်မခံဆိုပါတော့။ ဦး ကူညီမယ်ဆိုတာကို လက်ခံတာ သမီးတစ်ယောက်လို သဘောထားတယ်ဆိုလို့ အားပေးစဉ်းတွေဘောင်တွေ ကျော်လာရင်တော့ အကဲလေးက သမင်မဟုတ်ဘူး။ ကျားမဟုတ်တဲ့ ကျားပဲ”

“ဟာ ... ပြေး။ မောင်ခွန်းဆက်ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ မောင်ခွန်းဆက်က အဲဒီလိုလူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အားနာစရာတာ ဖြစ်ကုန်ပြီကွာ”

ဦးဘသာ ဦးခွန်းဆက်ကို အားနာစွာ ပျာပျာသံလဲ တောင်းခံလေတော့သည်။ မြေး ဒီတစ်ခါ ပြောလိုက်မိတာကိုတော့ မနှစ်မြို့တာ အမှန်ပါပဲ။

“ပြောပါစေ ဦးလေး။ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းဆိုသလို အဲဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာ ကောင်းပါတယ်။ သမီး မှန်ပါတယ်”

“ဟူး... ”

ဦးဘသာ လေကို မှုတ်ထုတ်မိတော့၏။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ အကဲလေးမပဲ။ မောင်ခွန်းဆက်က ပြောပါစေ၊ ပွင့်လင်းတာ ကြိုက်တယ်

ဆိုပေမယ့် ကိုယ်က ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ မောင်ခွန်းဆက်ကို ကြည့်ရမှန်း မသိတော့ပေ။

“မြေး... ”

“ဗျာ... ”

“မောင်ခွန်းဆက်ကို အဘိုးကိုယ်တိုင်က ယုံကြည်တယ်၊ လေးစားတယ်။ မြေးလည်း ယုံကြည်ပါ။ မောင်ခွန်းဆက်အကြောင်း နောက်နေ့ကျမှ အဘိုးပြောပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး”

“သမီး”

“ဗျာ... ”

“ဒီနေ့ကစပြီး သမီးက ဦးရဲ့သမီး ဖြစ်သွားပြီနော်။ ပြီးတော့ ဦးမှာ သမီးအတွက် ကိုကိုရှိတယ်။ နောက်မှ သမီးကိုကိုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

ကိုကိုတဲ့။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိ၊ ဥတစ်လုံး တစ်ကောင် ကြွက်ဖြစ်နေတဲ့ အကဲလေးရင်ထဲမှာ ကိုကိုဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းလေး ကြောင့် နွေးထွေးသွားလေသည်။ အကဲလေးက ကိုကိုဖြစ်ဖြစ်၊ မမ

ဖြစ် လိုချင်တာလေ။

အခု ဦးမှာ သားရှိတယ်။ အကဲလေးအတွက် ကိုကိုဆိုတော့ ခင်နိုင်းရင် အခုတောင် တွေ့ချင်လိုက်တာ။

“ဦး... ”

“ပြောလေ သမီး”

“အကဲလေးက ဦးရဲ့သမီး ဖြစ်ပြီဆိုတော့ အမြင်မတော်တာ ခင်ဆုံးမပါ”

“စိတ်ချ၊ ဦးက ဦးရဲ့သမီးကို အဖိုးထိုက်တဲ့ တော်ဝင်သဇင် ဖြစ်အောင်ကို ပြုပြင်သွားမှာ”

ဦးခွန်းဆက် နှင်းရဲ့ကိုယ်စား နှင်းရဲ့သမီးလေးဘဝကို ပြုစု ထောင်ခွင့်ရမယ်ဆိုတော့ ပျော်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်းလေ။

၃၃ ၃၃ ၃၃

အခန်း (၁၀)

နှိုင်းမရ နံပါတ်ဆယ့်နှစ် လူနာကို သွေးပေါင်ချိန်ပေးနေစဉ် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ဖုန်းက ရိန်းတုန်းသံလေး မြည်လာ သဖြင့် ဖုန်းကို ထုတ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... အမိနို့ရိုပါခင်ဗျာ”

“... ..”

“ဪ ... မေလတ်လား။ မသိဘူးလေဟာ။ နင် ခါတိုင်း ဆက်တဲ့ ဖုန်းနံပါတ်မှ မဟုတ်တာ။ ဘာလဲ .. ကတ်ပြောင်းထား တာလား”

“... ..”

“ငါ ဒီမှာ လူနာကို ဆေးထိုးပေးရဦးမယ်။ ပြီးမှ ပြန်ဆက်

တာ”

“... ..”

“ဘာ ... အရေးကြီးကိစ္စ ဟုတ်လား။ အဲဒါဆိုလည်း ပြော မလတ်”

“... ..”

“အင်း ...”

“... ..”

“ဘာ”

“... ..”

“ဟုတ်ရဲ့လား မေလတ်ရာ။ နင် လူများမှားသလား”

“... ..”

“နင် မနောက်ခွဲနော် မေလတ်။ ဒါ နောက်စရာမဟုတ်ဘူး။

ငါ့ဖေဖေက အဲဒီလိုလူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေကို ငါယုံတယ်”

“... ..”

“အဲဒါဆို နင်ရိုက်လာတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ဖေဖေဘွတ် Mes- senger ကနေ ငါ့ဆီပို့လိုက်ဟာ”

“... ..”

“ငါမအားလို့ဟာ။ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်။ ပြီးမှ ပြန်ဆက်မယ်”

နှိုင်းမရ ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ မေလတ်ပြောတဲ့ စကားကြောင့် စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ဖေဖေကို ငယ်ငယ်ချောချော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့တွဲပြီး ပြည်သူ့ရင်ပြင်မှာ တွေ့ခဲ့သည်တဲ့။ ရိုးရိုးသားသားဆိုရင် ပြည်သူ့ရင်ပြင်ကို ဘာသွားလုပ်တာတဲ့လဲ။

မေမေသာသိရင် ...

အတွေးနှင့် မေမေအတွက်လည်း စိတ်ပူမိပါသည်။ နှိုင်းမရ ဘာလုပ်ရမလဲ။

“ဆရာ”

“... ..”

“ဆရာ .. လူနာက မေးနေတယ်လေ ဆရာ။ သူ အစားအသောက် ဘာတွေရှောင်ရမလဲတဲ့”

“ဟင် ...”

နှိုင်းမရ စိတ်က ဟိုတွေး ဒီတွေးနှင့် လူနာမေးတာကို မကြားလိုက်မိပေ။ ထို့ကြောင့် မေးတာကို ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး စိတ်ကို

မပြန်လွင့်အောင် သတိထားရတော့သည်လေ။ ဖေဖေသာ မေလတ်ပြောသလို တကယ်ဆိုရင် ...။

ဟူး ...။

မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပါ။ သူ ဖေဖေရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကို ယုံကြည်ခဲ့သည်လေ။ အခု ကြီးမှ ဝက်သက်ဆပေါက်တာလား။ နှိုင်းမရ လူနာတွေရှင်းတာနှင့် အိမ်ပြန်ဖို့ ပြင်တော့သည်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ ကမ္ဘာပျက်မတတ်ဖြစ်နေတာသည် နွေးထွေးသာယာတဲ့ မိသားစုဘဝကို ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်လို့ပါ။

“ဆရာ ... ပြန်မှာလား”

“မပြန်လို့ ငါက ဒီမှာ ဘာလုပ်နေရမှာလဲကွ။ မေးတတ်တယ်”

“အဟဲ ... မသိဘူးလေ ဆရာရယ်။ ဆေးခန်းမှာ ကင်းပြီး ကောက်ထောင်တမ်းများ ကစားဦးမလားလို့”

မင်းမင်းက အဲဒီလို ပေါက်ကရ စတတ်သူလေ။ နှိုင်းမရ စိတ်တိုတိုနှင့် မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်မိသည်။

အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သူက မေမေပါ။

“သား... ဒီနေ့ပြန်လာတာ စောသလားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ သား ခေါင်းကိုက်နေလို့ပါ”

“ဆေးမသောက်ဘူးလား သားရဲ့။ ဆေးသောက်လေ”

“သောက်ထားပါတယ် မေမေ”

“မသက်သာဘူးလား သားရဲ့။ အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ပုံမလဲ”

“မေမေကလည်း သက်သာပါတယ်။ သားက ဆရာဝန်

ဟာ။ သားအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့”

“ဆရာဝန်လည်း သွေးနဲ့သားနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာပဲ။ သားရဲ့။ စိတ်ပူရတာပေါ့”

နှိုင်းမရ မေမေ့ကို တွေ့တွေ့လေး ကြည့်မိပြီး -

“မေမေ”

“ပြောလေ သား”

“ဒီနေ့ ဖေဖေ မေမေ့ကို ဖုန်းဆက်သေးလား”

“ဆက်တယ်လေ သား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေ”

ဪ... မေမေ့ကိုတော့ မပျက်မကွက် ဖုန်းဆက်တယ်လေ။ ဖေဖေက သူ ဘယ်ကိုပဲသွားသွား မေမေ့ကိုတော့ တစ်

တစ်ခါဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းပြန်ဆက်သည်လေ။

“သား...”

“ဗျာ...”

“သားကိုကြည့်ရတာ မရွှင်မလန်းနဲ့။ သက်သာတယ်သာ ပြောတယ်။ ခေါင်းက ကိုက်နေတုန်းလား။ မေမေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး မညာနဲ့နော် သား”

“မညာပါဘူး မေမေ။ တကယ်သက်သာပါတယ်။ သား

လန်းသွားအောင် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟဲ့... သား”

နှိုင်းမရ မေမေ့ရှေ့ကနေ သွားမယ်လုပ်တော့ မေမေက သွလက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲကာ -

“နေမကောင်းရင် ရေချိုးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား သားရဲ့”

“သားက ဆရာဝန်လေ မေမေ”

“ကဲပါ... ဟုတ်ပါပြီ။ မေမေ့ကိုက ဆရာလုပ်မိတာ မေမေ့

အမှား”

ဒေါ်သံစဉ်ချိုက သားကို မျက်စောင်းဝင့်ပြီး ပြုံးစိစိနှင့် ပြောလေလျှင် -

“ဟာ ... မေမေကလည်း အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့။ မေမေက သားရဲ့မေမေပဲဟာ။ ဆရာလုပ်ခွင့်ရှိတယ်၊ စိတ်ပူခွင့်ရှိတယ်မေ မေမေရဲ့”

“ဟုတ်ပါ။ အဲဒါကြောင့် စိတ်ပူနေတာကို”

“ပူစေဗျာ ... ပူစေ”

ပြောပြီး နှိုင်းမရ မေမေရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ မေမေ ကို ပြောပြလို့မဖြစ်ပါဘူး။ ဖေဖေကိစ္စ ကိုယ့်ဘာသာပဲ စုံစမ်းမှ ပြော မှာပါ။

၃၃ ၃၃ ၃၃

အခန်း (၁၁)

“ဟင် ...”

မေလတ်ပိုပေးတဲ့ ပုံတွေကို ကြည့်ပြီး နှိုင်းမရ မျက်လုံးလည်း ပြူး၊ ဒေါသလည်း ထွက်သွားလေသည်။ လူမှားစရာ မရှိပါဘူး။ ဒီမျက်နှာ၊ ဒီပုံစံကို နှိုင်းမရ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေတာပဲဟာ။ တိုက်နဲ့ကျတော့ ရန်သူလို ခပ်စွာစွာ ဆက်ဆံတာ ချူစားလို့မရမှန်း သိလို့နေမှာပေါ့။

ကိုယ်က ဆရာဝန်လေ။ ဒါကြောင့် မာယာနဲ့ သိမ်းသွင်းပြီး ချူစားမြှူစားလို့မရတဲ့ပုံ ပေါက်နေမှာပေါ့။ ဖေဖေနဲ့ကျတော့ ရယ်လို့ မောလို့ပါလား။ ဒါပေါ့။ ဖေဖေတို့လို အရွယ်တွေကို မြှူဆွယ်မှ ရေလှော်

မှာပဲလေ။ ကိုယ့်ရှင်လေးမှ အားမနာ။ ပြီးတော့ ဖေဖေက ချောလည်ပြောပြလို့ မဖြစ်ဘူး”

ချောတာကိုး။

“တောက် . . .”

“ဒုတ် . . .”

နှိုင်းမရ စိတ်တိုတိုနှင့် ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

မြင်ရတာ တော်တော်ကျက်သရေတုံးတာပဲ။ အကုသိုလ်လည်း များပဲ။ ကောင်မလေးပုံစံက တဇောက်ကန်းပုံလေ။ တားလိုက်မှ အရွဲတိုက်ပြီး နှိုင်းမရ အိမ်ကနေထွက်လာခဲ့သည်။ မေလတ်ဆီကို သွားမယ်လေ။ အိမ်ထဲမှာ ရှိနေသလို ဒုက္ခ။ ကောင်မလေးက ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်သေး။ ဘာလုပ်သင့်လဲဆိုတာ တိုင်ပင်ကြည့်ရမှာပေါ့။

အတွေးတွေနှင့် လာခဲ့ရင်း မေလတ်တို့အိမ်သို့ ရောက်လေ

လျှင် -

“နှိုင်းမရ . . . နင့်အဖေကို ငါပြောတယ်လို့ မပြောနဲ့နော်။ ငါ့အတွက် မကောင်းဘူး”

“အေးပါဟာ၊ ငါသိပါတယ်။ အခု ငါလာတာက ငါဘာလုပ်

သင့်လဲဆိုတာ အကြံဉာဏ်တောင်းမလို့ပါ။ သိစေချင်လို့ နင်က ပြော

ပြတာကို ငါက ပြန်ပြောပါမလား”

“အေးပါ၊ ပြီးတာပဲ”

“အခု ငါဘာလုပ်သင့်လဲ မေလတ်။ မေမေ့ကိုတော့ လုံးဝမခံခါ ထပ်ဆိုကြပုံကိုပါ ပြောပြလေတော့ -

“နင် အဲဒီကောင်မလေးအကြောင်း စုံစမ်းလေ။ ပြီးတော့

သွားတွေပြီး တားသင့်တားပေါ့ဟ”

နှိုင်းမရ တွေခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ ပြီးတော့ ဖြည်းညင်းစွာ

အိမ်ထဲသို့ ခြေထောက်ထိုးဝင်ခဲ့တာပဲ။ ကောင်မလေးကို သွားတွေပြီး တားလို့မဖြစ်ပါဘူး။

နှိုင်းမရ အိမ်ကနေထွက်လာခဲ့သည်။ မေလတ်ဆီကို သွားမယ်လေ။ အိမ်ထဲမှာ ရှိနေသလို ဒုက္ခ။ ကောင်မလေးက ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်သေး။

ဟူး . . .။ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ အဖြေက မထွက်ပေ။

“တားလို့အဖြစ်ဘူး မေလတ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နှိုင်းမရ”

“အဲဒီ ကောင်မလေးက တားရင် ဇွတ်တိုးမယ့်ပုံပဲ”

“ဟင် . . . နင်သိလို့လား သူ့ကို”

“သိတယ်”

“ဟယ် . . .”

“ငါနဲ့သူနဲ့ ဆုံခဲ့ဖူးပုံက ဒီလို”

နှိုင်းမရ ကောင်မလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့ပုံကို ပြောပြပြီး နောက်

ထပ်ဆိုကြပုံကိုပါ ပြောပြလေတော့ -

“နင်ပြောပုံအရဆို ကောင်မလေးက ဆတ်ဆတ်ကြလေး
လှလည်းလှ၊ သွက်လည်းသွက်ဆိုတော့ နင့်ဖေဖေ ဈာန်လျှော့သွား
တာထင်တယ်”

“အေး... အခုကိစ္စ နင်သိတာမို့လို့ တော်သေးတာဆို... ဟီး”
အခြားသူတွေသာသိရင် ငါ့မျက်နှာ ဘယ်ထားရမှန်းတောင် သိ
မဟုတ်ဘူး”

“ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး နှိုင်းမရ။ ငါကလည်း တွေ့တောင်
ပြောမိတယ်ဟယ်။ နင် နင့်အဖေကို မေးကြည့်ပါလား”

“ဘာမေးရမှာလဲ”

“အဲဒီကိစ္စ ဟုတ်လားလို့ပေါ့။ ပြီးတော့ နင်တို့သားအဖ
မျက်နှာကို ငဲ့ဖို့ ပြောရမယ်လေ”

နှိုင်းမရ နှုတ်ခမ်းသားလေး မဲ့ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ ဟာ
နေတော့ရော ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံမှာတဲ့လား။ ဒါမျိုးက လက်ပူးလက်
ကြပ်မိတောင် ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင်နဲ့ ငြင်းကြတဲ့ကိစ္စမျိုးပဲလေ။

“ငါ မေမေစိတ်ဆင်းရဲမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်တယ်”

“သိရင်တော့ စိတ်ဆင်းရဲမှာ အသေအချာပဲလေ”

“ဟူး...”

“နင် ဒီလိုလုပ်ပါလား နှိုင်းမရ”

“ဘယ်လိုလဲ”

“အဲဒီကောင်မလေးကို နင်ယူလိုက်။ အဲဒါ အေးရော... ”

မေလတ်က စလိုက်တာပါ။ ဒါကိုပဲ နှိုင်းမရက လေးလေး
နက်တွေးပြီး...။

၃၈ ၃၈ ၃၈

အခန်း (၁၂)

နှိုင်းမရ ဒီနေ့တော့ ဖေဖေနောက်ကို နောက်ယောင်ခံ
လိုက်လာခဲ့သည်။ အမြဲတမ်း နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ကြည့်နေ
ပေမယ့် သူ့မှာ ဆေးခန်းကတစ်ဖက်၊ ဆေးရုံလည်း ပြေးရနဲ့ အလ
ရှုပ်နေတာလေ။

ဒီနေ့တော့ ဆေးခန်းပိတ်ထားသည်။ ဆေးရုံမှာလည်း နှစ်
နှစ်ရက်ယူလိုက်သည်လေ။ နှိုင်းမရက ခွင့်ယူခဲ့သူမို့ အလွယ်တကူ
ခွင့်ရတာပဲပေါ့။

“ဟော . . .”

ဖခင်ဖြစ်သူ ကားရပ်တာမြင်တော့ နှိုင်းမရလည်း ကား
လိုက်သည်။ ဩော် . . . ကောင်မလေးက မှတ်တိုင်ကနေ စောင့်

တာကိုး။ ကောင်မလေး ကားပေါ်တက်ပြီးတာနှင့် မောင်းထွက်သွား
တော့ နှိုင်းမရလည်း လိုက်ရပြန်သည်ပေါ့လေ။

“သမီး . . .”

ဦးခွန်းဆက်ခေါ်တော့ အကဲလေး ငဲ့ကြည့်ကာ -

“ဦး ကျွန်တော့်ကို သမီးလို မခေါ်ပါနဲ့လား။ အဲလိုခေါ်ရင်
ကျွန်တော် ရှက်တယ်ဗျ”

“ဟော . . .”

“အကဲလေးလိုပဲ ခေါ်ပါ။ ကျွန်တော် မိန်းမ မဆန်ချင်ဘူးဗျ”

“ဟား . . .”

ဦးခွန်းဆက် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်မိသည်။ မိန်းမ မဆန်
ချင်ဘူးတဲ့။ ဒါလည်း ကောင်းတာပါပဲ။ မိန်းမဆန်ရင် နေရာတကာ
ညှည့်သိမ်မွေ့ခြင်းသည် လူယုတ်မာတွေကို အရှုံးပေးရဖို့တက် အလေး
သာသည် မဟုတ်လား။ ယောက်ျားဆန်တော့ ရဲရင့်တာပေါ့။

အင်း . . . ဒီအချက်ကတော့ နှင်းနဲ့ ကွာသွားပြီလေ။ နှင်းက
ညှည့်သိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။

“ကောင်းပါပြီ။ ညည်းသဘောကျ ခေါ်ပါ့မယ်။ ဒါနဲ့ သိချင်း
တိုက်တာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ စိုးခေတ်ကရော စိတ်ရှည်လက်ရှည်

သင်ပေးလား”

“စိတ်ရှည်ပါတယ်။ ဆရာ့ကိုလည်း ငါ့ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဦးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်မစောနဲ့လေ။ အောင်မြင်တဲ့အချိန်ကျမှ ကျေးဇူးတင်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာတွေလိုအပ်လဲ။ လိုအပ်တာရှိရင် ဦးကို ပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စကားက အဆုံးသတ်သွားပြီး တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။ အခုသွားမှာက အကဲလေးအတွက် သင့်တော်တဲ့အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေးဖို့ပါ။ ဟိုတစ်ခါက နည်းနည်းပါးပါးပဲ ဝယ်ပေးဖြစ်သည်လေ။ အကဲလေးက အများကြီးဝယ်မပေးနဲ့ မလိုချင်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် စားစရာတွေပဲ ဝယ်ပေးဖြစ်တာလေ။ အခုက အဝတ်အစားလိုလာပြီပေါ့။ အကဲလေးက အပြင်သွားရလာရတာ ပိုများလာပြီလေ။

သွားရတဲ့နေရာက ဂီတအသိုင်းအဝိုင်းဆိုတော့ သူများနည်းတူ ဝတ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့။

“ဦး . . .”

“ဟင် . . .”

သက်ထားခင်ရဲ့ စားသောက်ဆိုင်ရှေ့ကနေ ကားအဖြစ်မှာ အကဲလေး ခေါ်လိုက်တာဖြစ်သည်။ ဒီဆိုင်မှာ အလုပ်မလုပ်တော့ဘူးဆိုတာတည်းက အကဲလေး မမသက်နဲ့ မဆိုဖြစ်တာ ကြာပြီလေ။ အခုဆိုအပေါ် ကောင်းခဲ့သူမို့ သတိရမိသားပေါ့။

ဒါကြောင့် လမ်းကြိုတုန်း ဝင်နှုတ်ဆက်ချင်တာမို့ -

“ကားခဏလောက် ရပ်ပေးပါ ဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အကဲလေး”

“မမသက်ကို ဝင်ပြီးနှုတ်ဆက်ချင်လို့ပါ”

ဦးခွန်းဆက် ကားရပ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူလည်း အကဲလေးနှင့်အတူ ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်ခဲ့သည်လေ။

“ဟင် . . .”

နှိုင်းမရ ဖေဖေကားရပ်တာမြင်တော့ သူလည်း ကားရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ထဲကိုဝင်ပြီး အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်မည်ဟု ဆိုက်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ခဲ့တော့ ဖေဖေနဲ့ ချာတိတ်မက စားပွဲမှာ ကျကျနန ဆိုင်၊ အစားအသောက်တွေမှာပြီး ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေတာ မဟုတ်ဘဲ အကောင်တာမှာ ရပ်ပြီး တစ်ခုခုမေးနေတာ ထင်ပါရဲ့။ ပြီးတော့ အပေါ်

ထပ်ကို တက်သွားကြတာ မြင်ရလေလျှင် -

“တောက် ...”

ထိုတောက်ခေါက်သံသည် ရင်ထဲမှသာ ဖြစ်တော့၏။ အောက်ထပ်မှာ စားသောက်နေတာမဟုတ်ဘဲ အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားတာ ဘာသဘောလဲ။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ တင်းကျပ်လာသည်။ ဒီဆိုင်က ဒါမျိုးတွေ လက်ခံသတဲ့လား။

ဖေဖေ ... ဖေဖေ လုပ်ရက်လိုက်တာများ။ ကိုယ့်သားက ဆရာဝန်တစ်ယောက်။ ဒါကို သားပျက်နာမှ မထောက်ထား လုပ်ရက်လိုက်တာ။ မိတ်ဆွေတွေသာသိရင် ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

“မမသက်”

“ဟယ် ... လေညှင်းပါလား။ လာ ... လာ၊ လေညှင်းထိုင်ကြ”

သက်ထားခင်ရဲ့ စားပွဲရှေ့မှာ အကဲလေးရော ဦးခွန်းဆက်ပိတ်ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ငါ့ညီမကို မတွေ့ရတာ ကြာလို့လားမသိဘူး ပိုလှလာတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ မမသက်လည်း ညည်းကို သတိရနေတာလေညှင်းရဲ့”

“ဟာများ ... မမသက်ကလည်း သတိရတာကို ယုံပါတယ်။ လှတယ်လို့တော့ မပြောနဲ့၊ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။ လှတယ်ပြောရင် သဘောကျတာ မိန်းမဆန်သူတွေရဲ့ အလုပ်။ ချောတယ်ဆို တော်သေး။ ကျွန်တော်က မိန်းမ မဆန်ချင်ဘူး”

“ဟောတော်”

လှလို့ လှတယ်ပြောတာကို မကြိုက်ဘူးတဲ့။ မိန်းမ မဆန်ချင်ဘူးတဲ့။ တော်တော်ခက်တဲ့ ကလေးမပါလား။ သဘာဝတရားက လွန်ဆန်လို့မှ မရတာ။

“ကျွန်တော့်သမီးက အဲဒီလိုပဲ မသက်ထားရေ။ အခုနေကတော့ သဘာဝတရားကို လွန်ဆန်ချင်နေတာ။ ချစ်သူရှိလာမှ ဒီကောင်မလေး ...”

“ဟာ ... ဦးနော်။ ဘာချစ်သူလဲ၊ ဘယ်တော့မှ မထားဘူး။

အပို အလုပ်ရှုပ်လို့”

“ဟား ... ယုံရချေသေးရဲ့”

“ငါ့ညီမကတော့ အပြတ်ကို ပြောနေပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အပြတ်ပဲ”

အကဲလေးက နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ပြောလေတော့ ဦးခွန်း

ဆက်နှင့် သက်ထား ရယ်လေသည်။ ကလေးစိတ်မကုန်သေးဘူးလို့ ပဲ ပြောရမလား။ ယောက်ျားစိတ်ဝင်တာလို့ပဲ ပြောရမလား။ တကယ် က ဘယ်အရာမှ ထဲထဲဝင်ဝင် မဟုတ်ပေ။ တစ်နေ့ သဘာဝတရားကို လက်ခံနိုင်တဲ့နေ့ ရှိလာမှာပါ။

“သူနာမည်က လေညှင်းစံပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို။ သူနာမည်က လေညှင်းစံပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက တစ်မျိုးဗျ”

“ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ”

နှိုင်းမရ ချာတိတ်မကို စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ သူ့အကြောင်းကို မေးနေတာ မဟုတ်ပေ။ ကိုယ့်အဖေ့နဲ့ ပတ်သက်နေလို့ ဒီလောက် စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး မေးနေတာပေါ့။ မဟုတ်လို့ကတော့ ဝေးသေး။

“သူက အဲဒီလောက်လှတဲ့ လေညှင်းစံဆိုတဲ့ နာမည်ကို ခေါ်ရင် မကြိုက်ဘူးဗျ။ သူ့ကို အကဲလေးလို့ ခေါ်မှ ကြိုက်တာ”

“ဪ... ”

ဘယ်လောက်တောင် ကဲချင်နေလို့ပါလိမ့်။ နာမည်ကိုက အမြင်ကတ်စရာကောင်းတာ။ နှိုင်းမရ ဝိတ်တာလေးကို ဒီလောက် စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး ချာတိတ်မအကြောင်း မေးနေတော့ ဝိတ်တာ

လေး ဘယ်လိုထင်မည် မသိပေ။

ထင်ချင်သလို ထင်တော့။ ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်နေတော့ ဒီချာတိတ်မအကြောင်း သိရမှ ဖြစ်မှာလေ။

“သူက ယောက်ျားစိတ် လုံးလုံးလျားလျား ဝင်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုရ။ ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ။ မိန်းမ မဆန်ချင်တာဆို လား ဘာလား”

“ပြောတာပါပဲကွာ။ မိန်းမဆန်ချင်တဲ့နေရာတော့ ဆန်မှာ ပေါ့”

နှိုင်းမရ နှုတ်ခမ်းကို မှဲ့ပြီးပြောလိုက်မိတော့ ဝိတ်တာ ကောင်လေးက ခေါင်းကိုလည်းကုတ်၊ ရယ်လည်း ရယ်လေသည်။ ရယ်ချင်ရယ်၊ မရယ်ချင်နေပေါ့။

အဲ... ချာတိတ်မက မိန်းမ မဆန်ချင်ဘူးတဲ့။ လောလော ဆယ် မှဲ့ရွှေပြောနေမိတဲ့ ကိုယ်က မိန်းမဆန်နေပြီလား မသိပေ။ မထူးပါဘူး။ မိန်းမဆန်လက်စနဲ့တော့ ဆက်ဆန်လိုက်ရသေးတာပေါ့။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုရင် စပ်စုခြင်းပဲလေ။

“အစ်ကိုကလည်း အဲဒါတော့ မသိဘူးလေဗျာ”

“ငါ တစ်ခုသိချင်သေးတယ်ကွ”

“ဘာများလဲ အစ်ကိုရ”

“သူ အိမ်ထောင်ပြုရင် ယောက်ျားယူမှာလား၊ မိန်းမယူမှာလား သိချင်တာ”

“ဟာဗျာ”

“ဒီလောက် မိန်းမ မဆန်ချင်တာ ငါနဲ့တွေ့ဦးမယ်”

“ဟောဗျာ ...”

ဟာဗျာ၊ ဟောဗျာနဲ့ ဝိတ်တာလေးခမျာ ခေါင်းကုတ်ရတာ ဦးရေပြားတွေ လက်သည်းပူလောင်ပြီး ဒဏ်ရာတွေ ဖြစ်မလားပင် မပြောတတ်ပေ။

၃၃ ၃၃ ၃၃

အခန်း (၁၃)

အကဲလေး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လမ်းလျှောက်လာတာမို့ အဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်မိပေ။

ဇော်ထက်တို့က အကဲလေးကို မြင်တာနှင့် ကားကို အရှိန် ထည့်ကာ -

“ဝေဦး ...”

“ပြော ...”

“ရှေ့မှာ အသည်းလေးကွ”

“ဟင် ... အသည်းက ရင်ဘတ်ထဲမှာ ရှိတာကို၊ ဘယ်လို ဆုပ်ပြီး ရှေ့ရောက်နေမှာလဲ ဇော်ထက်ရ”

“ဟာ ... မင်းကလည်း ငါ့ကို အာရုံလာစားခိုင်းနေပြန်ပြီ
ရှေ့မှာ လေညှင်းစံကွ။ အဲဒါကို ပြောတာ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

ဝေဠီးက ပြူးပြုကြည့်စဉ်မှာပဲ ဇော်ထက်က ကားကို အချိန်
လျှော့လိုက်သည်။ အကဲလေးကို ကားနဲ့ ပွတ်တိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်
ကူးနဲ့လေ။ သေအောင်မလုပ်ရက်ပါဘူး။ နည်းနည်းပါးပါး ထိခိုက်
ပဲ လုပ်မှာလေ။ ထိမိခိုက်မိရင် ပွေ့ချီခေါ်သွားရုံပဲပေါ့။

ဒီအတိုင်းခေါ်ရင် လေညှင်းစံလို ဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်း
ကောင်မလေးက ခေါ်ဖို့မှ မလွယ်တာ။ အဲဒီတော့ သူမခုခံနိုင်အောင်
လုပ်ပြီး ခေါ်ရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကားကို ချာတိတ်မဘေးက
အမြတ်မှာ ပွတ်ဆွဲလိုက်လေလျှင် -

“ဟာ ...”

အကဲလေး အတွေးစကို ဖြတ်လိုက်ချိန်မှာ နောက်က ကား
လာသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကားနဲ့လွတ်အောင် နောက်
သို့ အမြန်ဆုတ်ပြီး ရှောင်လိုက်လေတော့ -

“ဟ ... ဟ”

“ဝုန်း”

“အား ...”

စက်ဘီးတစ်စီး ဖြတ်နင်းလာတာဆို အကဲလေး ကိုယ်က
ညှပ်တည့်မတ်မတ် ရောက်သွားပြီး စက်ဘီးသမားရော အကဲလေး
အထိန်းနိုင်ဘဲ လဲကြလေတော့သည်။ ဇော်ထက်နဲ့ ဝေဠီးက
အားပေါ်က ဆင်းပြီး -

“ဟာ ... လေညှင်းလေးပါလား။ လေညှင်း ဘာဖြစ်သွား
သေးလဲ”

“အား ... ကျွတ် .. ကျွတ်”

“ကလေးမ ... ထ ... ထပါဦး။ ဒီမှာ ပိနေပြီ”

“ဟင် ...”

“အား ... သေပါပြီ”

တစ်ဖက်မှ အမျိုးသမီးကြီးက စက်ဘီးပိနေသဖြင့် ခြေ
ထောက်ကို စက်ဘီးအောက်မှ ဆွဲထုတ်ရင်း အော်လေသည်။ အကဲ
လေးလည်း အတင်းထရပ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် -

“အား ...”

တစ်ဖက်မှ အမျိုးသမီးကြီး မြန်မြန်ထိုင်အောင်သာ အတင်း
ထပ်ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒူးဆစ်က နာသွားတာလေ။

“လေညှင်းလေး”

“ဖယ်စမ်း”

“အား...”

အကဲလေး ကိုယ့်လက်မောင်းကို လာကိုင်တဲ့ ဇော်ထက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“လေညှင်းကလည်း ကိုယ်က ဆေးခန်းလိုက်ပို့မလို့ပါ”

“မလိုဘူး၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား”

“လေညှင်းကလည်း”

“ဟာကွာ... လိုရင်းကို မရောက်နိုင်ဘူး၊ ဇော်ထက်”

ကြာတယ်ကွာ၊ သူ့ကို ပွေ့ချီခေါ်ခဲ့”

“ဟင်...”

အကဲလေး ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ ဟိုစကားအရဆို သူတို့ တမင်လုပ်တာလို့ သိလိုက်ခြင်းနှင့်အတူ

“နင်တို့ ရှေ့တိုးမလာနဲ့နော်”

“ပွေ့ခေါ်ကွာ”

“အေးပါ”

“နင်တို့နော်၊ ရှေ့တိုးရဲ တိုးကြည့်”

အကဲလေး လက်နက်တစ်ခု ရလိုရငြား ဘေးဘီကို ကြည့်ဘာ့ ဘာမှမရှိပေ။ ထိုစဉ် သူတို့ကားနဲ့ ကပ်လျက်မှာ ကားတစ်စီး ညှိုးရပ်သွားပြီး -

“ဟေ့... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက နှိုင်းမရပါ။ စက်ဘီးနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်စက်ဘီးကို ဆွဲထားပြီး အကဲလေးတို့ကို ရပ်ကြည့်နေသည်။ ကိုယ့်စက်ဘီးကို ဝင်တိုးရမလားလို့ ရန်တွေ့ရမယ့်အစား အကဲလေးတို့ကို စိတ်ဝင်စားနေပုံလေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချာတိတ်”

“အလကားပါဗျာ။ လူကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာ။ တမင်ကားနဲ့ ပွတ်တိုက်သေးတယ်”

နှိုင်းမရ ဇော်ထက်တို့ကို ဝေခနဲကြည့်ပြီး -

“မင်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဒူးနာသွားတာ။ သေသေချာချာတောင် မကြည့်ရသေးဘူး” အကဲလေးက မျက်နှာလေး ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ဖြေလေသည်။

“မင်းက ဘာဝင်ရှုပ်တာလဲကွ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပါ

အား”

“ဟ ... အမြင်မတော်လို့ ဝင်ပါရတာလေကွာ။ ငါ့အမြင်မှာ ရောက်လာပြီဆိုတော့ - မပြိမ်းခြောက်နဲ့နော်။ မင်းတို့ အခုလုပ်တာ ရာဇဝတ်မှု”

“မင်းက ဘာကောင်လဲ”

“ဆရာဝန်။ ဒါပေမဲ့ မိုက်စရာရှိရင် သူများထက် ပိုမိုက်တဲ့ ဆရာဝန်”

“ဟား ... အလာကြီးပါလား”

ဝေဦးက မထိတထိ ပုံစံမျိုးနှင့် ပြောလေသည်။ အကဲလေးက အကင်းပါးသူပီပီ နှိုင်းမရ ခင်းလိုက်တဲ့စကားကို နင်းလိုက်ကာ

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာက မင်းတို့နှစ်ကောင်လောက်က

အေးအေးဆေးဆေး လှဲသိပ်နိုင်တယ်။ ငါက ဆရာ့တပည့်။ ငါ့အထောက် နာနေလို့ပေါ့။ မဟုတ်ရင် မင်းတို့ ငါ့ကိုပဲ အရင်ယှဉ်ကြည့်

ဇော်ထက် ဖြူသွားလေသည်။ ဖြူဆို သူက လက်တွေ့နဲ့

ဖူးတာကို။ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ ချာတိတ်မတောင် လက်သံကပြောင်စရာ နာမည်က လေညှင်းစံမို့လို့ပေပဲ။ နေမင်းစံသာဆိုရင် သူ့ကိုထိတာ

ထိတဲ့လူကို ပြာကျအောင် လုပ်မလား မပြောတတ်ပေ။

စောစောကလည်း ဒီအတိုင်းဆို ကိုယ်တွေမနိုင်မှန်းသိလေညှင်းစံကို ဒဏ်ရာရအောင် အရင်လုပ်ရတာလေ။ အခု ကူညီမ

ရောက်လာပြီဆိုတော့ -

“ဝေဦး ... တို့သွားကြစို့”

“ဟာ ... ဘာလဲဟာ၊ မင်းက ကြောက်လို့လား ဇော်ထက်”

“ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူးကွ။ ပြဿနာဖြစ်လို့ လက်လွန် ဖွတ်မရ စားမဆုံး ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြောနေတာ”

“ဒါတော့ မင်းသဘောပဲ”

ပြောပြီးတာနှင့် ဝေဦးက ကားပေါ်သို့တက်ပြီး တံခါးကို ဆာင့်ပိတ်လေသည်။

“ဝုန်း”

ဇော်ထက်က အဲဒီလို သတ္တိကြောင်တတ်သူလေ။ သူများ အမြင်မှာ ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့ မိုက်တာလိုလို ဘာလိုလိုလေ။ တကယ့်

အကယ်ကျတော့ သတ္တိကြောင်၍ ကြောက်တတ်သူပါ။ ဝေဦးကတော့ ဆုံးဆိုတိုက်၊ ကျားဆိုကိုက်ပါပဲ။

ဇော်ထက်တို့ကား ထွက်သွားလေတော့ စက်ဘီးနဲ့ အမျိုး သမီးလည်း ထွက်သွားလေတော့သည်။ ရန်တွေ့ဖို့နေနေသာသာ

အသံသူကို ဘာပြောရမှန်းမသိလို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်သွားတဲ့ပုံပါပဲ။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်စစ်ဆေးဦး”

“ဘာဗျ”

“ဘယ်နေရာ ဒဏ်ရာရလဲလို့ ပြောတာ”

သူပြောမှပဲ အကဲလေး ဒူးကို လက်နှင့်စမ်းကြည့်မိလေသည်။

ဒူးက တော်တော်နာလာတာ။ ဒူးကွဲသွားပြီထင်ပါရဲ့။

“ကွဲပြီထင်တယ်”

“ဘယ်လို”

“ဒူးကွဲတာကို ပြောတာဗျ”

“အဲဒီလို ရှင်းအောင်ပြောပါလား။ မင်းပြောပုံက ဘောင်းဘီ

ကွဲမှန်းမသိ ဘာကွဲမှန်းမသိ”

“ဟာ ... ခင်ဗျားနော်”

“ဖြန်း”

“အမေရေ ...”

အကဲလေး နှိုင်းမရလက်မောင်းကို ‘ဖြန်း’ခနဲ မြည်အောင် ရိုက်ပစ်လိုက်တော့ နှိုင်းမရပုံက အော်လိုက်တာ ပျာပျာသလဲပါပဲ။ ဒါနဲ့များ ပြောလိုက်တော့ သူ့ကိုယ်သူ မိုက်တာလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့လေး

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ရိုက်လိုက်တာလေ”

“ကိုယ့်ကိုကူညီတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် အာဏာတာ လေးစားစရာပဲ”

“ခင်ဗျားပဲ ပေါက်ကရပြောတာလေ”

“ဟား ... ဒဏ်ရာရရင် ဆေးခန်းခေါ်သွားပြီး ဆေးထည့် မလို့ဟာ။ စေတနာတောင် မပါတော့ဘူး”

“စေတနာမပါ နေပေါ့။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းမှ ဆရာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာဝန်တဲ့ လုပ်ပုံက ကလေးကလားနဲ့”

“ဘာ ...”

“အား”

သွေးအေးသွားတော့ ဒဏ်ရာက ပိုနာလာသည်။ သူ့ရှေ့က အကဲလေးထွက်သွားမလို့ပြင်မှ ဒူးက နာပြီး အော်လိုက်မိတော့

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာကိုလဲဗျ။ ဒီမှာ နာရတဲ့အထဲ”

“မင်းကို ထားခဲ့ရမလား။ ခေါ်သွားပေးရမလား မေးတာ”

“ခေါ်သွားပေး”

ရောင်းသူဝယ်သူ အသံတူ ... အဲလေ ... မေးသူနဲ့ ဖြေသူ အသံတူပါလေ။

အခန်း (၁၄)

“အား . . . ”

ဘောင်းဘီကို ဒူးအထက်ထိ လိပ်တင်ကြည့်တော့မှ ဒူးက ကွဲသွားတာလေ။ သွေးတွေထွက်နေပြီ။ ဘောင်းဘီနဲ့ဆိုတော့ သွေးက လွတ်လွတ်လပ်လပ် စီးကျခွင့်မရှိဘဲ ဒဏ်ရာပဲ ခြောက်တာက ခြောက် ထွက်တာက ထွက်ပါ။

အခု ဒဏ်ရာကို ဆေးပြီး ဆေးထည့်တော့ စပ်ပြီလေ။ ဒဏ်ရာကို အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့များ ကိုင်နေသလား မသိပါဘူး။ အကိုင်ကြမ်းလိုက်တာ။ ဒဏ်ရာကို တကယ်စေတနာပါပါနဲ့ ကုပေး ချင်တာရော ဟုတ်ရဲ့လားမသိပါဘူး။

“အား . . . ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဗျ”

“ဟာ . . . ဘာလို့အော်နေတာလဲကွ”

“နာတယ်ဗျ”

“မအော်နဲ့”

“အော်မယ်ဗျာ”

“ဆေးခန်းမှာ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်းနော်။ ဆေးခန်း တွင်ပြီးမှ ခေါ်လာပြီး ဆေးထည့်ပေးတာ။ တော်ကြာ သူများကြားလို့ ဘစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်”

“ဘာဗျ”

“တော်ပြီ။ ငါ့ကို ပြန်မပြောနဲ့။ ပြီးရင် ဆေးထိုးမယ်”

“အမ် . . . ဆေးထိုးဦးမှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆေးမထိုးလို့ မရဘူး”

“ဟီး . . . ”

အကဲလေး မျက်ရည်မကျဘဲနဲ့ ငိုဟန်ပြုလေတော့ သူက ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလေရဲ့။ အကဲလေးက ဆေးထိုး များကို ကြောက်သူ။ နေမကောင်းဖြစ်ရင် ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဆေးပြီးတို ဝယ်သောက်တာလေ။ ဆေးခန်းသွားပြခဲ့ပါသည်။

တော်တော်နေမကောင်းလို့ ဆေးခန်းသွားရပြီဆိုလည်း ဆေးထိုးမယ်ဆိုလို့ကတော့ အပ်မြင်ကတည်းက ငိုတဲ့သူပါ။ ဆေးထိုးပြီဆို အဘိုးက ချုပ်ပေးထားရတာလေ။ လူလူချင်းလည်း ထိုးကြိတ်ရဲ၊ ရိုက်ရဲပုတ်ရဲ၊ မဟုတ်မခံ စိတ်မြန်လက်မြန်လည်း ရှိပါ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဆေးထိုးအပ်ကိုတော့ မြင်ကတည်းက ကြောက်ကိုကြောက်တာပါ။

“ဆေးမထိုးလို့ မရဘူးလားဗျာ”

“မရဘူးကွ၊ ဒဏ်ရာဆိုတာ အခန့်မသင့်ရင် သေးသေးလေးကစ မေးခိုင်းပိုးဝင်ပြီး သေတတ်တယ်၊ နားလည်လား”

ဪ... အကဲလေးက ဆေးဝါးအကြောင်း၊ ရောဂါတွေအကြောင်း နားမလည်တော့ သူဟုတ်တာပဲ ပြောပြော၊ မဟုတ်တာတွေပဲပြောပြော ငြိမ်နေရတော့မှာပေါ့။

ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပြီး ပလာစတာတွေဘာတွေ ကပ်ပြီး တာနှင့် ဆေးထိုးဖို့ ပြင်လေတော့သည်။ အကဲလေး ဆေးထိုးရမယ်ဆိုသောကြောင့် ရင်တွေခုန်ကာ မျက်နှာနဲ့ နားထင်ဆီမှာ ပူလာသည်။ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး အားတင်းလိုက်၊ တံတွေးမျှီချလိုက်ပါပဲ။

“ကဲ ... ဆေးထိုးမယ်”

“အမ် ...”

“ဘာလဲ”

“မထိုးနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြောက်တယ်”

“ဟာ ... ဖြစ်မလားကွာ။ ကြာတယ်၊ မှောက်”

အကဲလေး မှောက်ဆိုသောကြောင့် မျက်လုံးက ဟိုကြည့်ကြည့်ပါ။ ပြီးတော့ ဆေးတွေထည့်ထားတဲ့ ပန်းရောင်ဖိုက်ဘာခြင်းဆေးကို မှောက်ပစ်လိုက်လေလျှင် -

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားပဲ မှောက်ဆို။ အဲဒါကြောင့် နီးစပ်ရာကို ဆွဲမှောက်ပစ်လိုက်တာ”

“ဟာကွာ ... ကျွတ်၊ ငါလုပ်လိုက်ရ သေတော့မှာပဲ။

အညာဏ်တော်က အဲဒီလို စူးရှတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား။ တွေ့မယ်၊ မင်းနဲ့ငါ”

နှိုင်းမရ စိတ်တိုစွာနှင့် တစ်ဖက်က ဆေးထိုးဖို့ ပိုက်ကိုကိုင်ထားလျက် ကျန်လက်တစ်ဖက်က အကဲလေးကို နောက်ကနေ သိမ်းကပ်လိုက်သည်လေ။

“ခင်ဗျားဘာလုပ်တာလဲ”

“ဆေးထိုးမလို့လေ။ မင်းဝမ်းလျားမှောက်ပြီး ဘောင်းဘီလှန်မပေးရင် ငါ့ဘာသာရအောင် ...”

“ခင်ဗျား”

အကဲလေး ရှူးရှူးရှဲနှင့် ဒေါသထွက်သွားပြီး ရုန်းလေသည်

“မှောက်ပေးမယ် ... ဖယ်”

အကဲလေး မျက်နှာရဲရဲနှင့် ဝမ်းလျားမှောက်ပေးပြီး ဆေးထိုးခံရတော့သည်သာ။ ခုတင်ပေါ်စတက်ကတည်းက လက်သီးက ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတာ ဆေးထိုးပြီးတော့ ကိုယ့်ဘာသာ မနည်းပြန်ပြီး လက်ဖြန့်ရသည်လေ။

“ဘာမှ မဟုတ်တာလေးကို ကြောက်နေတယ်”

“ကြောက်တာက ကြောက်တာပဲဗျ”

အကဲလေး သူ့ကိုပြန်အော်ပစ်လိုက်ချိန်မှာ ဖုန်းရိုင်းတုန်းသံ

မြည်လာသဖြင့် ဖုန်းကိုင်လိုက်ရသည်။

“ဟယ်လို”

“... ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ မသိဘူး”

“... ..”

“ဆေးခန်းမှာပါ ဦး”

“... ..”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နေကောင်းပါတယ်။ အခုက ကားကိုရှောင်ရင်း ဘီးကို ဝင်တိုက်မိတာ”

“... ..”

“ရတယ် ဦး၊ လာမခေါ်ပါနဲ့။ နည်းနည်းပါးပါးပါ။ စိတ်မပူ

“... ..”

နှိုင်းမရ နှုတ်ခမ်းသားလေးမဲ့သွားလေသည်။ ဒါကျ အသံက ညံ့ညံ့နဲ့၊ မသိမသာ အနားသို့ ကပ်သွားလိုက်တော့ ဟိုဘက်က ပြောသံကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်လေ။ အသံက ဖေဖေအသံမျိုးပါပဲ။ အဖေပဲ ဖြစ်မှာပါ။

အင်း ... အခု သူ့ရောက်နေတာက ကိုယ့်ကွင်းထဲမှာ။ အိမ်ကွင်းပေါ့။ ဒါကို သူ အသုံးချမှ ဖြစ်မှာပါ။ မဟုတ်ရင် မေမေ စိတ်ဆင်းရဲရမှာ အသေအချာပါပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“... ..”

“ဟုတ်ကဲ့”

အကဲလေး ဖုန်းချလိုက်လေတော့ -

“ချာတိတ်”

“... ..”

“ရော ... ဒီဆေးသောက်လိုက်”

နှိုင်းမရတိုက်တဲ့ဆေးထဲမှာ အိပ်ဆေးပါတယ်ဆိုတာကို အကဲလေးမမြင်ရဘူး။ ဒီဇာနည်ရထားသို့ဆိုတော့ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး တိုက်တယ်ပဲ ထင်တာပေါ့။

အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးတော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ။ အဲဒါအထဲမှာ အိပ်ဆေးထည့်ပေးထားတာဆိုတော့ ...။

အခန်း (၁၅)

“ဟင် ...”

အကဲလေး နီးလာတော့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိပြီး ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသည်လေ။ ခါတိုင်း အိပ်ရာကနီးလို့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တာ မြင်နေကျ သွပ်ရောင်ခပ်မှိန်မှိန်ကို မမြင်ရပေ။

ဒါကြောင့် မျက်နှာကိုစောင်းပြီး ဘေးဘီကိုကြည့်လိုက်တော့ နှိုင်းမရ သူမကို ကျောပေးထိုင်နေတာကို မြင်လိုက်ရသည်လေ။ ဖုန်းကို ထောင်ပြီး နိုင်ငံခြားကားတစ်ကားကို ကြည့်နေတာ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

အကဲလေး အတင်းထထိုင်ပြီး အိပ်ရာပေါ်က ဆင်းမယ်ဟု စောင့်ကို ဆွဲခွာလိုက်တော့ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ

ဖြစ်သွားလေသည်။ ပြီးတော့ ဒေါသကြောင့် ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ဖြစ်ကာ

လဲ၊ ပြောစမ်းပါ”

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ”

“မင်းကို ငါ လက်ထပ်မှာပါ”

ခေါ်လည်းခေါ် စောင်ကို ကိုယ်မှာပတ်လိုက်ကာ -

“ဘာ”

“ခင်ဗျား အတော်အကြံပက်စက်ပါလား။ လူယုတ်မာကြီး

နှိုင်းမရ ကြည့်နေတဲ့ဇာတ်ကားကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

နှိုင်းမရ အကဲလေးကို တစ်ချက်သာ ငဲ့ကြည့်ပြီး ဖုန်းကို ခြစ်တော့ ထရပ်ပြီး အကဲလေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်တော့ အောက်
ပြန်ကြည့်နေလေသည်။

နှစ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ပြီး သူ့ကိုကြည့်နေတဲ့ အကဲလေးပုံစံက ကျားနာ
အစ်ကောင်လိုပါ။

“ကျွန်တော့်အင်္ကျီ ဘယ်မှာလဲ”

နှိုင်းမရကလည်း ကိုယ့်မိသားစု မပြိုကွဲရေးအတွက် ဒီလို

“မင်းမှာ မျက်လုံးပါတယ်၊ ရှာကြည့်”

ခြေစည်လိုက်ရတာလေ။ ချာတိတ်မကို၊ ချစ်တာ၊ မချစ်တာထက်
အမေ့ကို အရမ်းချစ်လို့၊ မေမေစိတ်ဆင်းရဲမှာ မမြင်ချင်လို့ ဒီလိုလုပ်
တာပါ။ မေမေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကိုယ့်ဘဝကိုရင်းလိုက်သည်ပဲ ဆိုပါ
တော့။

“တောက်”

ကိုယ့်ဘဝပျက်ပြီဆိုတဲ့ အသိက ကမ္ဘာပါ ပျက်သွားသလို
ပါပဲ။ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းတို့ တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်တည်
ပေမယ့် လောလောဆယ်အဖို့မှာ အင်္ကျီရဖို့ အရေးကြီးနေတာမို့ အင်္ကျီ

“ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ မတန်အောင် ခင်ဗျားရဲ့ ယုတ်မာ

ကို အရင်ရှာရတာလေ။ အကဲလေး ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာကြည့်တော့ အင်္ကျီ

ချက်က ကမ်းကုန်ပဲ။ ခင်ဗျားတော်တော် စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျ

က အကဲလေးအိပ်တဲ့ ခေါင်းအုံးဘေးမှာပါ။ အကဲလေး အင်္ကျီ

တာပဲ။ ကိုယ့်ရာထူး၊ ကိုယ့်သိက္ခာကိုမှ အားမနာ လုပ်ရက်လိုက်တာ”

အမြန်ဝတ်လိုက်ပြီး -

“မင်းကို ငါလက်ထပ်မယ်လို့ ပြောတယ်လေ။ ဆရာဝန်

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ဘာလို့ အဲဒီလောက် ယုတ်မာရတာ

လဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်တောင် မုန်းနေလို့ ဒီလိုပျက်ဆီး

အစ်ယောက်ကိုရတာ မင်းမကျေနပ်ဘူးလား။ ငါ့မှာ ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေ

ရိုတယ်၊ ကိုယ်ပိုင်တိုက်နဲ့ကားနဲ့။ စိတ်ချ... မင်းပျက်နာမငယ်လေဘူး”

“အဲဒါနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက ပြီးပြည့်စုံသွားရောလား ဦးနှိုင်းမရ”

အကဲလေး သူ့ကို နာမည်ပဲခေါ်ပစ်လိုက်သည်။ ဆေးခန်း အပြင်မှာချိတ်ထားတဲ့ ဒေါက်တာနှိုင်းမရဆိုတာကိုကြည့်ပြီး သူ့နာမည် နှိုင်းမရ ဆိုတာကို သိတာလေ။ ဘယ်အရာတွေ နှိုင်းမရတာလဲတော့ မသိပါဘူး။ လောလောဆယ်တော့ ယုတ်မာမှုက နှိုင်းမရတာ အမှန် ပါပဲ။ အခုမှ အကဲလေးဘဝက သတ်ချင်စိတ်ပေါက်လို့ သတ်လည် မဖြစ်။ အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း လက်မခံနိုင်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သတ်ပစ်ချင်တယ် သိလား”

“မင်း သတ်ချင်တယ်ဆို သတ်လိုက်ပါ”

“တောက်”

အကဲလေး တောက်ခေါက်ပြီး သူ့ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ ဒေါသကို ထိန်းနေသည့်ကြားမှ -

“ခွပ်”

“အ”

နှိုင်းမရ မေးရိုးဆီမှာ ပူခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ ကာကွယ် ခုခံလိုက် မကာကွယ်၊ ခုခံလို့ရပါလျက် မခုခံတာသည် ကိုယ့်အပြစ် အတွက် ပေးဆပ်ခြင်းပေါ့လေ။

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ဘဝကို ဖျက်ဆီးတဲ့အတွက်”

“ခွပ်”

“ဒါက ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မုန်းလို့”

“ခွပ်”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော့်ကိုညှာပြီး ကျွန်တော့်ဘဝကို ဖျက် ဆီးဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ညှာဏ်တွေ ကောင်းလွန်းလို့ ဂုဏ်ပြုတာ”

နှိုင်းမရ အကဲလေးရဲ့ လက်သီးချက်ကို လက်တစ်ချက်ကာ

ပြီး မရှောင်တိမ်းပေ။ သူလည်း ပေးသင့်တဲ့အပြစ်ပေးတာ၊ ကိုယ် သည်း ယူသင့်တာကို ယူလိုက်တာပဲလေ။ ယူလိုက်တယ်ဆိုတာက ချစ်မရဲ့ဘဝ မဟုတ်ပါဘူး။

ကိုယ့်အမေ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် သူ့ဘဝကို တစ်သက်လုံး သိမ်းပိုက်ထားဖို့ ကြိုးစားလိုက်တာလေ။

“ရပါတယ်၊ မင်းကြိုက်သလောက်ထိုးပါ။ ငါကာကွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

အခု လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတော့ နားကြားများမှားလေ
လားပေါ့။ ဘာဖြစ်ရတာလဲလဲ။

“သား”

“ဗျာ”

“မင်း ဖေဖေတို့ကို နောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟာ ... ဖေဖေကလည်း ဒါနောက်စရာကိစ္စမှ မဟုတ်

ဘာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သားရယ်။ မေမေတို့ တိုက်တွန်း

တန်းကတော့ အိမ်ထောင်ပြုရင် ထောင်ကျတာလိုလို၊ ငရဲကျတာ
လိုလိုနဲ့ ငြင်းလိုက်တာ။ အခုကျတော့ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်နဲ့ပါလား”

“မိန်းကလေးက ဘယ်ကလဲ၊ ဘာအလုပ်လုပ်လဲ သား။

ဆရာဝန်ပဲလား”

ဖေဖေသိပါတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ အနီးဆုံးမှာ ရှိနေပါတယ်လို့

ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် -

“သူက ဆင်းရဲတယ် ဖေဖေ။ သာမန်အရပ်သူပါပဲ”

လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်

ကြည့်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ ကိုယ်တွေက အရာရာပြည့်စုံပြီးသားဆိုတော့

အခန်း (၁၆)

“ဘယ်လို ... သား။ သားလက်ထပ်တော့မယ် ဟုတ်လား
သားဖြစ်သူ ခေါင်းညိတ်ပြလေတော့ ဦးခွန်းဆက်နှင့် အိမ်
စဉ်ချို တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြသည့်
အံ့ဩလွန်းလို့လေ။ ချစ်သူရည်းစား ရှိတယ်လည်း ပြောသံမကြား
ရှိတဲ့အရိပ်အယောင်လည်း မပြ။

မိဘတွေက မြေးချီချင်လှပြီ၊ အိမ်ထောင်ပြုပါလို့ ပြောတာ
တောင် မောင်မင်းကြီးသားက ဖီဖီခါအောင် ငြင်းခဲ့တာလေ။ အခု
ဆက်ခံမယ့်သူ မျိုးဆက်မရှိတာ ပိုတောင်ကောင်းသေး။ ရှိသမျှ
စည်းစိမ် မသေခင်ကတည်းက အကုန်လှူပစ်ခဲ့မယ်လို့ ပြောတဲ့လူလေ။

ဆင်းရဲတာ၊ ချမ်းသာတာက အဓိကမဟုတ်ပါဘူးလေ။

“ဆင်းရဲတာ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်။ ရိုးသားနိုးနွမ်းလို့တာပါ။ သားချစ်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် မေမေတို့က ဘာမှကြော်စရာမလိုပါဘူး။ သား လူရွေးမည့်ဘူးလို့ မေမေ ယုံကြည်ပါတယ်။”

နှိုင်းမရ တွေခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ သားချစ်တဲ့မိန်းကလေးတဲ့လား။ အချစ်လို့ စိတ်ထဲက ရေရွတ်ကြည့်မိပြီး ပါးစပ်ထဲ ခံတွင်းတောင် ချဉ်မိသလိုလိုပါပဲ။ ဘာအချစ်လဲ။ ပါးစပ်က အရသာခံပြီး သာ ခေါ်နေကြတာ။

တကယ်တမ်းမှာ အဲဒီ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို တန်ဖိုးထားတဲ့ သူက အရှားသားလား။ နှိုင်းမရ တစ်ခါသေဖူးလို့ ပျဉ်ဖိုးကို နားလည်ခဲ့ပြီလေ။ ဒါကြောင့် နောက်ထပ် အချစ်ဆိုတာကို ရှာလည်း မရှာမိလိုလည်း မလိုချင်ပေ။

“သူရိုးသားခြင်း၊ မရိုးသားခြင်းထက် မေမေ စိတ်ချမ်းသာပဲ လိုတာပါ မေမေ။ ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျေး။ ငွေပင်နားတော့ ငွေကျေး ဖြစ်မှာပါ။ သား သူ့ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ မေမေစိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက်ပါ”

“ဘယ်လို သား”

ဒေါ်သံစဉ်ချိုက သားဖြစ်သူကို နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။ ဦးခွန်းဆက်ကတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်လို့ပေါ့။ သားဖြစ်သူက ကောင်းလုံးတွေကပဲ မြင့်လွန်းတာလား၊ ကိုယ်တွေကပဲ ဉာဏ်မမီနဲ့ နားမလည်တာလား မသိတော့ပေ။

“မေမေစိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက်လို့ ခေါင်းစဉ်မတပ်ပါနဲ့သား။ မေမေက သားစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကြည့်ဖြူမှာပါ။ မေမေ့ကို ဘာလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်တာလဲဆိုတာ မေမေ နားမလည်ဘူး”

နှိုင်းမရ မေမေ့ကို ပြောချင်တာ မဟုတ်ပေ။ တကယ်တမ်း ပြောချင်တာက ဖေဖေ့ကိုမို့ ဖေဖေ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ -

“သူနာမည်က လေညှင်းစံတဲ့”

“ဟင် . . .”

“သူက ယောက်ျားလေးလိုနေတာ။ မိန်းမ မဆန်ဘူး။ ဒါက သားရဲ့ အပြင်ပါ။ အခြားနေရာမှာတော့ မိန်းမဆန်ချင် ဆန်မှာပေါ့”

ဦးခွန်းဆက် တွေခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဆိုပေါ့။ သားပြောနေတဲ့ပုံစံက ကိုယ်သိတဲ့ လေညှင်းစံရဲ့ ပုံစံပါပဲ။ အဲဒါပေမဲ့ ကိုယ်သိတဲ့ လေညှင်းစံက အချစ်ရေး အချစ်ရာတွေကို စိတ်မဝင်စားတဲ့သူ။

ပြီးတော့ ပွင့်လင်းသူတစ်ယောက်ပဲလေ။ ဒီလောက် ကိုယ်
အတူသွားလာနေတာ လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောသံမကြားပါဘူး။ အ
လေးက သူ့ဝါသနာအတွက် သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေသူ
ဆိုတော့ -

“သူ့မှာ မိဘ ရှိ၊ မရှိတော့ သားမသိဘူး။ အဘိုးရှိတာ
တော့ သိတယ်”

“ကိုယ်လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးအကြောင်းကို ဒီလောက်
တိတိကျကျသိရင် တော်ရောပေါ့”

ဦးခွန်းဆက် သားဖြစ်သူကို ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြောလိုက်သည်။
ဟုတ်တယ်လေ။ လက်ထပ်မယ်ပြောပြီး သူ့လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေး
အကြောင်း ပြောပြနေတာ ဒါပေမဲ့တွေ့ ကြားခံနေသလို ဘာမှ ရော
ရာရာ တိတိကျကျ မရှိပေ။

ဒါပေမဲ့ သူပြောနေတဲ့ လေညှင်းစံက ကိုယ်သိတဲ့ လေညှင်း
ရဲ့ ပုံစံမျိုးပဲလေ။

“သူ့နာမည် လေညှင်းစံဆိုတာက သူ့အကြောင်း စုံစမ်း
သိတာပါ။ သူ့ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ အကဲလေးလို့ သုံးတယ်။ အရင်
က စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုဖူးတယ်တဲ့”

“ကိုဆက်”

ဒေါ်သံစဉ်ချိုခေါ်တော့ ဦးခွန်းဆက်က ငဲ့ကြည့်လေသည်။
မိန်းမရက ဖေဖေ ဘယ်အချိန်မျက်နှာပျက်ပြီး ဘာပြောမလဲ စောင့်
ကြည့်နေတာလေ။ အခုထိတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။

“ဟိုကလေးများ ဖြစ်နေမလား ကိုဆက်”

“သေချာတာပေါ့”

“သား”

“ဗျာ ...”

“အကဲလေးနဲ့ သားက ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘယ်လို ခုလောက်
မြန်မြန်ဆန်ဆန် လက်ထပ်ဖို့ ဖြစ်သွားတာလဲ သား”

“ဟင် ... မေမေက သူ့ကို သိတယ်လား”

“သိတာပေါ့ သားရယ်။ အကဲလေးရဲ့အဘိုးက သားဖေဖေ
ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်လေ။ သားဖေဖေကို ဘွဲ့ရအောင် အကဲလေးရဲ့အဘိုး
က ကျောင်းထားပေးခဲ့တာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် အခု သူတို့အဆင်မပြေ
ဖြစ်နေချိန်မှာ သားဖေဖေက ပြန်ပြီးကူညီနေတာပါ”

“ဗျာ ...”

“အိမ်ကိုတောင် တစ်ခါလာသေးတာ။ သွက်သွက်လက်

လက်နဲ့ ချစ်စရာလေး။ ချက်ရေးပြုတ်ရေးလည်း ကျွမ်းပါ။ မေမေ
တောင် စဉ်းစားမိသေးတာ။ ငါ့သမီးလေးများဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ
ပဲလို့လေ”

မေမေစကားတွေကြောင့် နှိုင်းမရ အခုမှ သက်ပြင်းချရမလို
လေကို မှုတ်ထုတ်ရမလို ဖြစ်သွားလေသည်။ ဒါဆို မေမေက အကဲ
လေးနဲ့ ဖေဖေ ပတ်သက်ယှက်နွယ်နေတာကို သိတယ်ပေါ့။ ကိုယ်က
အထင်မှားခဲ့တာပေါ့။

ဟူး...။ မစူးစမ်း မဆင်ခြင်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ကျိတ်စီစဉ်
ခဲ့သမျှ မှားကုန်ပြီပေါ့။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ ဒီလို ကျေးဇူးစား
ကျေးဇူးခံတွေ ရှိခဲ့တာကို ကိုယ်မှ မသိဘဲလေ။ ဒါကြောင့် ဖေဖေ့ကို
တစ်မျိုးထင်ပြီး ဖေဖေနဲ့ မရိုးမသား ပတ်သက်လို့မရအောင် ကိုယ်ပဲ
သိမ်းပိုက်ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။

တကယ်က အကဲလေးကို သူ့ဘာမှ မကျူးလွန်ခဲ့ပါဘူး။
သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူဆိုသလို အကဲလေး အထင်မှာ ကိုယ်က လူ
ယုတ်မာလို့ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ပေမယ့် တကယ် မယုတ်မာတာကိုတော့
ကိုယ်ပဲအသိဆုံးပါ။ အခုတော့ ရှေ့တိုးရခက်၊ နောက်ဆုတ်ရခက်။

ဟူး...။ ခုမှတော့ အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြလည်း ပြဿနာက

ရှုပ်ဖွယ်ရာရှိတာမို့ ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ ကိုယ့်ကံပဲပေါ့။

“သား”

“... ..”

“မေမေတို့ ဘယ်တော့သွားတောင်းပေးရမလဲ သား”

“မေမေတို့က သဘောတူတယ်လား”

“သဘောမတူစရာ အကြောင်းမှမရှိတာ။ အစကတည်းက
အကဲလေးကို ဖေဖေက ဖေဖေသမီးလို့ သတ်မှတ်ထားပြီးသားပဲဟာ”

“အဲဒါဆို ဖေဖေတို့ အဆင်ပြေမယ့်ရက်ကို ဖေဖေတို့
ဪကံသလို စီစဉ်ပါ”

“ဒါနဲ့ သားကိုမေးပါဦးမယ်။ သားနဲ့ အကဲလေးက ဘယ်လို
တာနေ ဘယ်လို...”

“သား မဖြေပါရစေနဲ့ ဖေဖေ။ အခုမဖြေသလို နောက်လည်း
မေးခွန်းကို သားဘယ်တော့မှ ဖြေမှာမဟုတ်ပါဘူး”

နှိုင်းမရ ပြောပြီးတာနှင့် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့
တာသည်။

ကိုယ့်ကြံ့မှာ ကိုယ်ဖန်တာ ခံလိုက်ဦးတော့ နှိုင်းမရရေ...။

၃၈ ၃၈ ၃၈

“ဟော ... မောင်ခွန်းဆက်ပါလား။ လာ ... လာပါ
မောင်ခွန်းဆက်”

ဦးခွန်းဆက်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ မျက်နှာက ပြုံးချိုနေသည်။
ဦးမယုဖို့ ပြောလိုမရတဲ့သားက အခု ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်နဲ့ အကဲလေး
လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ ပီတိဖြစ်နေကြတာပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်
ဆက်သက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းအရာကို မသိ။

အခန်း (၁၇)

အကဲလေး ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ကိစ္စအတွက် ရှက်လို့ အပြင်
သိပ်မထွက်ဖြစ်ပေ။ အပြင်ထွက်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။
ဒေါက်တာနိုင်မရနဲ့ အကဲလေးကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မသိဘူးဆိုပေမယ့်
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လိပ်ပြာမလုံဘူးလေ။

ဆရာဝန် အစုတ်ပလုတ်။ တွေ့ဦးမယ် ဒင်း။ အကဲလေး
အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေမယ်။

“ဦးလေး ... ဦးလေး”
“ဟော ...”
“ဦးလေး”

သိဖို့လည်း မလိုဘူးလို့ ထင်တယ်လေ။ ကိုယ့်သားရွေးချယ်
ပိုင်တဲ့ မိန်းကလေးက ကိုယ်တွေ့နဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားဆိုတော့ စုံစမ်း
စစ်ဆေးစရာမှ မလိုတာ။ လင်မယားနှစ်ယောက် ထိုင်လိုက်ကြတော့

“မြေးရေ ... မြေး”
“ဗျာ ...”
“ညှိသည်တွေ လာတယ်ဟေ့။ စားစရာလေးတစ်ခုခု စီစဉ်

ပေးပါဦး”
“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးခွန်းဆက် ဇနီးဖြစ်သူရဲ့မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။
ဘာသာနဲ့ ဒေါ်သံစဉ်ချိုက မရင်းနှီးကြသေးဘူးလေ။ ဒါကြောင့် -
“ချိုနဲ့ ဦးလေးကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ချို ... ဦးလေး

က ကိုယ်ပြောပြောနေတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင် ဦးဘသာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဦးလေး။ ချိုတိုကတော့ ဘာအကြောင်းထူးများ ရှိလို့လဲ မောင်ခွန်းဆက်”
ဦးလေးရဲ့ သားသမီးတွေလို သဘောထားပါနော်။ အမြင်မတော်
အကြားမတော်တာရှိရင်လည်း ပြောဆိုဆုံးမပါနော်”

ဦးဘသာက ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ဦးလေး ... ဒါက ကျွန်တော့်ဇနီး သံစဉ်ချိုပါ။ အသံချစ်
သလို အချက်အပြုတ်လည်း ကောင်းပါ့ ဦးလေးရေ။ ကျွန်တော်ဆို
အပြင်မှာစားတဲ့အခါ တစ်ခုခု လိုနေသလို ခံတွင်းမတွေ့လောက်အောင်
ကိုပဲ သူ့လက်စွမ်းက စွဲဆောင်နိုင်တာပျ”

“ဟား ... ကြော်ငြာကဝင်နေသေးတယ်”

သုံးယောက်သား ရယ်လိုက်မိကြသည်။ အကဲလေးကတော့ ခုတ်မိတော့သည်။ ကိုယ်ကတော့ သဘောတူတာပေါ့။ ခွန်းဆက်
ညှို့သည်ဆိုလို့ ဘယ်သူတွေလဲ သိချင်စိတ်နဲ့ အပြင်ကို ချောင်းကြည့်သွားပဲလေ။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်တဲ့။ ကြားရတာ ကိုယ့်နားပင် ကိုယ်
ပြီး ဖိန်းတိန်းရိုန်းတိန်း ဖြစ်သွားလေသည်။ ဦးခွန်းဆက်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်အောင်ပါပဲ။
နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ရောက်လာပြီဆိုကတည်းက ...

ဟူး ... ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားမိတဲ့အရာကို လက်ခံလိုက်ပါပြီ။

ရတော့မယ်ဆိုတာ တွေးမိတိုင်း အကဲလေး ကမ္ဘာပျက်သလို ခံစား
သည်သာ။ ရှက်လိုက်တာ။ ဒီမျက်နှာ ဘယ်မှာထားရပါ့မလဲနော်။

“မောင်ခွန်းဆက်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး လာပုံထူး

“ဟုတ်ကဲ့၊ လာရင်းအကြောင်းကို ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထား

ဦးပြောရတော့မှာပဲ ဦးရေ။ ကျွန်တော့်သားက ဦးလေးမြေးကို
ဆက်ထပ်ချင်ပါသတဲ့ဗျာ”

“ဟေ ...”

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့တာပါ ဦးလေး။ ဦးလေး
ဆက်က သဘောတူရင် ကျွန်တော်တို့ဘက်က အမြန်တောင်းရမ်း
ဦး အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးချင်ပါတယ် ဦးလေး”

ဦးဘသာ သူ့နဖူးပြောင်ပြောင်ကို လက်ဖဝါးနှင့် နှစ်ချက်ပုတ်
ညှို့မိတော့သည်။ ကိုယ်ကတော့ သဘောတူတာပေါ့။ ခွန်းဆက်
သားပဲလေ။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်တဲ့။ ကြားရတာ ကိုယ့်နားပင် ကိုယ်
မသုံးချင်လောက်အောင်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မြေးက ဒါမျိုးတွေ စိတ်မဝင်စားတော့ ခက်သား

“ဦးလေး သဘောတူတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“အင်း ... အဲဒီကိစ္စ တော်တော်ပြောရခက်တာပဲ”

“ဗျာ ...”

“ရှင် ...”

“ဦးလေးအနေနဲ့ကတော့ မောင်ခွန်းဆက်ရဲ့သားဆိုတာ သဘောမတူစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ခက်တာက အကဲလေး အကဲလေးက အချစ်ရေးတို့၊ အိမ်ထောင်ရေးတို့ကို စိတ်မဝင်စားဘူး ကွ။ ငါကတော့ အကဲလေးဘဝကို အခြေတကျ မိသားစုဘဝ သာယာတာ မြင်ချင်တာပေါ့ကွာ။ ဦးလေးကလည်း အသက်ကြီးမော့ မဟုတ်လား”

“ဟဲ့ဟဲ့ ... ဦးလေးက အသက်ကြီးပေမယ့် မပျက်စီးဘူး ပါဘူးဗျ”

အဲဒါတော့ အမှန်ပါ။ ဦးဘသာက ဆုတောင်းကောင်းခဲ့သလို ထင်ပါ။ အသက်ခုနစ်ဆယ်ဆိုပေမယ့် ကျန်းမာရေးက ဒေါင်ဒေါင် မြည်။ ငယ်မူပြန်ဖို့ဝေးစွ။ အခုထိ သန်မာဖျတ်လတ်နေတုန်းပါ။

“သားကတော့ မှာလိုက်ပါတယ် ဦးလေး။ တောင်းမှာသာ သွားတောင်။ အကဲလေးက လက်ခံမှာပါတဲ့”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

ဦးဘသာ မယုံသလို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်လေသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေနေတယ် ထင်တယ်။ သားက အကဲလေးထပ်ဖို့ပဲ ပြောနေတာ ဦးလေးရဲ့”

လောကကြီး ဝေ့ဝိုက်စွေစောင်းသွားပြီလား မပြောတတ်ပေ။ သာသနာ့တစ်ယောက်က ချစ်တယ်လို့ပြောတိုင်း လက်သီးစာကျွေး ချစ်တတ်တဲ့ အကဲလေးက မောင်ခွန်းဆက်သားနဲ့ကျတော့ အဆင် ပြေနေတယ်တဲ့လား။

“ကျွန်မတို့ ဦးလေးတို့မြေးအဘိုး စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ပေးမှာ ပါ ဦးလေး။ ဘယ်လောက်နဲ့ တင်တောင်းရမလဲ။ ဘယ်ဟိုတယ်မှာ ခံလာဆောင်ချင်လဲ။ ပြောပါ ဦးလေး။ အားမနာပါနဲ့”

“ဦးလေး အကဲလေးကို မေးကြည့်ပါဦးမယ်ကွယ်။ သူ အကဲလေးက ခံတယ်ဆိုရင် တူမကြီးတို့ စိတ်တိုင်းကျသာ စီစဉ်ပါ”

ဒေါ်သံစဉ်ချိုမျက်နှာမှာ မှိုရသွားသည်နယ်ပါ။ သားလေး တစ်ယောက်တည်း မွေးထားတော့ သမီးလေးတစ်ယောက်လည်း ခပ်လိုချင်တာလေ။ နောက်ထပ် ကလေးမရနိုင်တော့လို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ့် စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်ခဲ့တာ။ အခုတော့ သမီးလည်း ရပြီပေါ့။

“ဒါဆို အကဲလေးကို မြန်မြန်သာမေးလိုက်တော့ ဦးလေး။ ကျွန်မကတော့ မြန်မြန်စီစဉ်ပေးချင်လှပြီ”

“မင်းကလည်း နည်းနည်းပါးပါး ကူခြေဆည်ပါဦး”

“အို... မဆည်နိုင်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မက အရှိကို အရှိအတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ”

ကြားနေရတဲ့ စကားတွေကြောင့် အကဲလေး လိပ်သာပြန် လိုက်ချင်ပါရဲ့။ ဒါမှ ခေါင်းလျှိုနေလို့ ရမှာလေ။

၃၃ ၃၃ ၃၃

အခန်း (၁၈)

“ဟူး... သေသာ သေချင်တော့တာပဲ”

“ဟယ်... မပြောကောင်း မဆိုကောင်း ညီမရယ်။ မင်္ဂလာ ရသယံဇန့်မှာ အဲဒီစကားမျိုး မပြောကောင်းဘူးလေကွယ်။ ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲလို့။ သူများတွေဆို ဒီလိုနေမျိုးမှာ ပျော်လို့။ ညီမကျမှ သေချင်တယ်လို့ဟယ်”

အကဲလေးကို အလှပြင်ပေးနေတဲ့ မာမိမျိုးက ကနွဲ့ကလျ ဆွသံနှင့် ပြောနေလိုက်တာ ရှည်လျားစွာ။ သူများတွေအတွက် မင်္ဂလာဆောင်ရတာ ပျော်စရာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ အကဲလေးအတွက် ကတော့ ငရဲပြည်ကျခံနေရသလိုပါပဲ။ စိတ်ထဲမှာ ဒုက္ခမျိုးစုံရောက် နေတာလေ။

သနပ်ခါးက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးဖို့၊ အမွှေးနံ့က ပေါင်းစုံလေးနဲ့ တစ်ခမ်းနီလည်း ဆိုးရ၊ မျက်ခုံးမွှေးဆွဲရနှင့် ရှုပ်နေတာပဲ။ ဒီကြားမှာ မျက်တောင်တုကြီးက တပ်သေး။ မတပ်ချင်ပါဘူး ပြောလည်းမဝ၊ မျက်တောင်တုကြီးနဲ့ အမြင်တွေလည်း ကြည်ကြည်လင်လင် မဟုတ်တော့သလို ခံစားရသည်လေ။

အမြင်ကျဉ်းတယ်ဆိုတာ ဒါမှ အစစ်ပါပဲ။ မင်္ဂလာဝတ်စုံဝတ်လိုက်ရတော့ ပိုဆိုးသည်လေ။ အမြဲတမ်း လွတ်လွတ်လင်လင် ဝတ်တတ်တဲ့ အကဲလေး ဒုက္ခရောက်ပြီပေါ့။ အခုမှ တစ်ကိုယ်လုံး ကြိုးတုပ်ခံထားရသလိုပါ။

“ဒီမှာ ချွေးတွေပြန်လာပြီဗျ။ တစ်ကိုယ်လုံး ကြိုးတုပ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ဒုက္ခခံရမယ်ဦးမယ် မသိဘူး”

“ဪ... ဒီတစ်နေ့လေးပဲဟာ။ သည်းခံလိုက်ပါ ညီရယ်”

“ကျွန်တာကို ထားပါ။ ကျွန်တော် မျက်တောင်တုကြီး မတပ်ချင်ဘူး။ မျက်တောင်တုကြီး ဖြုတ်ပေးပါလားဗျာ”

“ဟယ် .. မဖြစ်ဘူးလေ ညီမလေးရဲ့။ မမတို့က ညီမလေး မျက်နှာ၊ အဝတ်အစား အစစအရာရာ လိုက်ဖက်အောင် ရွေးပြီး

ခံထားရတာလေ။ မျက်တောင်တုဖြုတ်လိုက်ရင် ဘယ်လှတော့မှာ

“ဟာ ... မသိဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ဒါကြီးနဲ့ဆိုရင် မကြည့်တတ်ဘူး။ ကျွန်တော် လှလည်း မလှချင်ဘူး၊ ဖြုတ်ပေး”

“ဒုက္ခပါပဲဟယ်”

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဟယ် ... သတို့သားလာပြီ။ တော်ပါသေးရဲ့။ လာပါဦး၊ လာပါဦး သတို့သားရယ်”

မာမိမျိုးက နှိုင်းမရဆီသို့ ကနွဲ့ကလျနှင့် လျှောက်သွားပြီး အကဲလေး ပြောတာတွေကို ပြောပြနေတော့သည်။ အဲဒီအခြောက်ကတော့ ကိုလည်း အကဲလေးက ကြည့်လိုရတာ မဟုတ်ပေ။ ယောက်ျားကြီးတွေဖြစ်ပြီး မြင့်ရာကနေ နိမ့်ရာ ခုန်ချတာ။

“မင်း ရှိမကျနဲ့နော် အကဲလေး။ ငါက သိပ်ပြီး စိတ်ရှည်တာ မဟုတ်ဘူး။ အလှပြင်တာ ငှားထားရတာကွ။ အခုအချိန်မှာ သူတို့မင်းကို ကြိုက်သလို ခြယ်သခွင့်ရှိတယ်။ မင်းခွင့်မပြုလည်း ငါခွင့်ပြုထားတာ”

“ဘာဗျ”

“မင်္ဂလာယူရမယ့်အချိန်မှာ သူများကို ပြဿနာမရှာနဲ့

“ဘယ်သူက ပြဿနာရှာလို့လဲ။ ဒီမျက်တောင်တုကြီးက ကျွန်တော် မနေတတ်လို့ ပြောနေတာ”

“နေတတ်အောင် နေကွာ”

“ပြီးရော။ ပြီးမှ ဒါကြီးကြောင့် မနေတတ်လို့ ဟိုခလုတ်တိုက်၊ ဒီခလုတ်တိုက်ဆို မပြောနဲ့”

“အခု ပြင်လို့က ပြီးပြီလား”

“ခဏလေး၊ လက်ကိုင်ပန်းအတွက် မရောက်သေးလို့ပါ။ မာမိမျိုးက ပျာပျာသလဲပြောပြီး အကဲလေးကို ဖိနပ်စီးခိုင်းလေလျှင် -

“ဒီဖိနပ်စီးရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီဖိနပ်စီးရမှာ။ ထပ်ပြီးဂျီမကျနဲ့ ရအောင်စီး”

အကဲလေး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဖိနပ်ကို စီးလိုက်သည်။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် တစ်ခါမျှ မစီးဖူးတဲ့လူကို ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် စီးခိုင်းတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဆင်ပြေမှာတဲ့လဲ။ အဆင်မပြေလည်း မပြောတော့ပါဘူး။ လူကြီးတွေ မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး ထော်လော်ကန့်လန့်

ထုပ်တာကို အဟုတ်ထင်နေတယ်လား မသိဘူး။

မင်္ဂလာပွဲပြီးမှ ပညာကောင်းကောင်းပြမယ်ဆိုတာ ကိုယ်ပဲ သိသည်လေ။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဦးနှိုင်းမရရယ်။ အခုလည်း ဘုန်းလုံးကျွတ် ချမ်းသာပေးမယ်တော့ မထင်နဲ့။ ခပ်ပါးပါးလေးတော့ ပညာပြရသေးတာပေါ့။

“ဒီမှာ လက်ကိုင်ပန်းရပြီ”

လက်ကိုင်ပန်းလာပေးတဲ့ အခြောက်ကလေးက အကဲလေးကို စုန်ချည်ဆန်ချည်ကြည့်ပြီး -

“လှလိုက်တာအေ၊ မင်းသမီးလေးကျနေတာပဲ။ သတို့သားအချော၊ သတို့သမီးကလေး။ အားကျလိုက်တာ”

အကဲလေး မျက်စောင်းထိုးမလို့ လုပ်ပြီးမှ ထိန်းလိုက်ရသည်။ လောက ဆတ်စလူးထနေတဲ့ အခြောက်မ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ အဘာင်းတီဝတ်ရင်မှ ကြည့်လို့ရဦးမယ်။ အခုတော့ အစစ်ကျနေတာပဲ ခင်နာကြီးနဲ့။

“ကဲ ... ပြီးပြီ သတို့သားရေ၊ ခေါ်သွားလို့ရပါပြီ”

“ဒါဆို သွားမယ် ... လာ”

“ဖယ်ပါ”

“ဟ...”

နှိုင်းမရက လက်ဆွဲခေါ်တာကို အကဲလေးက နှိုင်းမရ လက်ထဲကနေ သူမလက်ကို ရုန်းလေလျှင် -

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ အထူအပါး နားမလည်ဘူးလား၊ နားရင်းအုပ်ရ မကောင်းရှိရော့မယ်”

“အုပ်လေ... အုပ်ကြည့်ပါလား... အမေ့”

အကဲလေး စိတ်နှင့်မာန်နှင့် ထရပ်လိုက်တော့ ဖိနပ်ထဲ လိမ်သွားပြီး လူက ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားလေလျှင် နှိုင်းမရ လက်မောင်းမောင်း ဖမ်းဆုပ်ပြီး ထိန်းပေးလိုက်ရ၏။

“ကျွတ်... ဒီမိန်းမတော့ကွာ”

“ဘာ...”

အကဲလေးရဲ့ ‘ဘာ’ ဆိုတဲ့အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ်ပါ။

“ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“မိန်းမလိုခေါ်တာလေ။ မကြားဘူးလား၊ နားကန်းနေလား”

“ကြားတယ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလိုခေါ်စရာ မလိုဘူး။ ဘယ်အခြေအနေမျိုးကြောင့် လက်ထပ်ရတယ်ဆိုတာ ခေါင်းမာရင် ပြန်စဉ်းစား”

“မင်းတော့ကွာ”

“ကဲပါ... ရန်ဖြစ်မနေကြပါနဲ့တော့။ ဧည့်သည်တွေ စောင့်မိပြီး သွားကြတော့လေ”

“အေးဟယ်... တွေ့တာနဲ့ ရန်ဖြစ်နေကြတယ်။ ဘယ်လို ဆင်မယားလည်း မသိပါဘူး”

မာမိတွေ စိတ်မရှည်သလို ပြောကုန်ကြပြီလေ။ စိတ်မရှည် နှစ်စရာပါပဲ။ အပွဲပွဲ နွဲ့လာခဲ့တာ ကိုယ်တွေတောင် အားကျစရာကောင်း သောက်အောင် ပြုံးပျော်နေကြတာပါ။ သူတို့ကျတော့ အခုမှ ခွေးနဲ့ မျောက်ကျနေတာပါပဲ။

တွေ့တာနဲ့ ရန်ဖြစ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပုံ ကဲ့သို့က ပေစောင်းစောင်းတွေနှင့်ပါ။

“ညီမက လဲမှာစိုးရင် မောင်လေးလက်မောင်းကို ဖက်ပြီး အားပြုထား”

နှိုင်းမရ အကဲလေးမျက်နှာကို ပြန်ငဲ့ကြည့်ပြီး -

“ပြောတာ ကြားလား”

“ကြားတယ်”

အကဲလေး လဲမှာကြောက်တာနှင့် တကယ်ပဲ သူလက်မောင်း

ကို ဖက်ပြီး အားပြုထားရသည်သာ။ အခန်းထဲကနေ အပြင်ကိုထွက်
တာနှင့် -

“အမေ့ ...”

ကင်မရာမီးတွေကိုရင်ဆိုင်လိုက်ရသဖြင့် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်
ထားလိုက်မိတော့သည်။

“ဟာ ... သတို့သမီး မျက်လုံးဖွင့်တော့လေ”

“ဟေ့ ...”

“ဟင် ...”

“မျက်လုံးဖွင့်လေ”

အကဲလေး ကြိုးစားပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကာ ကင်မရာမီးတွေကို
ရင်ဆိုင်နိုင်အောင် စိတ်ကို တင်းလိုက်သည်။ အသက်ရှူတောင်
မှားချင်ပါရဲ့။

“ချာတိတ်”

“... ..”

“မင်းခြေထောက် ကြွဦး။ ငါ့ခြေထောက်ကို တက်နှင်းထား
ရသလား”

အကဲလေး ခြေထောက်ကို ကြွပေးပြီးမှ သူ့ခြေထောက်ကို

ဆာင့်နှင်းပစ်လိုက်သည်။

“အား ...”

နှိုင်းမရ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားပြီး ညည်းလိုက်သံက တိုးတိုး
ကျိတ်ကျိတ်ပါ။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ဆိုတာ ကတ္တီပါခုံမြင့်မို့လို့ တော်သေး
တာပေါ့။ ဒေါက်ချွန်ချွန်နဲ့ ဖိနပ်သာဆိုရင် သေပြီဆရာ ဖြစ်မှာလေ။
သူ့ရှေ့သူ့ရှေ့မှာမို့လို့ နေနှင့်ဦးပေါ့။

ဒင်းနဲ့ တွေ့ဦးမယ်။ အခုအနေတော့ စိတ်ထဲကပဲ ငြိုးထား
နိုင်သေးသည်လေ။ ကျော်မျိုးသူတို့ ဘေးကနေ ဖြတ်လျှောက်လေ
တာ -

“ဪ ... အခုတော့လည်း တို့သူငယ်ချင်းကြီး သာသနာ့
ဆောင်ကို ဝင်သွားရှာပြီပေါ့။ သာဓု ... သာဓုပါဗျာ။ တစ်ခွန်းချန်
အားတာက အပြောနဲ့အလုပ် အဟုတ်တကယ် မညီရှာလို့ပါလို့”

“ဟီး ... သူက ကျွတ်ပြီ။ ငါလည်း ကျွတ်မှ ဖြစ်တော့
မပါ”

“ဪ ... ဟေ့ကောင်”

“ဘာလဲကွ၊ ကျော်မျိုးသူရ”

“နှိုင်းမရစိုက်ထားတဲ့ ငှက်ပျောပင် အသီးသီးပြီလားလို့

မေးမလိုပါကွ။ ဟား ... ဟား”

သူငယ်ချင်းတွေက စနောက်ပြီး ရယ်ကြလေသည်။ ရယ်စရာဖြစ်သွားတော့ ရယ်ကြပေါ့လေ။ နှိုင်းမရဆိုတဲ့ကောင် အပြောကြီး ခွဲမိတာကိုး။

၃၃ ၃၃ ၃၃

အခန်း (၁၉)

အကဲလေးတစ်ယောက် အဝတ်အစားလဲပြီးတာနှင့် ဟိုကြည့်ကြည့် လုပ်ကာ နေရာရှာလေတော့သည်။ ပုန်းဖို့နေရာ ရှာတာလေ။ မလွဲသာလို့ ပြုလိုက်ရတဲ့ အိမ်ထောင်။ ဘယ်လိုပဲ မိန်းမ မဆန်ခဲ့ပါစေ။ အရှက်သိက္ခာနှင့် ပတ်သက်လာတော့ မိန်းမဆန်ဆန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရသည်လေ။ အချစ်မပါ ရင်ဗလာနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရတဲ့ မင်္ဂလာဟန်က ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ အကဲလေးအတွက် တကယ့်ကိုပဲ ထောင်ကျခံလိုက်ရသလိုပါပဲ။

“ကျွတ် ... ဘယ်နေရာ ပုန်းရပါ့မလဲ”

အကဲလေး ပုန်းဖို့နေရာ စဉ်းစားရင်းပဲ မျက်လုံးက မှေးစင်း

လာလေသည်။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ပါဘူး။ ခုတင်အောက် ဝင်အိပ်နေရင် ရတာပဲလေ။ အိပ်ပျော်နေရင် သူများဆွဲထုတ်လို့မှ မရတာ။

“ဝါး ...”

အကဲလေး ခုတင်အောက်မှာပဲ အိပ်ရာခင်းပြီး အိပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဟေ့ကောင် နှိုင်းမရ”

“ဘာလဲကွာ”

“မှာတာတွေ မမေ့နဲ့နော် ဟေ့ကောင်။ မဟုတ်ရင် မလက်သီးစာ မိနေဦးမယ်”

“ဟား ... ဟား”

ကျော်မျိုးသူပြောတော့ လင်းရအောင်က ရယ်လေသည်။ နှိုင်းမရအဖြစ်က တကယ် ရယ်စရာဖြစ်နေတာကို။ မိန်းမသာရတယ်ကိုယ်ကလည်း ချစ်တယ်မပြောမိ၊ သူကလည်း ချစ်တယ် မပြောချစ်သူဘဝဆိုတာ မပါဘဲ လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကြီးပါ

“မင်းကို ငါမေးဦးမယ် နှိုင်းမရ”

“ဘာလဲ”

“ချာတိတ်က လက်သီးနဲ့ထိုးတိုင်း မင်း ဘာလို့ မရှောင်တာတွေ”

“မိန်းကလေးမို့ အလျော့ပေးထားတာ လင်းရအောင်ရ။ မင်းရော မိန်းကလေးနဲ့တူပြီး ရန်ဖြစ်လက်ပါ လုပ်ဖူးလို့လား”

“ဟ ... ငါက သူချစ် ကိုယ်ချစ် ချစ်ချစ်ပဲရှိတာလေကွာ။ မင်းတို့လို ခွေးနဲ့ မျောက်မှ မဟုတ်တာ”

“ဟေ့ကောင် ... အဲဒါတော့ မင်းများသွားပြီ”

“ဟေ့ကောင် လင်းရ၊ စကားတွေ ရှည်မနေနဲ့တော့။ ကိုယ်လင်းစာ သူငယ်ချင်း။ သူ့ခမျာ မိန်းမပါးလေးကို မွှေးမွှေးပေးချင်လှတာမယ်။ မင်းဝဋ်လိုက်နေမယ်ကွ။ ရှေ့ပိဘတ်က ခုနစ်ရက်၊ ကာလပိဘတ်က နောက်ပိုးတက်တယ်ကွ”

“အဟေး ... မင်းကလည်း။ ဒီကောင်ကြီးက သူ့မိန်းမကို ချစ်ဘဲယူတာဆိုတော့ ပြဿနာမရှိပါဘူးကွ။ ငါ တောင်းရင်တောင် မချင်ပေးမှာ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်တွေ”

နှိုင်းမရ လင်းရအောင်ရဲ့ အင်္ကျီကော်လာစကို ဆွဲပြီး လက်

သီးနှင့် ရွယ်လေတော့ ကျော်မျိုးသူ အတင်းလှမ်းဆွဲပြီး နှစ်ယောက်ကြားသို့ ဝင်လိုက်ရလေသည်။

“အချင်းချင်းတွေကို အဲဒီလို မလုပ်ကြနဲ့လေကွာ”

“နှိုင်းမရ”

“ဘာလဲကွာ”

“ပြောတော့လည်း မချစ်ဘူးတဲ့။ အခု စတာလေးတောင် မကြိုက်ဘူးလား”

“မကြိုက်ဘူးကွာ၊ မစနဲ့”

“ဟ...”

“မင်းမသိဘူးလား၊ မယားထိ ဓားကြည့်တဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ လင်းအောင်ရာ။ တော်ကြတော့။ နှိုင်းမရက မင်းသွားတော့၊ တို့လည်း ပြန်မယ်”

နှိုင်းမရက ပေစောင်းစောင်းနှင့် ကြည့်လေတော့ လင်းအောင် စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျှသိပ်နေရသလို

လေ။ ပြောတော့လည်း မချစ်ဘူးတဲ့။ စတာလေးတောင် အစမခံတာ မချစ်တာတဲ့လား။

“နှိုင်းမရ ... တို့ပြန်ပြီ”

“ပြန်လေ ကောင်းလေပဲ”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ပြောပြီပေါ့။ ပြောလိုက်ရ မကောင်းဖြစ်တော့

“သွားပြီကွာ ... ဘိုင်”

သွားမယ်ဆိုပြီး နှုတ်ဆက်တုန်းက ကျော်မျိုးသူ အုရင်နှုတ်ဆက်တာလေ။ အခု အရင်ထွက်သွားတာက နှိုင်းမရပါ။

နှိုင်းမရ အိပ်ခန်းထဲကိုရောက်တာနှင့် အကဲလေးကို ရှာမိသည်။

“အကဲလေး ... အကဲလေး”

အကဲလေးက အိပ်မောကျနေပြီလေ။ သူခေါ်တာကို ဘယ်ကြားမှာတဲ့လဲ။ ကြားပေမယ့် အိပ်မက်မက်နေတာပေါ့။ အိပ်မက်ထဲ

မှာ နှိုင်းမရက အကဲလေးနာမည်ခေါ်ပြီး လိုက်ရှာနေတာပဲလေ။ “အကဲလေး ... ဟာကွာ ... ဒီမိန်းမ ဘယ်သွားနေပါ

ပုန်းနေနိုင်သည်ဆိုတာ တွက်မိလို့ နှိုင်းမရ အကဲလေးကို ရှာလေသည်။ မတွေ့၊ မတွေ့၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ပါဘူး။ ဗီရိုကွယ်၊

စားပွဲအောက်၊ ဗီရိုကစ ဖွင့်ကြည့်နေတာ။ အခုမှ ပဉ္စပါပီ လင်ပျောက်

ရှာနေသလိုပါပဲ။ နှိုင်းမရက မယားပျောက် ရှာနေတာလေ။

နောက် ခုတင်အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လေတော့ -

“ဟင် . . .”

ဒင်းက အိပ်မောကျနေပါရော့လား။

“လက်စသတ်တော့ သူက ဒီလိုကိုး။ ဟင်း . . . တွေကြည့်

သေးတာပေါ့”

နှိုင်းမရ အကဲလေးရဲ့ ခြေချင်းဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

မိအောင်ဆုပ်ပြီး ခုတင်အောက်ကနေ တရွတ်တိုက် ဆွဲထုတ်လိုက်

တော့ -

“အား . . .”

ခုတင်အပြင်ဘက်သို့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်လာမှ နှိုင်းမရ

လွှတ်ပေးလိုက်သည်လေ။ အကဲလေး အတင်းလူးလဲထလေတော့

“ဒုတ် . . .”

“အား . . .”

ခုတင်နဲ့ ခေါင်းဆောင့်မိသွားတာကို ကြည့်ပြီး -

“ကောင်းတယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲဗျ။ ကလေးကျင့် ကလေးကြံနဲ့”

“မင်းကရော ကလေးကျင့် ကလေးကြံ မကြံဘူးလား။

ဘာကိုစွဲ ခုတင်အောက် ဝင်အိပ်နေတာလဲ”

“အဲဒါ ခင်ဗျားသိစရာမလိုဘူး”

“ဟာ . . . လိုတာပေါ့။ ဘာလို့ မလိုရမှာလဲ။ မင်းနဲ့ငါက

အိပ်မယား”

“ဘာဗျ”

အဲဒီ လင်မယားဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကပဲ အကဲလေးအတွက်

အားခါးလွန်းလှပါသည်။

“အခု ခုတင်ပေါ်တက်အိပ် . . . လာ”

“မအိပ်ဘူး”

“ဘာ . . .”

“ခင်ဗျားဘာသာ အိပ်ပါလား”

“ဟေ့ . . . မင်း ဂျစ်မတိုက်နဲ့နော်။ ဒါ မက်လာဦးည။ မိန်းမ

ချုပ်ပြီး ခွဲအိပ်ရအောင် ငါက အရှူးလား”

“ရှူးလိုက်ဗျာ၊ ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့”

“ချာတိတ် . . . ငါ အကြမ်းမဖက်ချင်ဘူးနော်”

“အံ့မယ် . . . ခင်ဗျားက ဗိုလ်အောင်ဒင်လား။ မကြောက်

ရေးချ မကြောက်ဘူးပဲ”

“ဗိုလ်အောင်ဒင်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဗိုလ်အောင်ဒင်ထက် ဆိုးတယ်၊ တွေ့မယ်”

“ခင်ဗျားနော်”

“လာခဲ”

“ရှေ့တိုးရဲ တိုးကြည့်”

“အောင်မယ် ... အရင်က အလျှော့ပေးတာကို အလျှော့ ပေးလို့ပေးမှန်းမသိ ... ကဲ”

နှိုင်းမရ အကဲလေးကိုယ်လေးကို စွေခနဲ ပွေ့ချီ၍ ခုတင် ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

“ဖယ်နော်”

“... ..”

“ဟေ့ ... လူကြီး”

“... ..”

“ကဲ ... ”

“ဟာ ... ”

“အား ... ”

အကဲလေးက သူ့ရင်ဘတ်ကို ကုတ်ဆွဲလေသဖြင့် နှိုင်းမရ လည်း အကဲလေးကိုယ်ကို လွှတ်ချလိုက်လေတော့သည်။ အပြန်

လှန်ပေါ့လေ။ အကဲလေး မျက်နှာလေးမှာ ရှုံ့မဲ့သွားပြီး -

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဗျ”

“မင်းလည်း ငါ့ကို လုပ်တာပဲလေကွ။ လူကို ကုတ်ဆွဲ

တယ် ... ကြောင်မ”

“ခင်ဗျားနော်”

“မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ် ဘာဖြစ်လဲ။ အဲဒီကြောင်မကို ခင်ဗျား ဘာလို့ အောင်ယူသေးလဲ။ သူများက ကလေးရှိသေးတာ၊ အဟင့် .. ဟီး”

“ဘာ ... ကလေးဟုတ်လား။ ဒါကြီးက ကလေးလား။

ဘား ... မိန်းမယူပါတယ်ဆိုမှ အခု မုန့်ကျွေးပြီး ချောရမလိုပါလား။

အဖေရေ ... သားမှားပါတယ် ဖေဖေရယ်။ သားအဖြစ်ကို လာကြည့် ကြည့်ပါဦးဗျာ”

နှိုင်းမရ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အော်ပြောလိုက်မိတော့သည် သာ။ အဲဒါ အဖေနဲ့ ဘာလိုလိုထင်ပြီး ကိုယ်ရအောင်ယူလိုက်ခြင်းရဲ့ အကျိုးတွေပေါ့။ မိဘကို အထင်လွဲ အမြင်လွဲနဲ့ စိတ်ထဲက ပစ်မှား

စော်ကားမိလို့ ရလိက်တဲ့ အကျိုးကျေးဇူးပဲပေါ့။

“ပေပေရေ...”

“ဟာ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ မအော်နဲ့ပေး
ဗျာ”

“မအော်ရဘူးလား”

“မအော်နဲ့”

“ဒါဆို...”

နှိုင်းမရ အကဲလေးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလေတော့ အကဲလေး
ခုတင်ပေါ်ကနေ ဆင်းပြေးဖို့ ကြိုးစားလေသည်။ ဒါပေမဲ့ ပြေးဖို့
မလွတ်ဘဲရှိကာ ...။

၃၃ ၃၃ ၃၃

အခန်း (၂၀)

အကဲလေး ဘိုးဘိုး ပျောက်ချက်သားကောင်းနေတာနှင့်
ဆန့်ကျင်နေမိသည်။ မိုးလင်းကတည်းက ယောက္ခမကိုလည်း ကူသည်လေ။
ဘိုးဘိုးက ပြောတယ်။ အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ အရင်လို လတ်လျား
လတ်လျားနဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး လျှောက်မသွားရဘူးတဲ့။

ဒါကြောင့် ခြေငြိမ်ပြီး အိမ်အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေတာ
အကဲလေးက နှိုင်းမရနဲ့သာ မတည့်တာလေ။ ယောက္ခမတွေနဲ့ကျ
တည့်အောင် ပေါင်းတတ်ပါ။ ဒေါ်သံစဉ်ချိုက ချစ်လိုက်တာမှ တုန်လို့။
သမီး... သမီးဆိုတာ ပါးစပ်ဖျားက မချပေ။

“ဘိုးဘိုး”

“... ..”

“ဘိုးဘိုးရေ”

“... ..”

“အဘိုး”

“အဘိုး ဒီမှာမြေး”

အသံကြားရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်တော့ အဘိုးက ခြံထောင့်မှာရှိတဲ့ ဗာဒံပင်အောက်မှာပါ။

“အဘိုး... အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ မြေးက အဘိုးကို

မတွေ့လို့ လိုက်ရှာနေတာ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ဦးဘသာက ဗာဒံပင်ကို ပြန်မော့ကြည့်ပြီး -

“ဟို... ဗာဒံပင်ကို ချိုင်ပစ်ရင် ကောင်းမလားလို့ အဘိုးစဉ်းစားနေတာ မြေးရဲ့။ အဲဒီအကိုင်က အုပ်နေတော့ လမ်းဘက်က ကြည့်ရင် ခြံထဲက ပန်းတွေပွင့်နေတာကို မမြင်ရဘူးပေါ့”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ချိုင်ပစ်လိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“ဒါဆို အဘိုးတက်ချိုင်မယ်။ မြေး ဓားသွားယူချေ”

“ဟာ... အဘိုးတက်မချိုင်ပါနဲ့။ မြေးတက်ချိုင်ပါမယ်။

ထက်ကြာ အဘိုးက တုန်တုန်ချည်ချည် ဖြစ်နေဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အကဲလေးက ဓားသွားယူလေသည်။

မြေးပါ ယူလာခဲ့သည်လေ။ ဓားကို ကြိုးချည်ပြီး အပင်ပေါ်ရောက်မှ ကြိုးနဲ့ ဆွဲယူမည်ပေါ့။ အကဲလေး အပင်ပေါ်တက်နေတုန်းမှာပဲ နှိုင်းမရ ဓား ခြံထဲသို့ဝင်လာပြီး ကားပေါ်က ဆင်းတာနှင့် ဗာဒံပင်ဆီသို့ နှမ်းလျှောက်လာလေသည်။

နှိုင်းမရ မြင်သည်လေ။ အကဲလေး သစ်ပင်ပေါ်တက်နေ

တာကိုပေါ့။ ခြံထောင့်က အပင်မို့ လမ်းကနေကတည်းက ကြည့်ရင် မြင်နေရတာပဲလေ။ နှိုင်းမရ ဗာဒံပင်အောက်ကိုရောက်တော့ အပေါ်ကို မော့ကြည့်ကာ -

“ဟေ့... မင်း အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သစ်ပင်ပေါ်တက်နေတာလေ။ ခင်ဗျားမမြင်ဘူးလား”

“မြင်တယ်၊ မြင်လို့လာတာ။ ဘာလုပ်မလို့ တက်တာလဲလို့

မေးတာကွ”

“ဒီသစ်ပင်ကို ခုတ်ချမလို့”

“ကျွတ် ...”

အကဲလေးက ခုတ်ဖို့ ရည်စူးထားတဲ့ သစ်ကိုင်းဆီကို မေးသံ ပြလေသည်။ နှိုင်းမရ ခေါင်းကုတ်လိုက်မိတော့၏။ ဒီနေ့ ကိုယ် သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်ကိုလိုက်လာမှ ဒီလိုလုပ်ရတယ်လို့။ ခြံရှေ့က ကတည်းက သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက စသည်လေ။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် နှိုင်းမရ”

“ဘာလဲကွ”

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... ဟိုဗားဒီပင်ပေါ်က ချာတိတ် မင်း မိန်းမ မဟုတ်လား”

ကျော်မျိုးသူ လက်ညှိုးထိုးပြရာ ကြည့်လိုက်မိပြီး အကဲလေး သစ်ပင်တက်နေတာမြင်ရတော့ သူ မျက်လုံးပြူးခဲ့ရသည်သာ။

“ဟုတ်ပါ။ မင်းမိန်းမမှ မင်းမိန်းမ အစစ်ပဲ။ ဟေ့ကောင် တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့။ နှိုင်းမရတော့ လူကိုယူတယ်ထင်တာ။ လတ်း သတ်တော့ မျောက်ကို ယူထားတာပဲကွ ... ဟား ... ဟား”

ဇော်ချစ်က ပြောလည်းပြော ရယ်လည်းရယ်လေသည်။ ဒီနေ့ လင်းရအောင်က သူ့ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထားလို့ သွားလေရဲ့ ကျော်မျိုးသူရယ်၊ ဇော်ချစ်ရယ်က မင်းတို့အိမ် မရောက်တာကြာပြီ

ဘာဦးမယ်ဆိုလို့ ဒီနေ့ ချိန်းပြီးဆုံးခဲ့ကြတာလေ။

အခု သူငယ်ချင်းတွေ ပါလာမှ ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးမြင်ရတာ အဲဒါသဖြစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။

“ငါက မင်းကို လူမှတ်လို့ ယူခဲ့တာ သိလား။ အခုမှပဲ မျောက်မှန်းသိတော့တယ်”

“ဟာ ... ခင်ဗျားစကားပြောတာ ကြည့်ပြောနော်။ အစ ဘာတည်းက မသိဘူးလား။ နာမည်ကိုက အကဲလေးဗျ”

“သိတယ် ... သိတယ်၊ နာမည်မှန်က လေညှင်းစံမို့လို့ ဘာပေါ့။ နေမင်းစံသာဆိုရင် ငါ့ခေါင်းကို ပြာကျအောင်များ မီးရှို့မလား သိဘူး”

“မပူနဲ့၊ အခုလည်း ရှို့သင့် ရှို့ပေးမှာ”

“ဘာ”

“မြေး ... ပြန်ဆင်းခဲ့တော့၊ ပြန်ဆင်းခဲ့”

ဦးဘသာ မြေးဖြစ်သူကို သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ပြန်ဆင်းခိုင်း နိုင်သည်။ ကိုယ်ကလည်း မြေးနဲ့တွေ့ရင် ကလေးစိတ်လို လုပ်ချင် စာလုပ်တတ်တဲ့အကျင့် မပျောက်တာ ခက်ပါ။ မြေးလုပ်ရင်လည်း စိတ်ချရတာမို့ ကြည့်နေမိတာလေ။ ကိုယ့်မြေးက ဘာပဲလုပ်လုပ်

စေ့စပ်သေချာတာကိုး။

ကိုယ့်မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်ထဲက ဘာအကြောင်းမှတ်လို့ အခုက မြေးရဲ့ခင်ပွန်း ဒီလိုမျိုးမြင်သွားတာ မကောင်းဘူးလေ။ ကိုယ့် အသုံးမကျရာ ရောက်နေတာပေါ့။

“အဘိုး”

“ဟေ ...”

“အဘိုးကလည်းဗျာ။ အဘိုးမြေးကို ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်တာလား။ နည်းနည်းပါးပါး ပြောဦးမှပေါ့ အဘိုးရဲ့”

“အေး ... အေးပါကွာ။ နောက်ကျရင် အဘိုးပြောပါမယ်”

“ဟူး ...”

“မြေး ... လာ၊ ဆင်းခဲ့”

“မဆင်းဘူး အဘိုးရာ။ ဓားကို ကြိုးချည်ပေးဦး အဘိုး”

“ဟာ ...”

သူငယ်ချင်းတွေ နောက်ကလိုက်လာပြီး အနားရောက်လာ သဖြင့် နှိုင်းမရ ခေါင်းကို သွေးထွက်လှမတတ် ကုတ်မိတော့သည်။

“အကဲလေး ... မင်းပြန်ဆင်းနော်”

“မဆင်းဘူး”

“ဆင်းနော်”

“မဆင်းပါဘူးဆို”

“မဆင်းရင် ငါ လေးခွနဲ့ ပစ်ချမှာနော်။ ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေ မိလာတယ်ကွ။ မင်း နားမလည်ဘူးလား”

အကဲလေး တွေခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ သူ့ကို တမင်ရွံ့ပြီး ဆိုးနေပေမယ့် ဧည့်သည်တွေဆိုတာနဲ့ လူမှုရေးတော့ နားလည်သည် လေ။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ။ ဖြစ်သင့်၊ မဖြစ်သင့်ဆိုတာကို အကဲလေး သိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရွံ့ချင်သော်လည်း အခြေအနေအရ သစ်ပင်ပေါ် ကနေ ဆင်းလိုက်သည်။

“တကယ်ပဲကွာ၊ ငါ လူမှတ်လို့ လက်ထပ်လိုက်တာ။ အခုမှ မိ မျောက်မှန်းသိတော့တယ်”

“ဟေ့ကောင်”

“ဗျာ ...”

ဦးဘသာ လေသံမာမာနှင့် ခေါ်လိုက်တော့ နှိုင်းမရ လှည့် ကြည့်ပြီး မျက်နှာပူသွားလေသည်။ ကိုယ့်စကားက ဘယ်ရောက်သွား လဲ မသိတော့ပါဘူး။ အကဲလေးကို စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောလိုက်မိတာလေ။

“မင်း အဲဒီလိုပြောတော့ အကဲလေးရဲ့ အဘိုးဖြစ်တဲ့ ငါက
ရော ဘာကောင်ဖြစ်သွားပြီလဲ”

“မျောက်”

“ဘာကွ”

“အဲ ... အဘိုးကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးလေ။ အဘိုးကလေး
ကျွန်တော့်ရဲ့ ရွှေယောကွမ၊ ငွေယောကွမ၊ ဟဲ့ ... ဟဲ့”

နှိုင်းမရ ပုံစံက စပ်ဖြဲဖြဲ ဖြစ်သွားလေတော့ ကျော်မျိုးသူ
ဇော်ချစ် ခွီးခနဲ ရယ်လေတော့သည်။

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ် အဘိုး။ ဧည့်သည်တွေ ပါလာ
လို့ အဘိုးရဲ့။ အကဲလေး ... ဧည့်သည်တွေပါလာလို့ အိမ်ထဲဝင်
တော့နော်။ စောင့်နေမယ် သိလား”

ပြောပြီးတာနှင့် နှိုင်းမရ လစ်ခဲ့ရတော့သည်။ တော်ကြာ
အကဲလေးက မတည့်ပေါက်တွေ ထပ်ပြောလို့ ရန်ဖြစ်နေရင် အဘိုး
ရှေ့မှာဆိုတော့ မကောင်းဘူးလေ။ အဘိုးကို မရိုသေ မလေးစား
ကျမှာစိုးလို့ပါ။

“နှိုင်းမရ ... မင်းကို ငါမေးစရာရှိတယ် သိလား”

ဇော်ချစ်က ပြုံးစစနှင့် ပြောလေလျှင် -

“ဘာလဲ”

“မင်းမိန်းမက မျောက်လောင်း။ မင်းက ဆရာဝန်။ မင်းတို့
မိယောက်ပေါင်းပြီး ရလာမယ့် ကလေးက ဘာလောင်းလေးဖြစ်နိုင်
လဲလို့ ... ဟီး”

“မျောက်လောင်းလေးပေါ့ကွ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့”

“ဘာကွ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဆရာဝန်မျောက်လောင်းလေးလား။
အင်ဂျင်နီယာ မျောက်လောင်းလေးလား မပြောတတ်ဘူး။ မျောက်
လောင်းလေးဖြစ်မှာတော့ သေချာတယ်”

“မင်းတို့ တော်တော့နော်။ ငါနဲ့ ငါ့မိန်းမကို မင်းတို့ ကြိုက်
ဆလောက်ပြော။ မမွေးရသေးတဲ့ ကလေးတော့ မထိနဲ့”

“ဟ ... ”

“သားသမီးထိ လက်သီးကြည့်ပဲ”

“ဟေ ... ”

“အဆန်းကြီးဟ”

နှိုင်းမရ လက်သီးထောင်ပြပြီး ပြောတာကို ကျော်မျိုးသူတို့
က ရယ်လေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ကိုယ့်အဖြစ်က ရယ်စရာ

ဟာသဖြစ်နေပြီလား မသိပါဘူး။

“မင်း မုန့်ဖိုးဘယ်လောက်ကုန်ပြီလဲ နှိုင်းမရ။ ပုခက်ထဲ ထည့်ပြီး လွှဲသိပ်ရသေးလား”

“မင်းတို့နော်၊ ပြောတာတွေ များလာပြီ။ ပုခက်ထဲ ထည့် မလွှဲဘူးဟေ့။ ရင်ခွင်ထဲ ထည့်လွှဲပြီးသိပ်တာ နားလည်လား”

“ဟား... ဟား”

“ဟုတ်လား။ ဟိုက မျောက်ဆိုတော့ မင်းရင်ခွင်ကြီး ဖြစ် ကျနေဦးမယ်နော် ဟေ့ကောင်။ ခိုင်အောင်ချည်ဖို့ ခိုင်တဲ့ကြီးနဲ့ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဟင်...”

“တို့မိသားစုကို ကြည့်စမ်း။ သားနဲ့ သမီးနဲ့ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ”

ကျော်မျိုးစကားကြောင့် နှိုင်းမရကလည်း အားကျမခံ

“အဲဒီအတွက် မပူနဲ့လေ။ မကြာမီ လာမည် မျှော်”

၃၈ ၃၈ ၃၈

အခန်း (၂၁)

အကဲလေး ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုနေရာမှ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆုံးသွားတော့ ဂစ်တာကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ပြီး ကောင်းကင်ကို မှာကြည့်မိသည်။ လာသာနေတော့ ကြယ်တွေကို မမြင်ရပေ။ လမင်း ကြီးသာရင် ကြယ်တွေရဲ့အရောင်က လူအများအမြင်မှာ မှိန်တုတ် သွားတာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ကြယ်ရဲ့အလင်းအားက မူလအတိုင်းပဲလေ။ အကဲ လေးသာ ကောင်းကင်ယံမှာ ဘဝတစ်ခုဖြစ်တည်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် လတော့ မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ လဆိုတာ ထိန်လင်းခွင့်ရတဲ့ ရက်ရှိသလို မှောင်မိုက်ရက်လည်း ရှိပြန်တယ်လေ။

ကြယ်ဆိုတာက သူ့မှာ စွမ်းအားရှိသလောက်နဲ့ မှောင်မှောင်ပြပြီး -

ရက်မရှိ ထာဝရလင်းလက်ခွင့် ရနေတာပဲ မဟုတ်လား။ တိမ်ညိုတွေ ဖုံးအုပ်ထားရင်သာ ခဏပဲ ပျောက်ကွယ်တတ်တာလေ။

ဒါကြောင့် အကဲလေးကတော့ စွမ်းအားရှိသလောက် ကောင်းကင်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ ထာဝရ လင်းလက်ခွင့်ရတဲ့ ကြယ်လေး အကဲလေး ဖြစ်ချင်ပါသည်။

“ရှုပ် ... ရှုပ်”

ခြေသံကြားလို့ အကဲလေး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဂစ်တာမတီးရတာ ကြာလို့ ဂစ်တာတီးနေတာ”

“ဂစ်တာတီး ကျွမ်းတယ်လား”

“ကျွမ်းတယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ဝါသနာကြီးမှာ အရာရာအားလုံး အလှဆုံးပါ လို့ မတောက်တခေါက် သင်ထားတာပါ”

“ဪ ... ဒါဆို ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုပြပါလား။ တစ်ပုဒ်လောက်”

“ခင်ဗျားက တကယ်နားထောင်ချင်လို့လား”

အကဲလေး သူ့ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး မေးလေလျှင် သူက ခေါင်း

“အင်း ... တကယ်နားထောင်ချင်တာပါ”

“ဒါဆို ဆိုပြမယ်လေ”

“အင်း ...”

သူက တကယ်နားထောင်ချင်လို့ ဆိုပြခဲ့တော့လည်း ဆိုပြတာပေါ့လေ။ အကဲလေး ဂစ်တာကို စမတ်ကျကျပဲ ရင်ခွင်ထဲမှာ ထည့်ကာ စတင်တီးခတ်လိုက်တော့သည်။

“တို့အတွေးနေတွေတိုင်း x x x စိုးမိုးထားတာ မင်းပါ။

ဒီကိုယ်တို့ပြန်ကြည့်ရင် x x x အံ့ဩနေမိတဲ့စိတ်မှာ ဒီလိုပဲလား

x x x အချစ်ဟာ x x x ထူးဆန်းဆုံးအိပ်မက်ထဲ ပြန်မရောက်

ပြန်တာလားကွာ x x x ပန်းပွင့်လေးတွေပြန်ကျဲ ဒီဥယျာဉ်ကျယ်

ကြီးမှာ အရာရာအားလုံး အလှဆုံးပါ x x x ဟိုး ... ချစ် ... မင်း

ချစ်မိသွားတာ ယုံကြည်ပေးပါ x x x မင်းရဲ့ဘေးမှာ အမြဲတမ်း

ချစ်တာ x x x အတူတူ ချစ်သူပုခုံးလေးမှီ အနားကပ်လို့ပြောမှာ

ဒီရင်ထဲက စကားတွေများစွာ x x x ဟိုး x x x ချစ်

x x x မင်းကို ချစ်မိသွားပြီ ယုံကြည်ပေးပါ x x x ဒီ ချစ်သည်၊

ချစ်သည် ချစ်သည် ဒီတစ်သက်စာ x x x နောင်လာမယ့် နေ့ရက်

တွေ ကြင်နာခြင်းရဲ့အရိပ်လေးမှာ ထာဝရ နားခွင့်ပေးပါလား တို့ဘဝ
အကဲလေးရဲ့အသံလေးက ချိုနေသည်။ သီချင်းဆိုတာ
နားထောင်လို့ ကောင်းလိုက်တာ။ သူ့သီချင်းသံလေးကြားရတော့
နှိုင်းမရ စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးမိသလိုပါ။ ပြီးတော့ အကဲလေးရဲ့ အရေး
အသက်တွေက သူ့ရင်ကို နွေးထွေးစေသည်လေ။

အဲဒီခံစားမှုကို ဘယ်လိုများ ကင်ပွန်းတပ်ရပါမလဲ။ အခု
လား။ အချစ်ဆိုရင် ...

အဖူးပေါ် အင့်ဆင့်

အရိုင်းဆန်တဲ့ ပန်းတပွင့်က

ကိုယ့်ရင်ဘတ်မှာ မွှေးခဲ့ပြီ လို့ပဲ ကဗျာမပီ စာမသိဘဲ
ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။ နွေးထွေးမှုက နှလုံးသားထဲကို စိမ့်ဝင်လို့
သီချင်းဆိုနေတဲ့ အကဲလေးအသံက သူ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာအောင်
မာယာနဲ့ သိမ်းသွင်းနေသလိုပါလေ။ ချစ်လိုက်တာလို့ စိတ်ထဲကသာ
တွေးဖြစ်ပြီး နှုတ်ဖျားကတော့ ဖွင့်ဟဝန်ခံရမှာ ဘာကြောင့် ဝန်လေး
နေမိတယ် မသိပါဘူး။ လက်က အကဲလေးရဲ့ ခါးဆီသို့ ရောက်သွား
ကာ ခါးသိမ်သိမ်လေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖက်လိုက်မိသည်။

“အချိန်တွေ ပြောင်းသွားခဲ့လည်း x x x ခိုင်မာနေမယ်

...စွာ မိုးမြေဆုံးတိုင်ရည်စူး x x x အဆုံးတိုင်အောင် မခွဲခွာ
အစ်ယောက်တည်းပဲချစ်မှာ x x x ဟိုး... ချစ် x x x မင်းကို
...ဒီသွားတာ ယုံကြည်ပေးပါ x x x မင်းရဲ့ဘေးမှာ အမြဲတမ်း
...ရင်တာ x x x

အတူတူ ချစ်သူပရုံးလေးမို့ x x x အနားကပ်လို့ပြောမှာ
...ရင်ထဲက စကားတွေများစွာ x x x ဟိုး... ချစ် x x x မင်းကို
...ဒီသွားပြီ ယုံကြည်ပေးပါ x x x ဒီချစ်သည် ချစ်သည် ချစ်သည်
...တစ်သက်စာ x x x နောင်လာမယ့် နေ့ရက်တွေ ကြင်နာခြင်းရဲ့
...အရိပ်လေးမှာ x x x ထာဝရ နားခွင့်ပေးပါလား x x x တို့ဘဝ

သီချင်းကပဲ အချစ်ကို မြူဆွယ်ဖြားယောင်းလေ့ရောသလား။
အကဲလေးရဲ့ အသံချိုချိုလေးကပဲ ကိုယ့်နှလုံးသားကို လှုပ်နှိုးလှည့်
ဖြားလေ့ရောသလား။ ချစ်တဲ့စိတ်က နှိုင်းမရရင်ထဲကို ငြိမ်ငြိမ်လေး
...ဝင်လို့ ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးရှိန်းမြဲနေသည်သာ။

ဟိုး x x x ချစ် မင်းကိုချစ်ဒီသွားတာ ယုံကြည်ပေးပါ
x x x ဒီ ချစ်သည် ချစ်သည် ချစ်သည် ဒီတစ်သက်စာ x x x
နှိုင်းမရ အကဲလေးပရုံးပေါ်သို့ မေးတင်လိုက်မိသည်။ အကဲ
လေး သီချင်းဆိုနေတဲ့ အသံလေး ရပ်သွားပြီး ပထမတော့ ငြိမ်သက်

နေသည်။ သီချင်းက ပြီးသွားပြီလေ။ နောက်မှ အကဲလေးက စကားစရာတော့၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တော်ဆိုတာ နားထောင်ကောင်းရဲ့လား”

“အင်း... အရမ်းနားထောင်လို့ကောင်းတယ်။ နောက်ထပ် နားထောင်ချင်သေးပေမယ့် မဆိုခိုင်းတော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ် မင်းနဲ့ စကားတွေအများကြီး ပြောချင်တယ်”

“အများကြီးပြောရလောက်အောင် အကြောင်းရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့”

“ပြောလေ”

ပြောလေဆိုတော့ ဘယ်ကစပြီး ဘာပြောရမုန်း မသိပေ။ ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောရမလား။ ဒါမှမဟုတ် တို့တွေ နောက်ကို ရန်မဖြစ်ကြေ။ နွေးထွေးတဲ့ မိသားစုဘဝကို တည်ဆောက်ကြမယ် လို့ ပြောရမလား။ ပြောချင်တာကတော့ လျှာဖျားဆီကို စကားလုံး တွေ အလှအယက်ဆင်းလို့ တကယ်တမ်းမှာ လည်ချောင်းထဲမှာသာ တစ်ဆိုလို့ မထွက်နိုင်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ ပြောစရာ စကားအများကြီး

မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“ရှိတာပေါ့ အကဲလေးရယ်။ ကိုယ် ဘယ်ကစပြောရမုန်း သိလို့ပါ”

“စချင်တဲ့နေရာကသာ စပြောဗျာ”

“အချစ်ဆိုတာကို အကဲလေး ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ချင်လဲ ဆိုလို့ တိတိကျကျ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်လို့မရမုန်းတော့ ကိုယ်သိပါတယ်။ ကိုယ်က အကဲလေးရဲ့ ခံယူချက်ကို သိချင်တာပါ”

“အဲဒါ ကျွန်တော် မသိဘူး။ အချစ်အကြောင်း တွေးလည်း တွေးမိဘူး။ သိလည်း မသိဘူး။ ကျွန်တော်သိတာ ကျွန်တော် ဆိုတော်ဖြစ်ချင်တယ်။ ဖြစ်အောင်ကြိုးစားမယ်၊ ဒါပဲ”

နှိုင်းမရ အကဲလေးရဲ့အဖြေကြောင့် အားမလို အားမရ ဖြစ် ချားလေသည်။ ဒါပေါ့လေ။ လက်ထပ်ခဲ့ကြတုန်းက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် နှစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“အကဲလေး...”

“ပြော...”

“ကိုယ်တို့ အချစ်ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကိုယ့်အယူအဆနဲ့ကိုယ် ကိုယ်လည်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြမယ်နော်”

အကဲလေးဆီမှ ဘာတုံပြန်သံမှ မကြားရပေ။ မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ကာ စဉ်းစားနေသည်ထင်ပါရဲ့။ မေတ္တာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်တယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ နှိုင်းမရ အကဲလေး ကိုယ့်ကိုပြန်ရစ်လာမယ့် နေ့ကို မျှော်လင့်ရဦးမည်သာ။

၃၁ ၃၁ ၃၁

အခန်း (၂၂)

ဒီနေ့ အကဲလေးနဲ့ အဘိုး အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အကဲလေး အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက အဘိုးနဲ့ ခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် အပြင်မထွက်ရတာ ကြာပြီလေ။ အိမ်ထောင်ဆိုတာ အကဲလေးစိတ်ဆဲမှာတော့ တကယ့် ထောင်ပါပဲ။

အရင်က အဘိုးနဲ့ နှစ်ယောက်သား လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွား၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်စား၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆိုခွင့် ရှိသည်လေ။ အခုကျတော့ သူတို့မိသားစုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ထောက်ထားပြီး ထိန်းချုပ်နေရတာ မွန်းကျပ်သလိုပါပဲ။

ဒါကြောင့် ဒီနေ့တော့ ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်သံစဉ်ချိုမှာ

ခွင့်တောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့တာပါ။ အဘိုးလည်း အပြင်မထွက်ရတာ ကြာတော့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေမှာ စိုးလို့ပါလေ။

“မြေး”

“ဗျာ ...”

“မြေး အခုလို အပြင်ထွက်ပြီး သွားလာနေတာကို မောင်နှိုင်း မရ ကြိုက်ပါ့မလား။ သူက မြေးရဲ့ အိမ်ဦးနတ်လေ။ မောင်ခွန်းဆက် တို့လင်မယားက မြေးကိုချစ်လို့ ခွင့်ပြုပေးမယ့် မောင်နှိုင်းမရက ခွင့်ပြု ချင်ပါ့မလား မသိဘူး။ သူက အဓိကလူ မြေးရဲ့”

“ဟာ ... အဘိုးကလည်း သူ့ကို ဂရုစိုက်စရာလား။ နေရာ တကာ ဂရုမစိုက်နိုင်ပါဘူး။ အဘိုးနဲ့ မြေး တစ်အိမ်တည်းနေပြီး အရင်လောက် နွေးထွေးမှုမရှိတော့တာကို မြေး မခံစားနိုင်ဘူး အဘိုးရာ”

“ဩတ် ... မြေးရယ်၊ မြေးက အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်နေပြီ လေ။ အရင်လို နေချင်တိုင်း နေလို့မရဘူး မြေးရဲ့။ အိမ်ထောင်သည် ဆိုတာ ကိုယ့်အိမ်ဦးနတ်ကို ရိုသေရမယ်၊ လေးစားရမယ်။ ကိုယ့် အနာဂတ်လှပဖို့အတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ လုပ်ရမယ်။ အရင်လို လတ်လျားလတ်လျားလုပ်ပြီး ကလေးလိုလို၊ ခွေးလိုလို

နေလို့မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဟီး ...”

အကဲလေး 'ဟီး' ခနဲ အသံပေးပြီး ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက် ဖြင့် ကုတ်လိုက်တာမှ ဦးရေပြားတွေ သွေးထွက်လှမတတ်ပါပဲ။ အိမ်ထောင်သည်ဆိုပြီး ဘောင်ခတ်တာကို လုံးဝမကြိုက်ပေ။ အိမ်ထောင်သည်လည်း လူပဲဥစ္စာ၊ လွတ်လပ်ခွင့်မရှိဘူးလား။

ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်မှုတွေ ရှိလာတိုင်း ဟိုလူကြီးကိုပဲ ဒေါသထွက်တာ။ အကဲလေးဘဝကို မတရားတဲ့နည်းနဲ့ သိမ်းပိုက်ခဲ့တာလေ။

“ကျွန်တော် တကယ် ဒေါသထွက်တယ်ဗျာ”

“ဟေ ... အဘိုးကိုလား”

“ဟိုလူကြီး ပြောတာ။ အဘိုးကို ဒေါသထွက်စရာလား”

“ဘယ်လူကြီးတုံး”

“နှိုင်းမရပေါ့”

“မြေး ...”

အကဲလေး နှုတ်ခမ်းစုနေတာ ကလေးတစ်ယောက်နယ်ပါ။ အဘိုးဖြစ်သူရဲ့ မျက်စိထဲမှာလည်း ကလေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အသက်အား ဖြင့်က အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ပင်ကျနေပြီပဲလေ။

“ကိုယ့်ယောက်ျားကို အဲဒီလို မရိုသေတဲ့ပုံနဲ့ မခေါ်ရဘူးလေ။ မောင်နှိုင်းမရက မြေးထက် အသက်ကြီးတယ်။ ပြီးတော့ မြေးအိမ်ထောင်ဦးစီး”

“လာပြန်ပြီ ဒီအိမ်ထောင်ဦးစီး။ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်ဖြစ်လမ်းထောင်ဦးစီးဖြစ်ဖြစ် အဘိုးရာ။ တစ်ခါတလေ အပြင်ထွက်တာများ မကြိုက်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ အစကတည်းက သူ့ကို အကဲလေး ယူချင်လို့ ယူတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟေ... ”

ဦးဘသာ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။ သူတို့လက်ထပ်ကြမယ်ဆိုတုန်းက ကလေးချင်း ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘယ်လိုချစ်ကြကလဲ။ သွားတယ်ဆိုတာ သိချင်ပေမယ့် လူကြီးမို့လို့ မမေးသင့်ဘူးထင်ပြီး မမေးခဲ့တာပါ။ ချစ်လို့ ယူခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူးလား။ တစ်ဖက်က မိသားဖသားပီပီ လာတောင်းပြီး အကဲလေးကလည်း လိုလိုချင်ချင်လက်ခံခဲ့တာလေ။

အခု ယူချင်လှလို့ ယူတာမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ အကဲလေးနှိုင်းမရကြားမှာ ဘယ်လိုပြဿနာတွေ ရှိခဲ့လဲ။ ဘာကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြတာလဲ။ ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြလဲ။ လဲပေါင်းများများ

မေးချင်သော်လည်း ယောက်ျားချင်းဆို မေးရတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးလေ။

အခုက မမေးသင့်ဘူးထင်လို့ မေးချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ပြီး-

“မြေးတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူးလား မြေးရဲ့”

“ဘယ်က ချစ်ရမှာလဲ အဘိုးရဲ့။ အချစ်ဆိုတာ ဖြူသလား၊ ဆည်းသလား၊ ပြာသလား၊ ဝါသလား၊ အဘိုးမြေး ဘာမှကို မသိတာ။ တော်ပြီဗျာ ... အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြောချင်တော့ဘူး”

ဦးဘသာ ခေါင်းခါလိုက်မိတော့သည်။ အချစ်ဆိုတာကို နားမလည်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်တဲ့လား။ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း မသိတော့ပေ။

“အမေ ... အမေ ... အီး... ဟီး”

“တိတ်ပါသားရယ်၊ မငိုပါနဲ့နော်။ အမေ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်လို့ပါ သားရယ်။ မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သားရယ်”

“အမေ ... ”

“သားရယ် ... ဟီး”

“ဟင် . . .”

အကဲလေးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။ အကဲလေးရပ်တော့ ဦးဘသားလည်း လိုက်ရပ်တာပေါ့။ သူ့လျှောက်လာတဲ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်ရဲ့ ရှေ့လေးကိုက်ကျော် ငါးကိုက် အကွာအဝေးလောက်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိမည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်၍ ငိုနေသည်လေ။

ကလေးကလည်း ကောင်မလေးရင်ခွင်ထဲကနေ ကော့ထဲ ပြီး ငိုနေတာ အသည်းအသန်ပါပဲ။ ကလေးက အသက်တစ်နှစ်သား လောက် မရှိတတ် ရှိတတ်ပါပဲ။ ကောင်မလေးပုံစံက ဆံပင်တွေလေး အဝတ်အစားတွေရော စုတ်ဖတ်ရာဇာနှင့်ပါ။ ကလေးမိခင်ဖြစ်ဟန် တူပါရဲ့။

“မငိုပါနဲ့ သားရယ်၊ မငိုပါနဲ့နော်။ သားငိုတော့ မေမေရင်ထဲမှာ မချိုလွန်းလို့ပါ”

ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်ဆိုတဲ့ သိချင်စိတ်က အကဲလေးရဲ့ ခြေထောက်တွေကို ထိုကောင်မလေးအနားသို့ အရောက်ပို့ပေးလိုက်တော့သည်။ ကောင်မလေးအနားကို ရောက်တော့ ထိုင်လိုက်ကာ

“ဒီက ညီမ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ။ သိခွင့်ရှိမလား မသိ

ကောင်မလေးက ကလေးကိုဖက်ပြီး ငိုနေရာမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း မော့လာသည်။ ပြီးတော့ အကဲလေးမျက်နှာကို မော့ကြည့်လေတော့၏။ မျက်ဝန်းမှာက မျက်ရည်စတွေ စိမ့်နေလို့ပါ။

ဟော . . . ကောင်မလေးမျက်ဝန်းတွေက လက်ခနဲဖြစ်သွားတာ မျှော်လင့်ခြင်းရောင်ခြည်တန်းတွေလား။ ပြီးမှ ထိုမျက်ဝန်းတွေက ခြန်လည် မှေးမှိန်သွားကာ -

“ကလေးက ဘာဖြစ်မှန်းမသိပါဘူး အစ်မရယ်။ တစ်ကိုယ်တည်း အနာတွေပေါက်နေတာ။ အနာတွေက တက်လို့ပဲလား။ ကိုက်လို့ပဲလား မသိဘူး ငိုနေတာ အစ်မမြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ”

“ဆေးခန်းလေးဘာလေး ပြမကြည့်ဘူးလားကွဲ့”

ဦးဘသားကမေးလျှင် ကောင်မလေးက ခေါင်းခါပြပြီး -

“ဆေးခန်းပြဖို့ ပိုက်ဆံမရှိလို့ပါရှင်။ နေစရာလည်းမရှိ၊ စားစရာလည်း မရှိ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး”

“ဟင် . . .”

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်

ကြည့်ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ပြီးမှ အကဲလေးက မေးလိုက်သည်။

“နေစရာမရှိဘူးဆိုတော့ အရင်က ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“အရင်တော့ အိမ်ငှားနေတာပါ အစ်မရယ်။ အခု သား
ဖေဖေက နောက်မယားငယ် ခိုးပြေးသွားပြီလေ။ ကလေးက ကျွန်
ရေးမကောင်။ ငယ်လည်း အရမ်းငယ်သေးတယ်။ ထိန်းပေးထား
သူလည်း မရှိတော့ ညီမ အလုပ်လုပ်လို့ မရဘူး မမ။ အဲဒီတော့
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝင်ငွေရှိမှာလဲ အစ်မရယ်”

“ညည်းမှာ ဆွေမျိုးသားချင်း မရှိဘူးလား။ ဘယ်သူက
မကူညီဘူးလားကွဲ့”

“ကျွန်မက နယ်ကပါ အဘိုးရယ်။ လူကြီးတွေ သဘော
မတူတဲ့ကြားက သူ့နောက်ကို လိုက်လာခဲ့တာပါ။ မိဘတွေကလည်း
စိတ်ဆိုးပြီး အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတာ အခုထိပါပဲ။ ကျွန်မ ဘယ်
လိုလုပ်ပြီး မိဘတွေဆီကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ ပြန်ရဲမှာတဲ့လဲ ... အဟ
... ဟင့်”

“ဟူး ... ညည်းဒုက္ခကလည်း မသေးပါလား”

ဦးဘသာ သူ့နဖူးပြောင်ပြောင်မှာ စိုနေသော ချွေးစတွေ
လက်ဖဝါးနဲ့ ပွတ်သုတ်လိုက်မိသည်။ ဘယ်လိုကူညီရင် ကောင်းမလဲ

အကဲလေးက သူ့မှာပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံငါးသောင်းကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ

ဆုတ်ယူလိုက်ပြီး -

“အဘိုး”

“ဟေ ...”

“မြေးမှာ ပိုက်ဆံငါးသောင်းတော့ ပါဇာယ်။ မြေးတို့အတွက်
သမီးစရိတ်နတ်ပြီး ကျန်တာ ပေးလိုက်မယ်။ သူ ကလေးကို ဆေးခန်း
ပြန်ဖို့နဲ့ လောလောဆယ် စားရေးသောက်ရေးတော့ အဆင်ပြေမှာပါ”

“မြေးသဘောပဲလေ”

“ဟင် ...”

ကောင်မလေးက ရင်ခွင်ထဲမှကလေး အငိုတိတ်သွားလို့
ကြည့်ပြီး ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“သား ... သားလေး ... သားလေး။ ကျွန်မသားလေး

တာဖြစ်သွားတာလဲ။ ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ကယ်ကြပါဦး”

“ဟင် ...”

“သားလေး၊ မေမေသားလေး”

“ဟာ ... ကလေးက သတိလစ်သွားတာပဲ”

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါဆို ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကူညီကြ

ပါဦးရှင် ... အဟင့် ... ဟီး”

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်မိသွားကြပြန်သည်။ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ပေးရမှန်းလည်း မသိ

“အဘိုး ... မြေးတို့ ဒီကလေးကို ဆေးရုံတင်ပေးမှ ဖြစ်
ထင်တယ်။ အသက်တစ်ချောင်း ကယ်ကောင်းပါတယ် အဘိုးရယ်”

“အေး ... ကောင်းတယ် မြေး။ နေဦး၊ အဘိုး
သွားငှားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး”

“အစ်မ ... အစ်မ၊ ကျွန်မသားလေးကို ကယ်ပါ အစ်မရယ်။
သားလေးကို ကယ်ပါနော်။ အဟင့် ... ဟီး”

ကောင်မလေးက ငိုလေ အကဲလေး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ
ဖြစ်လေပါပဲ။ ကလေးကိုပဲ ပွေ့ယူလိုက်ရမလိုလို၊ ကောင်မလေးကို
ဖက်ထားပေးရမလိုလို။ ဘာလိုလို ညှာလိုလိုနှင့် ဘာမှလုပ်မပေး
ဘဲ ရှိကာ -

“မငိုနဲ့လေ ညီမရယ်။ အစ်မတို့ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီ
ပေးပါမယ်။ မငိုနဲ့နော်”

“အီး ... ဟီး ... ဟီး”

“မငိုနဲ့”

“သားလေးရယ်”

“ဟူး ... ဒုက္ခပါပဲ”

အကဲလေး စိတ်ရှုပ်သွားလေတော့သည်။ အကဲလေး ဒီလို

အမျိုး ကိုယ်မကြုံဖူးတော့ တွေ့ရမြင်ရတာ စိတ်မချမ်းသာပေ။

အဲဒီ လူမျိုးတွေနဲ့စာရင် ကိုယ်က အများကြီး ကံကောင်းခဲ့သူပေါ့။

အဘိုးရဲ့ မေတ္တာရိပ်အောက်မှာ အကဲလေးဘဝ လုံခြုံခွေးထွေးခဲ့

မည်လေ။ မြေးဖြစ်သူ စိတ်မညစ်အောင် ထားပေးခဲ့တဲ့အဘိုး။ ကျေးဇူး

အတူပါ အဘိုးရယ်။

ယောက်ျားပစ်သွားလို့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို

ညှိညှိ ပြော ... မိဘရင်ခွင်လောက် ဘယ်ရင်ခွင်မှ မအေးချမ်း

လား။

၃၈ ၃၈ ၃၈

အခန်း (၂၃)

အကဲလေးတို့ မြေးအဘိုး နွဲ့နွဲ့ဝင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ သားလေးကို ဆေးရုံတင်ပေးလိုက်သည်လေ။ ကားပေါ်ရောက်မှ ကောင်မလေးနာမည်ကို မေးလိုက်တော့ နွဲ့နွဲ့ဝင်းတဲ့။ Taxi ခေါ် လိုက်ရတာနှင့် အကဲလေးမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံက ငါးသောင်းမပြည့်တော့ ပေ။

ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ပဲ လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ခြမ်းပေးပြီး ဆေးဝယ်ရမယ်ဆိုတော့ ပိုက်ဆံက မလုံလောက်တော့ဘူးလေ။

“ဟူး...”

အကဲလေး စိတ်မော့စွာ လေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်တော့ -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြေး”

“ဆေးဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံက မလုံလောက်ဘူး အဘိုး။ ကောင်မလေးကိုလည်း မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် မထားခဲ့ရက်ဘူး။ ထားခဲ့ရင် သူ့ကျရောက်မှာ”

“အင်း... ဝိုးမယ်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင်ပဲ ပို့ရတော့မှာပေါ့။ အခု မြေး ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ”

“မသိသေးဘူး အဘိုး။ လောလောဆယ်တော့ ဗိုက်ဆာမယ် အဘိုးရာ။ တစ်ခုခု သွားစားရအောင်။ ပြီးမှ စဉ်းစားကြတာပေါ့”

“မြေးသဘောလေ”

“ဒါဆို သွားဖို့ အဘိုး”

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းလိုပေါင်းပြီး တိုင်ပင်ဆက် တိုင်ပင်ဖက်တွေလေ။ လျှောက်လာကြရင်းပဲ အကဲလေးရဲ့ ခြေဆမ်းက ရပ်တန့်သွားပြီး တစ်ခုခုကို အာရုံစူးစိုက်သွားတာ မြင်ရ

ဆလျှင် -

“ဘာလဲ မြေး”

“ဟိုမှာ ထိသည်အဘိုး”

“ဘာလဲ... မြေးက ထိထိုးချင်လို့လား”

“ဟာ ... ဘယ်ကလာ ထိထိုးရမှာလဲ အဘိုးရ။ ဝါသနာ မပါပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“အဘိုး”

“ဟေ ...”

“ထီသည်ကို အကူအညီတောင်းပြီး ကျွန်တော်တို့မြေးအဘိုး အရင်ကလို ငွေရှာရင် မကောင်းဘူးလား။ မြေးတို့ ဟိုကလေးအတွက် ဆေးဖိုးလှူလို့ရတာပေါ့ အဘိုးရဲ့”

“ကောင်းသားပဲ မြေးရဲ့”

“ဒါဆို ... လာ အဘိုး”

လိုက်တော့ လိုက်ဖက်နေတာပါပဲ။ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူ ဖြစ်နေတာလေ။ ထီသည်အနားကို ရောက်တော့-

“ထီထိုးမလို့လားဗျ။ အားပေးကြပါဦးဗျ။ အကြကောင်းရင် တစ်ချက်၊ ကံကောင်းရင်တစ်သက် စံရမှာမို့ အမြန်မနေနဲ့ ကံပေးတာ လေး ယူလိုက်ကြရအောင် ကံစမ်းကြပါစို့လားဗျာ”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ကဲ ... ငါ့ညီမ ပြော။ ဘယ်အကွရာကြိုက်လဲ။ ထိပ်မ

ညီတံစုံ ကြိုက်သလား။ ထိပ်စုံ၊ ဘိတ်မ ကြိုက်သလား။ စုံအစ အဆုံး ကြိုက်သလား။ မအစ မအဆုံး ကြိုက်သလား”

“ကျွန်တော် ထီထိုးမလို့ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဟင် ...”

အကဲလေး စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောပစ်လိုက်တော့ -

“ဒါဆို ထီမထိုးရင် ဘာလုပ်မလို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာ ဘာလဲပြော။ ငါ့ကို နေတိုး ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတယ်မှတ်လို့ လာကြည့် ဘာလား။ ဒါတောင် ရေမချိုးတာ သုံးရက်ရှိပြီနော်။ ထီသည်ပေမယ့် ချပါက မချူချာဘူး။ ဝါသနာပါရင် မင်းသားလုပ်လို့ ရတယ်”

“အောင်မာ ... ရာရာစစ။ သူ့ကိုယ်သူများ နေတိုးတဲ့။

ပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ကတ္တရာပုံး ဆီသုတ်ထားတဲ့ ရုပ်ကများ”

“မြေး ...”

ဦးဘသာ မြေးလက်ကို ခပ်မိမိ ဆုပ်၍ ရှေ့ဆက်မပြောဖို့ အားလိုက်ရသည်လေ။ ဒီနေရာမှာ စွာနေလို့မှ မဖြစ်တာ။

“ဦးလေးပြောပြမယ် ငါ့တူ။ ဒီလိုပါကွာ၊ ဒီလိုပါ”

ဦးဘသာ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ရှင်းပြလိုက်တော့ ညီသည်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေသည်သာ။ မြန်မာ

(ဗမာ)လူမျိုး အများစုက သနားတတ်ကြတယ်လေ။ သူတစ်ပါး ဒုက္ခ ရောက်ရင်လည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူညီချင်ကြတာကိုး။

ထိုအများစုထဲမှာ ထိသည်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပြီး ဦးဘဘာ အကူအညီတောင်းတာကို ကူညီမယ်တဲ့။ အကူအညီတောင်းတာက အခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ထီရောင်းတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သီချင်းကို ခဏပိတ်ထားပြီး ကလို့ကောင်းမယ့် မြူးမြူးကြွကြွ သီချင်းလေး ဖွင့်ပေးဖို့ပါ။

ဒါ အပန်းကြီးတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ ဒါကြောင့် ထိသည် က ကူညီမယ်ဆိုတာနှင့် -

“ကဲ ... မြေးရေ။ တို့မြေးအဘိုး စလိုက်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး”

“ရယ်ဒီ ... ဝမ်း ... တူး ... သရီး”

ထိသည်က မြူးမြူးကြွကြွ သီချင်းဖွင့်ပေးလိုက်တာနှင့် အကဲလေး ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး ဦးထုပ်ကို ပက်လက်လှန်ကာ ကတ္တရာ လမ်းပေါ်မှာ ချထားလိုက်သည်လေ။ ပြီးတော့ ကကွက်တွေ စကြ လေသည်ပေါ့။ အချို့က ဘာမှန်းမသိလို့ အစပိုင်းမှာ ကြည့်နေကြ ရုံသာ။

အချို့က သဘောပေါက်လွယ်စွာနှင့် အကဲလေးချထားတဲ့ ဦးထုပ်ထဲကို ပိုက်ဆံတွေ လာထည့်ကြ။ တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်က ဆည့်တော့ နောက်ထပ်ရောက်လာတဲ့ နှစ်ရာတန်၊ ငါးရာတန်၊ ဆစ်ထောင်တန်တွေက ဦးထုပ်ထဲမှာ ပြည့်လျှံသွားခဲ့သည်ပါပဲ။

“ဟ ... ရှေ့မှာ လူတွေ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြပါလား။ ဘာ ဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

“အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုခုများ ဖြစ်သလား။ ဒါမှမဟုတ် ရန်တွေ ဘာတွေများ ဖြစ်သလားပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆရာရဲ့။ သီချင်းဖွင့်နေသံလည်း ကြားတယ်။ ဘာလဲတော့ မသိဘူး။ အနားရောက်ရင် ဆရာ ကားရပ်လိုက်လေ။ ကာသီ ဆင်းကြည့်လိုက်မယ် ဆရာ”

“နေပါစေ၊ မကေသီ ဆင်းမကြည့်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်ပဲ ဆင်း ကြည့်လိုက်ပါ့မယ်”

လူတွေ ဝိုင်းအုံနေတဲ့အနားကို ရောက်တော့ နှိုင်းမရ ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လူအုပ်ကြားထဲကို တိုးဝင်သွား ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ -

“ဟင် ...”

မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ဒေါသက ထောင်းခနဲ ထွက် သွားသည်လေ။ တစ်ကိုယ်လုံး ထူထူပူပူကြီးလည်း ဖြစ်သွားပြီး -

“အကဲလေး”

“... ...”

“အကဲလေး”

“ဟင် ...”

ပါးစပ်ကလည်းခေါ်၊ လက်ကလည်း အကဲလေးရဲ့ လက် ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး ဆောင့်ဆွဲကာ -

“မင်း အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

အကဲလေး သူမေးတာကို ပြန်မဖြေမိဘဲ အကြည့်က ဦးထုပ် ထဲက ပိုက်ဆံတွေရော၊ ဦးထုပ်ထဲမှာ မကာလို့ အပြင်မှာ ကျနေတဲ့ ပိုက်ဆံတွေရောဆီသို့ ရောက်သွားလေလျှင် သူကပါ လိုက်ကြည့်ပြီး

“တောက် ... မင်းကွာ”

“ကျွန်တော်”

“လာစမ်း”

“ဟာ ... မြေး”

နှိုင်းမရ အကဲလေးလက်ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး ခေါ်သွားလေတော့ ဦးဘသာ မိအောင်လိုက်ရတော့သည်သာ။ ကားဆီရောက်တော့ အကဲလေးကိုယ်ကို ကားပေါ်တွန်းတင်လိုက်တာ စိတ်နှင့် မာန်နှင့်ပါပဲ။ အကဲလေးကိုယ်လေး ကူရှင်ပေါ်မှာ လဲကျလုမတတ် ဖြစ်သွားတာ လေ။

ဦးဘသာလည်း ကားပေါ် ကမန်းကတန်း တက်ရတာပေါ့။ ဦးဘသာ ကားပေါ်ရောက်တာနှင့် မောင်းထွက်လိုက်တာ ကားပေါ် အလူတွေ ယိမ်းယိုင်သွားသည်အထိပါ။

“အမေ့”

လမ်းချိုးကို ကွေ့လိုက်တာ ကေသီတစ်ယောက် ဦးဘသာ ဆက်မောင်းကို ကမန်းကတန်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရသည်အထိပါလေ။

အခန်း (၂၄)

အိမ်ကိုရောက်တော့ နှိုင်းမရ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အကဲလေးဟုတ်လာ။ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ ကျွန်မကို ပြောပြပါ ဦးလေးရဲ့”

“အင့် ...”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့”

“တောက် ...”

ကားသံကြားလို့ မီးဖိုချောင်ထဲကနေ ထွက်လာတဲ့ ဒေါသထုတ်လို့လဲ”

စဉ်ချို မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ပျာယာခတ်ရပြီပေါ့လေ။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ”

“မပြောချင်တော့ဘူး မေမေရာ။ မေမေချွေးမ ဘာလုပ်လို့ အမှတ်မရှိ ပိုက်ဆံတောင်းနေတာ မေမေ။ ကျွန်တော် သိပ်ရှက်တာပဲ”

“ဟင် ... သမီး၊ သမီး ဘာလုပ်လာလို့ သား ဒီလောက် ဒေါသထွက်နေတာလဲ”

“ပြောလိုက်လေကွာ”

အကဲလေးက မဖြေဘဲ နှုတ်ခမ်းကို တစ်စင်းစေ့ထားသည်။ ဒေါသစဉ်ချို ဦးဘသာကိုကြည့်လိုက်တော့ ဦးဘသာက ဖျက်နှာ ခွဲသွားပြီး သက်ပြင်းချလေသည်။

“ဦးလေး ... အကဲလေးနဲ့အတူတူ ဦးလေးလိုက်သွားတယ်”

“ဟုတ်လာ။ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ ကျွန်မကို ပြောပြပါ ဦးလေးရဲ့”

“ဦးဘသာလည်း မဖြေပေ။”

“ဘယ်သူမှ မပြောကြတော့ဘူးလား။ သူတို့မပြောရင် သား”

ပြောပြမယ် မေမေ”

“ပြော ... ပြောလေသား။ ဘာလုပ်လို့လဲ။ သမီးက ဘာ”

နှိုင်းမရ အကဲလေးကို ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဒေါက်တာနှိုင်းမရရဲ့ဇနီးက လမ်းလယ်ကောင်မှာ ကပြပြီး”

“ဒေါက်တာနှိုင်းမရရဲ့ဇနီးက လမ်းလယ်ကောင်မှာ ကပြပြီး”

“ဟင် . . .”

“ကျွန်တော်ဂုဏ်၊ ကျွန်တော့်သိက္ခာတွေကို ဒီနေရာမှာ ဒီလိုလုပ်ပြီး ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်တာ”

“မဟုတ်ဘူးမြေး၊ အဘိုးရှင်းပြမယ်”

“အဘိုးမရှင်းနဲ့၊ ကျွန်တော်ရှင်းမယ်”

ပြောပြီး အကဲလေး နှိုင်းမရဘက်သို့လှည့်ကာ နှိုင်းမရဘက်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်စမ်းပါ ဦးနှိုင်းမရဘက် ကျွန်တော် သူတောင်းစားလုပ်လာတယ်လို့”

“မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်က အဲဒီသဘောပဲ သက်ရောက်တယ်လေကွာ”

“ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားထင်ချင်သလိုထင်၊ တွေးချင်သလိုတွေး။ ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားနားလည်အောင် ကျွန်တော် ရှင်းပြမယ်။ ကြောက်လို့ ရှင်းပြတယ်လို့တော့ မထင်ဘူး”

“သိတယ်။ မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်မှန်း ငါသိတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်မှန်းလည်း ငါသိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ မင်းမှာ အရှက်တရား၊ အကြောက်တရားမှ မရှိတာ”

နှိုင်းမရစကားကြောင့် အကဲလေးကိုယ်က တောင့်မတ်သွားလေသည်။ ဒါ . . . ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနဲ့ အရှက်ကို စော်ကားဆိုက်ခြင်းပါပဲ။ အရှက်တရား၊ အကြောက်တရား မရှိဘူးဆိုတော့ ကိုယ်က ဘယ်လိုမိန်းမမျိုး ဖြစ်သွားပြီလဲ။

“အဲဒီ အရှက်တရား၊ အကြောက်တရား မရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို ခင်ဗျားပဲ ရအောင်ယူခဲ့တာလေ ဦးနှိုင်းမရရဲ့။ ကျွန်တော်သာ အကယ် အရှက်တရားမရှိခဲ့ရင် အခုအချိန်မှာ ခင်ဗျား ထောင်နန်းစံနေရလောက်ပြီ။ ခင်ဗျားက ပညာတတ်တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ပညာမရှိဘူး”

“ဘာ . . .”

“သား . . .”

“မြေး . . .”

ဒေါ်သံစဉ်ချိုက သားဖြစ်သူကို စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့် အကဲလေးကို တစ်ခုခုလုပ်လိုက်မှာစိုးပြီး သားလက်မောင်းကို ဖိဆုပ်ကိုင်ဆိုက်သလို ဦးဘသာကလည်း မြေးဖြစ်သူ စကားတွေ လွန်ကျွံကုန်မှာစိုးလို့ မြေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ရပ်လိုက်သည်လေ။

ပြီးမှ မြေးကို ဆက်မပြောဖို့ ခေါင်းခါပြပြီး သူပဲ နှိုင်းမရ

ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ -

“မောင်နှိုင်းမရတက်က တွေးတာလည်း မှန်တော့ မှန်တယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုရင် အဘိုးတို့ အခုလုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်က သူတောင်းစားပဲ ဆိုပါတော့။ လူတွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတွေးအခေါ်ချင်း၊ အယူအဆချင်းတွေမှ မတူတာ။ အမြင်မတူတာ။ သာ ရန်သူလို့ သတ်မှတ်ရရင် လောကကြီးမပြောနဲ့။ မိသားစုတစ်ခုတည်းမှာတောင် အေးချမ်းသာယာမှု ရှိမှာမဟုတ်ဘူး မောင်နှိုင်းမရ

နှိုင်းမရ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး -

“အဘိုး ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ”

“သူတောင်းစားဆိုတာ သူများသနားအောင် အသနားစရာခံပြီး တောင်းရတာ မဟုတ်လား မောင်နှိုင်းမရ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အလှူခံကျတော့ရော သဒ္ဓါတရား နည်းများမဆို ကုသိုလ်တော်ပါဝင်ကြပါလို့ မလှူချင် လှူချင်အောင် ဟောရ ပြောရတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အေး ... အခု အဘိုးတို့ မြေးအဘိုး လုပ်တဲ့လုပ်ရပ်က

အလှူခံအရာ မမြောက်သလို သူတောင်းစားအရာလည်း မမြောက်ဘူး မောင်နှိုင်းမရ”

ဒေါသစဉ်ချိုကတော့ စွံအနေသူပမာ သူတို့ပြောသမျှ စကား အချေအတင်တွေကို အကြောင်သားနှင့်သာ နားထောင်နေရသည် အဖြစ်ပါ။ နှိုင်းမရတစ်ယောက်ကတော့ ဦးဘသွာစကားကို နားထောင်ရင်း အတွေးနယ်ခဲ့ရပြီလေ။

သူတို့ မြေးအဘိုးကပဲ အတွေးအခေါ်တွေ မြင့်လွန်းတာလား။ ကိုယ်ကပဲ အတွေးတိမ်ပြီး ညံ့တာလား။ ဘာဆိုဘာမှ နားမလည်ပေ။

“အဘိုးတို့က နဖူးကချွေး ခြေမကို မကျပေမယ့် ကျလုမတတ် အပင်ပန်းခံပြီး ကပြတယ်။ လာကြည့်တဲ့လူတွေဆီက ပိုက်ဆံကို အသနားစားခံပြီး တောင်းတာမဟုတ်သလို စေတနာသဒ္ဓါပေါက်အောင်လည်း တိုက်တွန်းနှိုးဆော် မပြုဘူး။ သူတို့ထည့်တဲ့ပိုက်ဆံကို အဘိုးတို့ရဲ့ အနုပညာကြေးလို့ပဲ သတ်မှတ်တယ်။ ဇာတ်ပွဲတို့၊ ရှိုးပွဲတို့ သွားကြည့်ရင် တန်ရာတန်ကြေး ပိုက်ဆံပေးပြီး လက်မှတ်ဖြတ်တာတဲ့လေ”

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ်။ အရင်ကတည်းက ဦးလေးတို့ မြေးအဘိုး ဒီလိုပဲ ရိုးသားစွာနဲ့ ကပြပြီး ဝင်ငွေရှာခဲ့တာ မေမေတို့

သိနေတာပဲလေ။ ဒါ သူတောင်းစားမှ မဟုတ်လား။ အမယ်က
ပြောပြရတာ စကားလုံးက ရိုင်းလိုက်တာ။ ကျွန်မ ဦးလေးကို အား
လိုက်တာရှင်”

သားဖြစ်သူကို ရှင်းပြနေရင်းမှ ဒေါ်သံစဉ်ချို ဦးဘသာဘာ
ကို လှည့်ပြောလေတော့ -

“ရပါတယ် မချို၊ စကားက ဘယ်လိုပဲ ဝေ့ဝိုက်ကွေ့ပေ
ပြောပြော ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်မှာပါ”

“အဘိုးတို့ ဘာလို့ အဲဒီလိုလုပ်တာလဲ”

“ငွေလိုလို့”

တိုတိုပြတ်ပြတ် ဝင်ဖြေလိုက်တာက အကဲလေးပါ။

“ဘာ ... ငွေလိုလို့ ဟုတ်လား။ ဒီအိမ်မှာ မင်းကို ဘာ
ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်ထားတာ မရှိဘူးနော်။ ငါ ရှာလို့ရသမျှငွေ မင်း
အပ်တယ်။ ပိုက်ဆံတွေထည့်တဲ့ မီးခံသေတ္တာသော့ မင်းကို အပ်တယ်
အဲဒါတွေနဲ့ မင်းအတွက် မလုံလောက်လို့လား။ မင်းကို မသုံးနဲ့
တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားတာ ရှိလို့လား။ ပြောစမ်း အကဲလေး”

“အခုက အရေးပေါ် ငွေလိုတာဗျ။ အိမ်ပြန်ယူဖို့ အချိန်
ဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားရှာတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ကျွန်တော် သူများကို မကူညီ

ဘူး”

“ဘယ်လို”

နားမလည်လို့မဟုတ်ဘဲ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မကြိုက်
ပြန်မေးလိုက်မိခြင်းပါ။

“ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူကို ကူညီဖို့အတွက် ကျွန်တော့်ကို
တောင်းစားလို့ အထင်ခံရလည်း တန်တယ်။ ဟိုမှာ ကလေး
အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာ။ ကလေးအမေမှာက ဆေးဝယ်ဖို့တော့
အိမ်ဆံမရှိဘူး။ လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်
အိမ်ဆံမရှိဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ပါသွားတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့တင် ကူညီလို့ ဘယ်လို
ကူညီနိုင်မှာလဲ”

“ဟ ... အသည်းအသန်ဖြစ်တဲ့လူနာကို ကူညီချင်တယ်
ခင် မင်းယောက်ျားက ဆရာဝန်လေ။ ခေါင်းကောင်းရင် ပြန်စဉ်းစား။
အလိုရင် ငါ့ကို ဖုန်းဆက်လို့ရတယ်။ လူနာအတွက် လိုအပ်သမျှ
ဖြေရှင်းပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လေကုန်ခံပြီး ထပ်ရှင်းပြမနေနိုင်
ဦးနှိုင်းမရ။ အခု ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် ခင်ဗျား
ကျေနပ်ဘူးဆို ဘာဖြစ်ချင်လဲပြော။ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်း

ပေးရမယ်ဆိုလည်း ရတယ်”

“ဟယ် ... သမီး”

အကဲလေး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေတော့ ဒေါ်သံစဉ်ချက်က အတင်းပဲ လက်ကို လိုက်ပြီးဆွဲထားလေသည်။

နှိုင်းမရလည်း ထလိုက်သွားပြီး -

“အကဲလေး”

အကဲလေး ခြေထောက်တွေ ရပ်တန့်သွားလေတော့ -

“ငါပြောတဲ့ စကားတွေက စေတနာစကားတွေဆိုတာ မင်း

နည်းလေးမှ နားမလည်ဘူးလား”

“နားလည်တယ်၊ အသိအမှတ်လည်း ပြုပါတယ်”

“သမီး ... မေမေတောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ်။ သမီး

ဒီအိမ်ကနေ ဘယ်မှထွက်မသွားပါနဲ့။ သားက ရုတ်တရက်မို့ ဒေါသထွက်တာပါ”

ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ နှိုင်းမရကို ကြည့်တဲ့ အကဲလေး အကြည့်က ပေစောင်းစောင်းပါ။ ကလေးလိုလို၊ ခွေးလိုလိုနဲ့၊ ပြောလိုက်ရင် နေရာတကာ သူ့စိတ်ချည်းပဲ။ ဘယ်လောက်များ ကိုင်ဆောင်ပစ်ချင်စရာကောင်းလိုက်သလဲ။

“နော် ... သမီး၊ ဘယ်မှမသွားပါနဲ့နော်”

“တာမနေနဲ့ မေမေ”

“ဟင် ...”

“သား”

သွားပစေဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သည့် စကားမို့ ဒေါ်သံစဉ်ချိုရော ဦးဘသာပါ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်သာ။ မာနကယ်စီထားရင်း အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်မှာစိုးလို့လေ။ အိမ်ထောင်သက်တမ်းမှ မကြာသေးဘူး။

ကွဲကြ ကွာကြ ဖြစ်မှာကို မလိုလားဘူးလေ။ ဒါကြောင့် နှိုင်းမရနှင့် နှိုင်းမရမျက်နှာကို တစ်လှည့်၊ အကဲလေးမျက်နှာကို တစ်လှည့် ကြည့်မိကြစဉ် -

“ထွက်သွားရဲ သွားကြည့်၊ ခြေထောက်ရိုက်ချိုးပစ်မယ်”

“ဟင် ...”

“ဟယ် ...”

နောက်ဆက်တွဲစကားသံကို ကြားရတော့မှ ဦးဘသာနှင့် ဒေါ်သံစဉ်ချို ဟင်ခနဲ၊ ဟာခနဲ ဖြစ်ကာ သက်ပြင်းချပြီး ပြုံးစိစိတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်သာ။

တကယ်တမ်းမှာ နှိုင်းမရဘက်က အကဲလေးကို ရင်ထဲမှာ
သိမ်းထားသည်ဆိုတာ ...။

၃၃ ၃၃ ၃၃

အခန်း (၂၅)

“ဟာ ... အဲဒါတော့ မင်းလွန်တာ နှိုင်းမရ။ သူတို့ပြောတာ
တော်တယ်လေ။ သူတို့လုပ်တဲ့ပုံစံက သူတောင်းစားအလုပ်မှ မဟုတ်
တာ။ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာတော့ အထင်လွဲစရာပေါ့လေ။ ကိုရီးယားမှာဆို
အယ်လိုလုပ်မလဲ။ လမ်းဘေးထိုင်ပြီး ဂစ်တာတီး၊ သီချင်းဆိုရင်
ဒီလိုပဲ သူတို့ပေးချင်တဲ့ပစ္စည်း သူတို့ပေးချင်သလောက် ပေးခဲ့ကြ
တာပဲကွ”

“ဟ ... ဒါ မြန်မာနိုင်ငံလေကွာ။ တော်ပြီ၊ တော်ပြီ။ အဲဒီ
အကြောင်း မပြောနဲ့တော့။ ပြောရင် ဒေါသထွက်တယ်”

တကယ်တော့ သူတို့ပြောပြတာတွေကို နှိုင်းမရ နားမလည်

လို့ မဟုတ်ပေ။ နားလည်ပေမယ့် ကိုယ့်မိန်းမက ဒီလိုမျိုးလုပ်တယ် ဆိုတော့ လက်မခံနိုင်ဘူးလေ။ ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် မလုပ်စေချင်ဘူး ဆိုတာကို နားမလည်ကြဘူးလား။

သူများတွေ နားမလည်တာထက် အကဲလေး နားမလည်တာ ခံရခက်သည်လေ။

“နှိုင်းမရ”

“ပြော”

“မင်း ကောင်မလေးကို ချစ်နေတာမဟုတ်လား”

“မချစ်ဘူး၊ ဘာလို့ချစ်ရမှာလဲ”

“ဟား... ဟား”

ကျော်မျိုးသူက ရယ်လေသည်။ ယောက်ျားချင်းပဲဟာ မြွေ မြွေချင်း ခြေမြင်တာပေါ့။

“မချစ်ဘူးသာပြောတယ်။ မင်းပါးစပ်က ထွက်လာသမျှ စကားထဲမှာ အကဲလေးအကြောင်းက သိပ်မလွတ်လှဘူးနော် ဟေ့ကောင်”

“ဟ... အဲဒါ သူက ငါ့မိန်းမဖြစ်နေလို့လေ။ ငါက ငါ့မိန်းမ အကြောင်း မပြောဘဲ သူများမိန်းမအကြောင်း ပြောလို့ဖြစ်မလားကွ”

“အေးပါကွာ၊ ထားပါတော့။ မင်း ကြာကြာလိမ်လို့မရအောင် မင်းရင်ဘတ်ထဲက သယံဇာတအစစ်တွေကို တူးဖော်ပြမယ်၊ စောင့်ကြည့်”

“မင်းက ဘယ်လိုတူးဖော်မှာလဲ”

“စောင့်ကြည့်ပေါ့ကွာ”

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်သွားကြပြီး မှာထားတဲ့ အစား အသောက်တွေ ရောက်လာတော့ စားကြ၊ သောက်ကြပေါ့လေ။

နှိုင်းမရ ဝမ်းထဲကို ဘီယာဝင်သွားလေတော့ -

“နှိုင်းမရ”

“အင်း... ”

“မင်းကို ငါမေးစရာရှိတယ်ကွ”

“ဘာလဲ”

“မင်း... မင်းရဲ့မိန်းမကို တကယ်မချစ်ဘူးလား။ အကဲလေး

က မဟုတ်မခံ ကလေးဆန်တာလေးကိုက ချစ်စရာလေးပါကွ”

“ဘာကွ”

“အမ်... ”

နှိုင်းမရလက်ညှိုးက ကျော်မျိုးသူမျက်နှာဆီသို့ တည့်တည့်

ထိုးကာ -

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ ဟေ့ကောင်။ မင်းကမူကား ငါ့မိန်းမကို ချစ်စရာလေး ဘာလေးနဲ့။ ဒီမှာ ဟေ့ကောင်၊ သူငယ်ချင်းက သူငယ်ချင်းပဲ။ မိန်းမတော့ မထိနဲ့ကွ။ မယားထိ ဓားကြည့်ပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ငါပြောတာက ...”

“မပြောနဲ့။ မင်းပါးစပ်က ငါ့မိန်းမအကြောင်း ပြောစရာကို မလိုတာ။ ငါ့မိန်းမအကြောင်း ငါပဲပြောမယ်”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ”

ကျော်မျိုးသူ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ပျက်နာနှင့် ပြောလေသည်။ ကျော်မျိုးသူက လူပါးလေ။ နှိုင်းမရသာ သောက်နေတာ သူက သိပ်မှမသောက်သေးဘဲ။ ဒါကြောင့် မမူးသေးဘူးပဲ ဆိုပါတော့။ နှိုင်းမရရင်ထဲက သယံဇာအစစ်တွေကို ဖော်ထုတ်မယ်ဆိုတာ အရက်သောက်ရင် ကွဲနိုးခေါ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း နှိုင်းမရ ရင်ထဲက ခံစားချက်အစစ်အမှန်တွေကို ဖော်ထုတ်မလို့လေ။ ဒါကြောင့် စကားလုံးတွေနဲ့ ကလိပြီး ဖုန်းထဲမှာ အသံဖမ်းထားလိုက်သည်ပေါ့။

“ငါ မင်းမိန်းမအကြောင်းပြောတာ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောနေတာလေကွာ”

“မပြောနဲ့။ ငါ့မိန်းမအကြောင်း သူများပြောတာ ငါမကြိုက်ဘူး”

“ဟောဗျာ ...”

ကျော်မျိုးသူ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရပြီး -

“မင်းပဲပြောတော့ မင်းမိန်းမကို မချစ်ဘူးဆို”

“ဟ ... မချစ်ဘဲနေမလား။ ချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်။ အရမ်းကိုချစ်တာ”

နှိုင်းမရအသံက အာလေးလျှာလေးနှင့်ပါ။

“ငါ့နှလုံးသားကို ငါ သေဆုံးသွားပြီလို့ ထင်ခဲ့တာ။ အကဲလေးနဲ့တွေ့မှ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်နိုးကြား အသက်ရှင်လာတာပါကွာ”

“တကယ်ကြီးလား”

“တကယ်ပါကွာ။ သူ့ကိုငါ အရမ်းချစ်တာကွ။ သူနဲ့သာ ဝေးရရင် ငါရှူးရင်ရှူး၊ မရှူးရင် သေမှာ သေချာတယ်”

“ဟား ... စံပါလားကွ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့မိန်းမနာမည်ကို အဲဒီလို အဖျားဆွတ်မခေါ်နဲ့နော်။ ငါမကြိုက်ဘူး။ မင်းခေါ်စရာလားကွ”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျော်မျိုးသူ ခေါင်းကုတ်မိသည်သာ။ ကိုယ့်ဖော်တဲ့ဆေး ကိုယ်ပြန်မစားနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ နှိုင်းမရ ကိုယ့်ဘက်ရစ်နေပြီလေ။

“ငါ့မိန်းမကို ငါချစ်လွန်းလို့ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ကိုယ်လုံးက ဆီစွတ်ပြီး ကွဲခနဲ မျိုချထားချင်တာ။ အဲဒါမှ သူ ငါ့နှလုံးသားကို အနီးဆုံးနေရာမှာ ရှိမှာ။ ပြီးတော့ သူ့ကိုလည်း ဘယ်သူမှ မမြင်ရတော့ဘူးပေါ့”

“ဒီအတိုင်း မျိုချလည်း ရပါတယ်ကွာ။ ဆီစွတ်ဖို့က ငါ့သေးလို့လား”

“လိုတာပေါ့ကွ။ ဆီမစွတ်ဘဲ ဒီအတိုင်း မျိုချရင် ပခုံးခံမပြီး လည်ချောင်းနစ်မှာပေါ့”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျော်မျိုးသူ အသံကျယ်ကြီးနှင့် ရယ်မိတော့သည်သာ။

“နှိုင်းမရ...ငါပြောတဲ့ သယံဇာတဆိုတာ အဲဒါကွ။ မင်းရင်ထဲက သယံဇာတဆိုတာ အဲဒါကွ။ မင်းရင်ထဲက သယံဇာတအစစ်တွေ ငါမြင်ရပြီဆိုတော့ ချတော့မယ်ကွာ။ မင်းလည်းသောက်

ငါလည်းသောက်၊ မောက်ချင်တဲ့နေရာမောက်ပေတော့”

“ကောင်းတယ်...ချ...ချ”

ပါးစပ်ကသာ ပြောတာ ကျော်မျိုးသူ ကိုယ်က အရမ်းမူးအောင်သောက်လို့ မဖြစ်မှန်းသိသည်လေ။ ဘာကြောင့်လဲဆို နှိုင်းမရ နူးနေပြီလေ။ နှစ်ယောက်စလုံးမောက်ရင် အိမ်မပြန်နိုင်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ။

အခန်း (၂၆)

“အကဲလေး... အကဲလေး... ချစ်”

“ဟင်...”

အကဲလေး စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေရင်းနဲ့ သူပြန်အလာက စောင့်နေတာလေ။ ည ၈ နာရီကျော်အထိ သူ့အိမ်ပြန်မရောက်တော့ လူကြီးတွေက စိတ်ပူနေကြတာပါ။ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ ဖုန်းကိုင်တာက သူမဟုတ်ဘဲ သူ့သူငယ်ချင်းလေ။

နှိုင်းမရ မူးနေသည်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူပြန်မလာခင် ဘုရားဝတ်တက်မယ်ဆိုပြီး ဘုရားခန်းဝင်သွားကြလေရဲ့။ ဒါကြောင့် အကဲလေး သူ့ကို စောင့်နေရတာလေ။ အခု ပြန်လာပြီပေါ့။

“ချစ်ရေ... အကဲလေး... မိန်းမ”

“လာပြီ”

“ကိုကိုကို လာခေါ်ပါဦး ချစ်ရယ်။ ကိုကို မင်းကို အရမ်းချစ်တယ်နော် ချစ်”

“ကျွတ်...”

“သူ့ကိုယ်သူများ ကိုကိုတဲ့။ ဘယ်သူက ခေါ်မှာလဲ။ ခေါ်ရောလား”

“လာပြီ၊ မင်းမိန်းမ လာပြီ”

“လာပြီလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“ချစ်... ချစ်ရေ၊ သည်းရေ၊ ပူတူးတူးလေး။ ကိုကိုအချစ်ဆုံးလေး။ မင်းယောက်ျားပြန်လာပြီလေ ချစ်ရဲ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ... လာ”

အကဲလေး ကိုယ့်မှာတာဝန်ရှိသည်မို့ သူ့ကို တွဲခေါ်လိုက်သည်လေ။ လူကြီးတွေမြင်ရင်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်တော့မှာပဲ။

“ဟေ့ကောင် နှိုင်းမရ၊ ငါ ပြန်ပြီနော်”

“ပြန်ပေတော့၊ မစဉ်းစားနဲ့ ပြန်ပေတော့”

သူ့ကိုယ်ကြီးကို မနိုင်မနင်းနှင့် အကဲလေး တွဲခေါ်လာခဲ့
အိပ်ရာပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။ မူးလို့ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ လျှောက်
ပြောနေသလားတော့ မသိပါဘူး။ အကဲလေးကို ချစ်တဲ့အကြောင်း
က အပ်ကြောင်းထပ်လို့ပါ။

အချို့ကတော့ ပြောကြတယ်။ ကလေးစကား၊ အရူးစကား
အမူးသမားစကား အမှန်တဲ့။ အကဲလေးကတော့ အဲလိုမထင်ပါဘူး။
ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ လျှောက်ပြောသည်လို့ပဲ ထင်သည်လေ။ တကယ်
ပြောနေတာလားလို့ ထင်မိပြန်တော့လည်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ။

ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုးလဲဆိုတော့ ဝမ်းသာရမလို့၊ ဝမ်းနည်း
မလို့နှင့် ရင်ထဲမှာ နွေးနေသည်သာ။

“အော့ ... ဝေါ့”

“ဟင် ...”

“ဝေါ့ ... ဝေါ့”

အကဲလေး လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ကာ နှာခေါင်း
ကို လက်နဲ့ပိတ်ထားမိတော့၏။ အန်ဖတ်တွေက သူ့မျက်နှာဘေး
အပုံလိုက်ပါပဲ။

“ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်လောက်တောင် စားသောက်လာတယ်

မသိဘူး”

အစကတော့ နေပစေ သူ့အပြစ်သူခံပေါ်ဆိုပြီး ထားခဲ့မလို့
ပါပဲ။ နောက်တော့ မဖြစ်သေးပါဘူးဆိုပြီး သူ့အန်ဖတ်တွေ ရှင်းဖို့
လုပ်ရတော့သည်သာ။

“ဒေါက် .. ဒေါက်”

“သမီး ... သမီး”

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“သမီး ... သားပြန်ရောက်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရောက်ပါပြီ မေမေ။ တံခါးက ပိတ်မထား
ဘူး။ ဝင်လာခဲ့လို့ရပါတယ်”

ဒေါ်သံစဉ်ချို တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာရင်းပဲ သားဖြစ်သူကို
လှမ်းကြည့်ကာ -

“တော်တော်မူးလာသလား သမီး”

“တော်တော်မူးလား။ မမူးလား ဖြစ်နေတာကိုပဲ ကြည့်ပါ
တော့ မေမေ”

“ဝေါ့”

“ဟင် ...”

“ခဏနော် မေမေ။ အကဲလေး သူ့အနိဖတ်တွေ ရှင်းလိုက်
ဦးမယ်”

“မေမေလုပ်မယ် သမီး”

“မဟုတ်တာ မေမေရဲ့။ အကဲလေးပဲ လုပ်ပို့မယ်။ မေမေ
နားနားနေနေ နေပါ”

ဒေါ်သံစဉ်ချို ပြုံးလိုက်မိတော့သည်။ အကဲလေးက မဟုတ်
မခံ ကလေးဆန်တတ်တာကဲ့လို့ တကယ့်ကို သိတတ်လိမ္မာတဲ့ ရွှေ-
ကောင်းတစ်ယောက်ပါလေ။

၃၃ ၃၃ ၃၃

အခန်း (၂၇)

နှိုင်းမရ သူများကို သူ့ဆရာလုပ်ခဲ့သမျှ ဒီတစ်ခါတော့ သူ
အဆူခံထိသည့်အလှည့်ပေါ့လေ။ နှိုင်းမရက ဘီယာ၊ အရက် သောက်
ခဲ့လှပါသည်။ သောက်ရင်လည်း နည်းနည်းသောက် များများပူးသူပါ။
ဒီတစ်ခါ စိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်မှုအချို့နှင့် အကဲလေးကို မကျေနပ်တာ
လည်း ရှိသည်မို့ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် သောက်မိတာပါ။

အခုတော့ ဖေဖေဆူတာ ခံရပြီလေ။

“ယောက်ျားပဲကွ။ သောက်တာစားတာ မကင်းဘူးဆိုတာ
ဖေဖေ နားလည်တယ်။ ဖေဖေလည်း တစ်ခါတစ်ရံ သောက်တာပဲ။
ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်အောင် သောက်တာတော့ ဖေဖေ

မကြိုက်ဘူး။ ညက အကဲလေး ဘယ်လောက်သနားဖို့ကောင်းလဲ။ ကိုယ့်ဇနီးမယား စိတ်ညစ်ရတဲ့အထိတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး သား”

“ဟုတ်တယ် သား။ ညက အကဲလေး အရမ်းသနားဖို့ ကောင်းတာပဲ။ သားရဲ့အန်ဖတ်တွေကို သူ့ခမျာ ရေဆေးရတာ။ သူက သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်၊ သားက အန်လိုက်နဲ့ တော်တော်နဲ့ အိပ်မရ ရှာဘူး”

နှိုင်းမရ မိဘတွေကို ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောမိပေ။ ကိုယ် က မှားနေတာကို။ အကဲလေး ညက မအိပ်ရဘူးဆိုလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိတာပါ။ ဒါကြောင့် မိဘတွေဆူတာကို ငြိမ်နားထောင်နေပြီး အဆူခံရပ်ငြိဆိုမှ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲဝင် ခဲ့တော့ အကဲလေး အိပ်နေတုန်းပါပဲ။ အိပ်ပျော်နေတာ ကလေးလေး အတိုင်းပါပဲလား။

နှိုင်းမရ အကဲလေးရဲ့ နဖူးပြင်လေးကို ဖွဖွနမ်းလိုက်မိသည်။ အချစ်တွေနဲ့ ထုံမွမ်းထားတဲ့ အနမ်းကြောင့်လားမသိပါဘူး။ နဖူးပြင် လေးရဲ့ ရနံ့က ပန်းပေါင်းစုံခနေတဲ့နယ် ဖွေးရနံ့တွေ စုံနေသလိုပါပေ။ စိတ်ထဲမှာ နမ်းရှိုက်ရတာ အားမရသလို ဖြစ်တာမို့ -

အကဲလေးရဲ့ ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်စလုံးကို ထပ်နမ်းလိုက်

ထလျှင် -

“အင် . . .”

အကဲလေး နိုးသွားပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်လေ။

“နိုးပြီလား။ ဆော့ရီးကွာ။ ကိုယ်က မနိုးလောက်ဘူးထင်လို့ မိတာ”

“ခုမှ ဘာဆော့ရီးလဲ။ သူများအိပ်နေတာကို ဖျက်လိုဖျက် နီးနဲ့”

“ပြန်အိပ်လေ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်အိပ်လို့ရတော့မှာလဲ . . . ဖယ်”

“ဟင့်အင်း . . . မဖယ်ဘူး။ ကိုကို အကဲလေးကို ဖက်ထား ချောသိပ်မယ်လေ”

“ဘယ်လိုချောသိပ်မှာလဲ”

“သီချင်းဆိုပြီးတော့ပေါ့”

အကဲလေး နှုတ်ခမ်းလေးပြုံးသွားကာ -

“ကောင်းသားပဲ။ ဒါဆို ဆိုပြ”

အကဲလေးက မျက်လုံးလေး ပြန်မှိတ်ထားတော့ နှိုင်းမရ အကဲလေးဘေးမှာ ဝင်အိပ်ပြီး အကဲလေးရဲ့ ခါးလေးကို ဖက်ထား

လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မနော့ရဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့သီချင်းကို ဆိုပြလိုက်
သည်လေ။ သူ သီချင်းဆိုနေတုန်းမှာ အကဲလေးက သူ့လည်ပင်းမှာ
ပြန်ဖက်လေလျှင် နှိုင်းမရ ရင်ထဲမှာ ခသွားခဲ့သည်ဆိုရင် အကဲလေး
ယုံပါ့မလား။ သီချင်းဆုံးသွားလေတော့ -

“ကိုကိုအကဲလေး”

“ဟင် ...”

“ကိုကိုကို ချစ်လား”

အကဲလေး တွေခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကိုကိုကတော့ ကိုကိုအကဲလေးကို အရမ်းချစ်တယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ချစ်ရဲ့။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မချစ်ဘဲနဲ့
လက်ထပ်ရအောင် ကိုကိုက ငပေါ့ကြီးမှ မဟုတ်တာကွ။ တစ်သက်လုံး
လက်တွဲသွားရမှာလေ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ တစ်ခါ
မှ စဉ်းစားမကြည့်ဖူးဘူး။ ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော်က ဇနီးကောင်
မဖြစ်ရင်တောင် ဇနီးဆိုတော့ မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ကတိပေးနိုင်တယ်”

“ဟာ ... ကိုကိုအကဲလေးကလည်း ကိုကိုကို ခင်ဗျား

ခင်ဗျားနဲ့ မပြောနဲ့တော့လေကွာ။ သူစိမ်းဆန်လိုက်တာ။ ကိုကိုတို့က
သူစိမ်းမှ မဟုတ်တာ။ ကိုကိုလို့ခေါ်နော်”

“ကြိုးစားကြည့်မယ်လေ”

နှိုင်းမရ အကဲလေးရဲ့ နဖူးပေါ်က ဆံနွယ်စလေးတွေကို
သိမ်းတင်ပေးလိုက်၊ ပြန်ဖွလိုက်နှင့် ဆော့ကစားပြီး -

“ညက တော်တော်ပင်ပန်းသွားလား။ ကိုကို တောင်းပန်ပါ
တယ် ချစ်ရယ်။ နောက် အဲဒီလို မဖြစ်စေရဘူးလို့ ကိုကို ကတိပေး
တယ်နော်”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့”

“ကတိ”

“အခါတစ်ရာ ကတိပေးတယ်”

ပြောပြီး အကဲလေးရဲ့ ပါးပြင်နုလေးဆီသို့ အနမ်းပွင့်တွေ
ခြွေချလိုက်မိပြန်သည်။

“ကိုကိုအကဲလေး ... ကိုကိုတို့ ကလေးယူကြရအောင်
နော်”

“ဟာ ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ နားရှက်စရာတွေ”

“အဲဒါ နားရှက်စရာ မဟုတ်ဘူးလေ အကဲလေးရဲ့။ သဘာဝပဲဟာ။ ကိုကို သားသမီးလိုချင်နေပြီ”

“လိုချင် ကိုယ့်ဘာသာ မွေးပေါ့”

“ဟာ ... ကိုကိုမွေးလို့မှ မရတာ။ အကဲလေး မွေးပေးမှ ရမှာလေ။ အဲဒါကြောင့် အကဲလေးကို ပြောပြနေတာပေါ့”

အကဲလေး တွေခနဲဖြစ်သွားပြီး -

“စိတ်ရှုပ်စရာကြီး။ ဒါပေမဲ့ ရရင်တော့ ယူမယ်လေ။ အကဲလေးက ဘာမှတော့ မလုပ်တတ်ဘူးနော်။ ကလေးတောင် ချီတက် ပျံမလား မသိဘူး”

“ဟား ... ”

နှိုင်းမရ ရယ်လိုက်ကာ -

“အဲဒီအတွက် မပူနဲ့။ မေမေရှိတာပဲဟာ။ မေမေ သင်ပေးမှာပေါ့”

“အင်းပါ”

“နောက်ကို အကဲလေးမကြိုက်တာ ကိုကို ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ကိုကိုမကြိုက်တာလည်း အကဲလေး တတ်နိုင်သလောက်ရှောင်။ ကိုကိုတို့ သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို တည်ဆောက်ကြ

ယ်နော်”

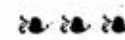
“ဒီနေ့ ဆေးခန်းမသွားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... မသွားတော့ဘူး။ ညက များသွားတော့ ခေါင်းမကြည်ဘူးဖြစ်နေတာ။ ပြီးတော့ အကဲလေးနဲ့ အခုလို နှေးနှေးထွေးထွေး နေချင်လို့”

“ညက တကယ်စိတ်တိုသွားတာ သိလား”

“အခု မတိုနဲ့တော့။ ကိုကိုတောင်းပန်တယ်။ နောက်ဆို ကိုကိုမိန်းမ စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်တော့ဘူးနော်”

အကဲလေး မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိသည်။ ဒီနေ့ သူ့ကြောင့် အကဲလေး ပျော်သလိုလိုပါပဲ။ နောက်လည်း ဒီလိုပျော်ချင်ပါတယ်လေ။

“အဟဲ့ ... ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ဇနီး ဆေးရုံလာမယ်ဆိုလို့ မျှော်နေတာပါ မကေသီ။ သူ ကူညီနေတဲ့ကလေးက ဒီနေ့ ဆေးရုံက ဆင်းရမှာလေ”

“ဪ ... ဟို နွဲ့နွဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး သားအမိ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မကေသီ။ ကောင်မလေးကလည်း ဆေးရုံက ဆင်းခါနီး ကျွန်တော့်ဇနီးကို ကန်တော့ချင်လို့တဲ့”

“ဆရာဇနီးက ချစ်စရာလေးနော်။ သူ့ကိုမြင်ပြီး ကေသီတောင် ချစ်နေတာ။ ဆရာဆိုရင် ဘယ်မျှလဲနော်”

“အဟဲ့ ... ချစ်စရာကောင်းသလောက် စိတ်က ဆတ်တယ် ချို။ တစ်ခါတလေ တဖွတ်ထိုးနဲ့ သူလုပ်ချင်ရာလုပ်တာ”

“ဆရာက ချစ်တော့ သည်းခံတယ်မဟုတ်လား။ ကောင်းပါ တယ် ဆရာရယ်။ ဆရာတို့ အိမ်ထောင်ရေး သာယာချမ်းမြေ့ပါစေ နိုင်”

“ကျေးဇူးပါဗျာ”

“အား ... ”

“ဟင် ... ”

အခန်း (၂၈)

ဒီနေ့ အကဲလေး ဆေးရုံတင်ပေးထားတဲ့ ကလေးက ဆေးရုံက ဆင်းရမည်။ အကဲလေးနဲ့ ပတ်သက်နေတာကြောင့် နှိုင်းမရ ကောင်မလေးသားအမိမှာ လိုအပ်သမျှ ကူညီခဲ့သည်လေ။ အခုတော့ ကလေးလည်း နေကောင်းပြီး ဆေးရုံက ဆင်းတော့မည်မို့ အကဲလေး ဆေးရုံကို လာဦးမည်တဲ့။

ဒါကြောင့် နှိုင်းမရ ချစ်ဇနီးအလာကို မျှော်နေမိသည်သာ

“ဆရာ”

“ဪ ... မကေသီ”

“လည်းပင်းတရုတ်ရုတ်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဆရာရဲ့ ဘယ်သူ့ကို မျှော်နေတာလဲ”

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြရာမှ ကေသီ ထရပ်လိုက်
ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး -

“မူးလိုက်တာ”

“မကေသီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“မူးလိုက်တာ ဆရာရယ်။ ကျွန်မ အိပ်ရေးပျက်တာနဲ့ ပင်မ
တဲ့ဒဏ်ကို သိပ်မခံနိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

“ကျွန်တော် တွဲပွဲပေးရမလား မကေသီ။ ဟို... ကျွန်တော်
ကို မကေသီရဲ့ မောင်အရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပါ”

“ကျေးဇူးပါ ဆရာ”

“ဒါဆို နားနေဆောင်ကို ကျွန်တော် ပွဲပေးမယ်နော်
ပြီးတော့ သွေးပေါင်ချိန်ကြည့်မှဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မောင်နှမစိတ်ဓာတ်နှင့် နှိုင်းမရ မကေသီပခုံးလေးကို ဖက်ပြီး
တွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ခေါင်းမူးနေတာဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်း သူ
ရင် မတော်တဆ လဲကျနေမှာစိုးလို့ပါ။ ဆရာဝန်ဘဝက အခက်သာ
လား။ လူနာတွေ အရေးကြီးလာရင် လူနာကိုသာ ဂရုစိုက်၍ ကို
ကိုယ်ကိုကျ ဂရုမစိုက်နိုင်သည့် အဖြစ်လေ။

“ဟင် ...”

အကဲလေးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ရပ်တန့်သွားလေသည်။ မြင်
လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းက မျက်လုံးကို ပြာဝေမတတ် ဖြစ်ရသည်အထိ
ပါပဲ။ ဦးနှိုင်းမရက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပခုံးကို ဖက်လို့ပါလား။
ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ။

ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်ဆိုတာမျိုး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမှ အား
မနာ ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ။ ဒါနဲ့များ အကဲလေးကို ချစ်တယ်တဲ့။
ဘာချစ်တာလဲ။ ရှေ့တင်တစ်မျိုး နောက်ကွယ်ရာတစ်မျိုးနဲ့ မရိုးသား
တဲ့လူ။ နာဘူး၊ တော်ပြီ။ သူနဲ့မပတ်သက်တာပဲ ကောင်းတယ်။

“ဟင် ...”

နှိုင်းမရ ရှေ့တူရှုသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် အကဲလေးကို
မြင်လိုက်ရသဖြင့် မကေသီ ပခုံးကို လန့်ဖျပ်လွှတ်ပေးလိုက်မိသည်။

“အကဲလေး”

“... ...”

“အကဲလေး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ကျွန်တော့်ဇနီး”

ကေသီ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားပြီး နှိုင်းမရကြည့်တဲ့နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေလျှင် အကဲလေးက ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား ပြီလေ။

“အကဲလေး”

“လိုက်သွားလေဆရာ၊ လိုက်သွား။ ကေသီက ရတယ် ထားခဲ့ပါ”

“ခဏနေမှ မကေသီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

နှိုင်းမရ ခြေလှမ်းကျဲများနှင့် အကဲလေးနောက်သို့ လိုက်လေတော့သည်။ အကဲလေး မကေသီနဲ့ ကိုယ့်ကို တစ်မျိုးထင်သွား ပြီလား။ ကိုယ့်မိန်းမအကြောင်း ကိုယ်သိနေတော့ စိုးရိမ်မိတာ မဆန်းပါဘူး။ အကဲလေးက တစောက်ကန်းလေး။

စကားပြောရတာ လက်ပေါက်ကတ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ခဲ လူကြီးလို သဘောထားကြီးသလောက် ကလေးဆန်ပြီဆိုရင် ဆင်ခြင် ဆင်လက်၊ ဆင်နားရွက်တွေက ကိုယ်ပြန်ချေပဖို့ ခက်သည်လေ။

“အကဲလေး”

“... ..”

“အကဲလေး”

နှိုင်းမရ ပြေးလိုက်ပြီး အကဲလေးရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို မှမ်းဆုပ်ထားလေလျှင် -

“ဖယ်စမ်းပါ”

“ဘာလို့ နောက်လှည့်ပြန်တာလဲ အကဲလေးရဲ့။ ကိုကိုက အကဲလေးအလာကို မျှော်နေတာ”

“ခင်ဗျားအပိုတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့။ စောစောက သာယာနေ ကြတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ဆက်သာယာကြလေ။ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရိုက်နေစရာ မလိုဘူး”

“အကဲလေး ... မဟုတ်ဘူးနော်။ အကဲလေးထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုရှင်းပြမယ်”

“မရှင်းပြပါနဲ့။ အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်းပါ”

အကဲလေး သူ့လက်ကို ပုတ်ချပစ်လိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျား ... ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်မလာနဲ့”

“ခက်ပြီ”

“လိုက်လာရဲ့ လိုက်လာကြည့်”

“အကဲလေး”

အကဲလေး သူ့ရှေ့မှ ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဒီ
လူလိမ်လူညာတစ်ယောက်ကို အကဲလေး ဆက်ပေါင်းနေလို့ မ
ဘူးလေ။ အကဲလေးကို ချစ်တယ်ပြောခဲ့သလို ဟိုမိန်းမကိုလည်း
ချစ်တယ်လို့ပဲ သူပြောမှာပေါ့။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကဲလေး
သဘောထားသေးသိမ်တယ်လို့ ထင်ချင်လည်း ထင်ပါစေတော့

ကိုယ့်ယောက်ျားက ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ အခြားမိန်းမထံ
ယောက်ရဲ့ ပခုံးကို ဖက်ထားတာ မြင်ရတာ ဒါကို သဒ္ဒါကြည်ဖြူ
အကဲလေးက ပြုံးပြနုတ်ဆက်နေရမှာလား။ လုံးဝပါပဲ။ အဲဒီလောက်
အထိ အကဲလေး သဘောထားကြီးမပေးနိုင်ပေ။

“အကဲလေး”

“... ..”

“အကဲလေး ... ကိုကို ရှင်းပြတာကို နားထောင်ဦးကွာ
ခဏလေးပါ”

သူ နောက်ကနေ ပြေးလိုက်လာတာကို သိသဖြင့် အကဲလေး
ပြေးနှုန်းကို ပိုမြှင့်လိုက်ပေမယ့် သူကလည်း ဘယ်လိုခြေလှမ်းမျိုး
လိုက်လာသည် မသိပေ။ အကဲလေးကို ဆွဲလိုက်တော့ -

“ဖယ်ပါ”

“အကဲလေး ... ကိုကိုတို့က အကဲလေးထင်သလို မဟုတ်
ဘူးနော်။ ကိုကိုရှင်းပြတာကို ခဏလေး နားထောင်ပေးပါ”

“နားမထောင်နိုင်ဘူး။ ရှင်းမပြနဲ့။ ခင်ဗျားက အရင်ကတည်း
က ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းတတ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။
နာဘူးကြီး”

“ဟာ ... အကဲလေး။ မင်း ကိုကိုကို မစော်ကားနဲ့နော်”

“စော်ကားတာမဟုတ်ဘူး။ အမှန်တရားကို ပြောပြတာ။
ခင်ဗျားပျော်သလိုနေ။ ကျွန်တော့်နောက်ကို ဆက်မလိုက်နဲ့”

“အကဲလေး”

“ပြောမရရင် ကျွန်တော့်အဆိုး မဆိုနဲ့နော်”

ခုမှ ခက်ပြီ။ ရှင်းပြတော့လည်း နားမထောင်ဘဲ လက်သီး
တပြင်ပြင်နဲ့ ကိုယ်က ငြိမ်ခံနေရင်လည်း သူထင်တာဟုတ်လို့ ဖြစ်
ဦးမယ်လေ။ ဆက်ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားရင်လည်း လက်သီးနဲ့ အထိုးခံရ
ရင် ကိုယ်ပဲ အရှက်ကွဲဦးမှာလေ။

ကိုယ်က မှတ်လောက်သားလောက်ရှိအောင်ဆိုပြီး ဆုံးမ
ပြန်ရင်လည်း လူမဆန်ဘူးဖြစ်ဦးမယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မုန်းတယ်”

“ဟင် ...”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အရမ်းမုန်းတယ်၊ သိလား”

အကဲလေးရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ပါလား။ မထင်မှတ်ဘဲဖြစ်တဲ့ ပြဿနာက အဲဒီလောက်တောင် ကြီးကျယ်သွားသလား။

“ခင်ဗျားမှတ်ထားလိုက် ဦးနှိုင်းမရ။ အကဲလေးဆိုတဲ့မိန်းမက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ဘယ်တော့မှ ပြိုင်မလှဘူးဆိုတာပဲ”

“အဲကဲလေး”

အကဲလေး သူ့ရှေ့ကနေ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့တော့သည်။ အချစ်က ပူလောင်တယ်တဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလောင်ကွယ်ခံပြီး ဆက်မချစ်လိုတော့ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို မပြောဘဲ အကဲလေး ပြန်ချစ်လိုက်မိတာ မှားပြီပေါ့လေ။

အခန်း (၂၉)

“သွားမယ် အဘိုး။ သူ့ရဲ့ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော် တစ်စက္ကန့်သာ နေချင်တော့ဘူး”

“မြေး သူပြန်လာအောင် စောင့်ပါဦးလား မြေးရယ်။ မြေးတတ်လိုက်မာန်ပါ မဆုံးဖြတ်သင့်ဘူးနော်”

“မသိဘူး အဘိုးရာ။ ကျွန်တော် သူနဲ့ ဆက်မပေါင်းနိုင်တာ သိတယ်။ အဘိုးမလိုက်ချင် နေခဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ သွားပြီ”

“ဟာ ... မြေး”

ဦးဘသာ မြေးနောက်ကို မလိုက်လို့ ရမတဲ့လားလေ။ အကဲလေးက စိတ်မြန်လက်မြန်နဲ့တော့ ခက်ပြီ။ ဟိုသင်္ကေတသွားကလည်း အခုထိ ပြန်မလာသေးဘူး။ အခက်တကား အခက်ထဲမှာ

ဒီအခက်က အဆိုးဆုံးပါလား။ အကဲလေးမှာ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးက
လွဲပြီး ကျန်တာ ဘာမှမပါပါဘူး။

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဟဲ့ ... သမီး ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

ဒေါ်သံစဉ်ချိုက မေးလေလျှင် -

“ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကနေ ထွက်သွားတော့မယ် မေမေ”

“ဘယ်လို”

“ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော်ရှိနေဖို့ မလိုအပ်တော့လို့ပါ။ ကျွန်တော်
သွားပါရစေ”

“သမီးက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ။ မသွားရပါဘူး။ မေမေ ခွင့်
မပြုဘူးနော် သမီး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သမီးက ဘာကြောင့်သွားမှာလဲ။
ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မေမေ့ကို ပြောပြစမ်း သမီး”

“ဆေးရုံမှာ မောင်နှိုင်းမရက အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်
ရဲ့ ပခုံးကို ဖက်ထားတာတွေ့လို့တဲ့ မချိုရယ်”

“ဟင် ...”

အကဲလေး နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်ထားလိုက်မိသည်။
မျက်ရည်က ကျချင်နေပြီလေ။

“လူနာများလား သမီးရယ်”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ။ ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ပဲ”

ဒေါ်သံစဉ်ချို တွေခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ ဟုတ်ပါ့မလားလို့

ကိုယ့်သားအကြောင်း ကိုယ်သိသည်ပဲလေ။ ကျောင်းသားဘဝ
မိန်းက အသည်းကွဲပြီးကတည်းက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရောရော
ကပ်ယှက်မနေဘဲ ခပ်ကင်းကင်းနေခဲ့သူပါ။

“သူ့အတွက် အကဲလေး မလိုအပ်တော့ဘူး မေမေ။ အဲဒါ

ကြောင့် အကဲလေးကို ထွက်သွားခွင့်ပြုပါ”

“မဟုတ်တာ သမီးရယ်”

“အကဲလေး သွားတော့မယ်”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... သမီး”

တားနေတဲ့ကြားက အကဲလေး ဇွတ်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

သာကွမကို ခင်တွယ်ပေမယ့် သူနဲ့မှ မပတ်သက်ချင်ဟော့ပဲလေ။

အကဲလေးထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ နှိုင်းမရကားက ခြံထဲသို့ဝင်လာပြီး

တားရပ်တာနှင့် ကားပေါ်က ဆင်းကာ -

“အကဲလေး”

“... ...”

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ။ ငါ သွားခွင့်မပြုဘူးနော်”

“သွားမှာပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်စရာအကြောင်းမှ မရှိတော့တာ”

“မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုကို ဘယ်နှခါပြောရမလဲ။ မကေသီ ခေါင်းမူးလို့ ကိုကိုတွဲပြီး နားနေဆောင်ကို လိုက်ပို့တာ”

“လာမပြောနဲ့၊ မယုံဘူး”

တားမရတော့ နှိုင်းမရ ဒေါသထွက်ကာ -

“မင်းကလေး နာမည်က လေညှင်းစံမို့လို့သာပေါ့။ နေမင်းသာဆိုရင် ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပြာကျအောင် မီးလောင်တိုက်သွင်းမလားဘဲ”

“ဟုတ်တယ်။ အရှင်လတ်လတ်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပစ်ချင်တာ သိလား”

“သင်္ဂြိုဟ်ကွာ ... သင်္ဂြိုဟ်။ မင်းထွက်သွားမယ်ဆို ငါ့ကို တစ်ခါတည်း မီးသင်္ဂြိုဟ်ပစ်ခဲ့”

“ကျွန်တော့်ကို အမှုပတ်အောင် လာမလုပ်နဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သင်္ဂြိုဟ်ပါလား”

“မင်းပဲ သင်္ဂြိုဟ်မယ်ဆိုကွ”

“ခင်ဗျားသေရင် ကျွန်တော်ထောင်ကျမှာပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားလို လူအတွက် ကျွန်တော့်ဘဝကို အပျက်စီးမခံဘူး။ ရှေ့က ဖယ်ဗျာ”

“မဖယ်ဘူးကွာ”

“မဖယ်ဘူးလား”

“မဖယ်ဘူး”

“မဖယ်ရင် ဖယ်အောင်လုပ်မယ်ဗျာ”

“အကဲလေး”

“ခွပ်”

“အ ...”

နှိုင်းမရ အကဲလေးလက်ကို လှမ်းအဆွဲမှာ အကဲလေးက နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီးမှ နှိုင်းမရကို လက်သီးနှင့်ထိုးလေလျှင် -

“မြေး ... မလုပ်နဲ့”

“သမီး ... မလုပ်ရဘူးလေ”

နှိုင်းမရ ကိုယ့်အသားနာတာကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ အကဲလေးကို တားဆီးဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အကဲလေးက ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

“မြေး”

“သမီး... မသွားနဲ့လေ”

“သွားပစေ မေမေ။ သွားပစေတော့။ ဒီလောက်တောင် ပြောမရတဲ့ မိန်းမ၊ နေပစေတော့”

“မဟုတ်တာ သားရယ်။ သမီး... မသွားနဲ့”

အကဲလေး ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ကိုယ့်မျက်ရည်တွေ ကို သူမမြင်စေရဘူး။ ညံ့လိုက်တဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသား။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ သူ့စကားတွေကြားမှာ အရည်ပျော်ခဲ့မိတာ မတန်လိုက်တာ။ အစက ချစ်လို့ယူခဲ့တာမဟုတ်ပေမဲ့ ဖြစ်မိတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး သာယာချမ်းမြေ့ အောင် ချစ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာ။

ကိုယ့်ဘက်က နားလည်ပေးခဲ့တာတွေက သူ့အတွက် ဖောက်ပြန်ဖို့ အခွင့်အရေးပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့တာပေါ့။ တစ်ခါ ချစ်မိတာနဲ့ အချစ်က လူကို ပူလောင်စေမှန်း သိခဲ့ပါပြီလေ။

“မြေး”

“ဟင်... ”

“အဘိုးကို စောင့်ဦးလေ”

အကဲလေး မှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်နေစဉ် အဘိုးလိုက်လာ သည်လေ။ လိုက်လာမှာပေါ့။ ဒီမြေးမျက်နှာနဲ့ သူများအိမ်မှာ နေရ

တာ။ ဒီမြေးမရှိမှတော့ သူဘာလို့ ဆက်နေဦးမှာလဲ။

“ဆောရီးပါ အဘိုး။ မြေး ဒေါသကြောင့် အဘိုးကိုခေါ်ဖို့ မသွားတာပါ”

“စဉ်းစားပါဦး မြေးရယ်။ တကယ်ဆို သူက ဆရာဝန်တစ် ယောက်လေ။ သူ သိက္ခာကျမယ့်အလုပ်ကို လျှစ်ပျံ့မလား”

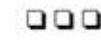
“ဆရာဝန်လည်း လူပဲလေ အဘိုးရဲ့။ သူက ဘာသားနဲ့ ဆုထားတာမှတ်လို့။ သူတို့မှာလည်း ဖောက်ပြန်ခွင့်ရှိနေတာပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး။ မောင်နှိုင်းမရ မြေးကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ အဘိုးသိတယ်။ သူ ရှင်းပြတာကို မြေးနားထောင် ဆင့်တယ်မြေး။ သူတို့မိသားစုက အရှက်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို သိပ်တန်ဖိုး ထားတာ”

“သူက တန်ဖိုးမထားလို့မှ ဒီမျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့တာပေါ့ အဘိုး။ တော်ပြီ။ သူ့အကြောင်း ဘာမှမပြောနဲ့တော့။ ကားလာပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပဲ အကဲလေးက ကားပေါ်တက်ဖို့ ခြေ ဆုမ်းစတော့ ဦးဘသာလည်း လိုက်ခဲ့ရတော့သည်သာ။

ဟူး... ဒီကလေးနဲ့တော့ ခက်ဆိုမှ ခက်ပျံ့ပါပဲလေ။

“ဘာ... အကဲလေး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပြီ ဟုတ်လား။ ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အိမ်မှာ ဘာပြဿနာတက်လို့လဲ ချို”

“ရှင်သားကိုပဲ မေးကြည့်တော့ ကိုခွန်းဆက်ရေ။ ကျွန်မလည်း ဂဃနဏ မသိတော့ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ ကျွန်မ အကဲလေးကို တားပါတယ်။ တားလို့ကို မရတာ”

“အဲဒီလောက်ဖြစ်သွားရအောင် မင်းရဲ့သားက ဘာမဟုတ်တာ လုပ်လဲမှ မသိတာ”

“ဟာ... ဖေဖေကလည်း သားကိုပဲ တန်းပြီး အပြစ်မြင်တော့တာပဲ။ သား မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ သူ့တာသာ အထင်လွဲသွားတာ။ ရှင်းပြမယ်ပြောတာ သူကမှ လက်မခံတာ”

ဦးခွန်းဆက် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး -

“အကဲလေးက ဘာကို အထင်လွဲတာလဲ”

မပြောချင်ဘဲ ပြောရဦးမယ်ဆိုသလို ရှင်းပြချင်စိတ်မရှိပေမဲ့ ရှင်းပြရဦးမည်သာ။

“အဖြစ်က ဒီလိုပါ ဖေဖေ”

နှိုင်းမရ ဆေးရုံကို အကဲလေးလာမယ်ဆိုလို့ မျှော်နေမိရာက စလို့ မကေသီနဲ့ ပြောဖြစ်တဲ့ စကားတွေကို ပြန်ပြောပြ၊ မကေသီ

ခေါင်းမူးလို့ တွဲပို့ရတာတွေကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ ရှင်းပြမှုရဲ့ အဆုံးမှာတော့ -

“မင်းကလည်း မင်းပဲ။ အကဲလေးလာတဲ့အချိန်မှာမှ ရွေးပြီး တွဲပို့မိရသလားကွာ။ မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အူတိုတဲ့မျိုးကွ”

“တိုပဲ တိုနိုင်လွန်းတယ် ဖေဖေရယ်။ တော်ပြီ၊ တော်ပြီ။ ဒီမိန်းမကို မပေါင်းတာပဲ အေးတယ်။ မပေါင်းတော့ဘူး”

“ဘာကွ”

“ဘာမှ မကွနဲ့။ သား သူ့ကိုယူလိုက်တာ ဖေဖေကြောင့်”

“ဟေ...”

“ဟုတ်တယ်။ ဖေဖေနဲ့ တွဲသွားတဲ့လာတွေ့လို့ တစ်မျိုးထင်ပြီး နောက်တွဲလို့မရအောင် သူ့ကို သား မရ ရတဲ့နည်းတဲ့ ယူပစ်လိုက်တာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတယ်”

ပြောသာပြောရတယ် တကယ် ရင်ထဲကလာတဲ့စကား မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အသိဆုံးပေါ့လေ။

၃၈ ၃၈ ၃၈

အခန်း (၃၀)

နှစ်ယောက်သား မာနချင်းတွေပြိုင်ပြီး ဘာမဟုတ်တဲ့ ကံရလေးနဲ့ ကွဲကြကွာကြ မဖြစ်စေချင်တာကြောင့် ကျော်မျိုးသူနဲ့ လင်းအောင် အကဲလေးတို့အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်ပေါ့လေ။

“အစ်ကိုတို့ တကယ်ပြောတာပါ ငါ့ညီမရယ်။ နှိုင်းမရက ညီမကို အရမ်းချစ်တာပါ။ သူ့အကြောင်းကို အစ်ကိုတို့ အသိဆုံးပဲ။ လူပျိုကတည်းက အရှုပ်အရှင်း ကင်းပါတယ်”

“အစ်ကိုတို့က သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ အကဲလေးဘယ်လိုယုံရမှာလဲ။ ငါ့မယုံရင် ငါ့မယားကိုမေးကြည့် ဆိုတာမျိုး ဖြစ်မနေဘူးလား”

“အစ် ...”

လင်းရအောင် ကျော်မျိုးသူကို လှည့်ကြည့်မိလေသည်။ ပြောလိုက်တဲ့စကားလုံးက ကြီးလွန်းလို့ မနိုင်တော့ဘူးလို့သာ ပြောလိုက်ချင်ပါရဲ့။ ကျော်မျိုးသူက ပျာပျာသလဲနှင့်သာ -

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်။ အစ်ကိုမိန်းမကိုလည်း မမေးခိုင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုပြောတာကိုတော့ ယုံပါ”

“ဟေ့ကောင် ...”

“ဟေ ...”

“ဟိုက စကားပုံနဲ့ နှိုင်းတာလေ။ မင်းမိန်းမကို မေးခိုင်းလို့ လား။ အရေးထဲ မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြနေသေးတယ် ... ဟင်း”

လင်းရအောင်က အံ့ကြိတ်၍ပြောလေတော့ -

“ငါသိပါတယ်ကွ။ ငါကလည်း သဘောပြောပြတာပါ”

“လိုရင်းကို မရောက်နိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

“ဘာကိုလဲ ညီမ”

“သူ့ကို မပေါင်းတော့ဘူး”

“ဟာ ... အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ညီမရယ်။ အစ်ကို ကြားထဲက

တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ အဲဒီနေ့က မကေသီ ခေါင်းမူးလို့ နှိုင်းမရက တွဲပို့တာပါ။ သူတို့က လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေမို့ ရိုးရိုးသားသား ခင်ကြတာပါ”

ကျော်မျိုးသူက ပျာပျာသလဲနှင့် ရှင်းပြလေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ -

“သူ ညီမကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြရအစ်ကိုမှာ သက်သေရှိပါတယ်”

“ဘာသက်သေလဲ”

“အစ်ကို ဖွင့်ပြမယ်။ ညီမ သေဆေးချာချာ နားထောင်ကြည့်ပါ”

ပြောပြီး ကျော်မျိုးသူ သူ့ဖုန်းထဲမှာ အသံဖမ်းထားတဲ့ အသံဖိုင်ကို ဖွင့်ပြလေတော့သည်။

“နှိုင်းမရ”

“အင်း...”

“မင်းကို ငါမေးစရာရှိတယ်ကွ”

“ဘာလဲ...”

“မင်း... မင်းရဲ့မိန်းမကို တကယ်မချစ်ဘူးလား။ အကဲလေး

က မဟုတ်မခံ ကလေးဆန်တာလေးကိုက ချစ်စရာလေးပါကွ”

“ဘာကွ”

“အမ်”

“မင်း... ဘာစကားပြောတာလဲ ဟေ့ကောင်။ မင်းကများ

ငါ့မိန်းမကို ချစ်စရာလေး ဘာလေးနဲ့။ ဒီမှာ ပေးကောင်၊ သူငယ်ချင်းက သူငယ်ချင်းပဲ။ မိန်းမတော့ မထိနဲ့ကွ။ မယားထိ ဓားကြည့်ပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ငါပြောတာက...”

“မပြောနဲ့။ မင်းပါးစပ်က ငါ့မိန်းမအကြောင်း ပြောစရာကို

မလိုတာ။ ငါ့မိန်းမအကြောင်း ငါပဲပြောမယ်”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ”

အကဲလေးမျက်နှာကို ဘယ်မှာ ဝှက်ထားချင်မှန်း မသိတော့ပေ။ အသံက အာလေးလျှာလေးနဲ့။ ပြောနေတာ မိန်းမချင်းကို ထပ်နေအောင် ခေါ်တာ။ ရှက်လိုက်တာ။

“ငါ မင်းမိန်းမအကြောင်း ပြောနေတာက မင်းနဲ့ပတ်သက်

ပြီး ပြောနေတာလေကွာ”

“မပြောနဲ့။ ငါ့မိန်းမအကြောင်း သူများပြောတာ ငါမကြိုက်

ဘူး”

“ဟောဗျာ”

ရှက်စိတ်နဲ့ စိတ်ကထင်လို့လား မသိပါဘူး။ အသံက ပိုကနဲ
လာသလိုပါ။

“မင်းပဲ ပြောတော့ မင်းမိန်းမကို မချစ်ဘူးဆိုကွ”

“ဟ ... မချစ်ဘဲနေမလား။ ချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တာ
အရမ်းကိုချစ်တာ”

အကဲလေး ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ငြိမ်သက်နေတော့သည်။

“ငါ့နုလုံးသားကို ငါသေဆုံးသွားပြီလို့ ထင်ခဲ့တာ။ အကဲလေး
နဲ့တွေ့မှ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်နိုးကြား အသက်ရှင်လာတာပါကွာ”

“တကယ်ကြီးလား”

“တကယ်ပါကွာ။ သူ့ကို ငါအရမ်းချစ်တာကွ။ သူနဲ့သာ
ရရင် ငါရူးရင်ရူး၊ မရူးရင် သေမှာ သေချာတယ်”

အကဲလေး ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့ပြီး -

“တော်ပါတော့၊ ပိတ်လိုက်ပါတော့”

အကဲလေးစကားကြောင့် ကျော်မျိုးသူ ပထမတော့ ကြောက်
နေမိသည်။ နောက်မှ ဖုန်းထဲက အသံဖိုင်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။
တကယ်တော့ အသံဖိုင်ဆိုတာ Video ဖိုင်တစ်ခုလေး။ အစကတည်းက

နှိုင်းမရ ပြောသမျှ အဆက်မပြတ်နားထောင်လို့ရအောင် Video ဖိုင်
နဲ့ပဲဖွင့်ပြီး အသံကို အရယူခဲ့တာပါ။

ကျော်မျိုးသူ ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်တော့ -

“ဒီစကားတွေက သူမူးလို့ လျှောက်ပြောနေတာပဲဖြစ်မှာပါ”

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး ညီမ။ သူ ညီမကို တကယ်ချစ်တာ
ပါ။ ညီမထွက်သွားတော့ သူ မာနနဲ့သာ တင်းခံနေတာ။ စိတ်ညစ်လို့
ဆိုပြီး အရက်တွေသောက်။ ဟူး ... ကြာရင် ယစ်ထုပ်ကြီးဖြစ်မှာ
စိုးရိမ်ရတယ်”

“ဟင် ...”

လင်းရအောင် ပိုပိုကဲကဲလေး ပြောပစ်လိုက်သည်။ အကဲ
လေးကို ပိုပိုကဲကဲပြောပစ်လိုက်တာ မှတ်ကရော။ ဒါမှ ရင်ထဲက
စစ်မှန်တဲ့ သယံဇာတတွေကို တူးဖော်လို့ရမှာလေ။ အကဲလေး စိုးရိမ်
သလို မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားတော့ အားတက်သရောနှင့် ကျော်မျိုးသူ
ပေါင်ကို လိမ်ဆွဲလိုက်မိလေလျှင် -

“အား ...”

ကျော်မျိုးသူခမျာ မျက်နှာတစ်ချက် မဲ့သွားပြီး ကျိတ်ညည်း
တွားရသည့် အဖြစ်ပါ။

“အစ်ကိုတို့ ပြောတာ တကယ်ပဲလားဟင်”

“တကယ်ပေါ့ ညီမရယ်။ အခုလောက်ဆို အဲဒီကောင် စာ
သောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သောက်နေလောက်ပြီ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို အဲဒီဘဝမျိုး အရောက်မခံဘူး”

“ဒါဆို”

“ကျွန်တော် အခုပဲ သူ့ရှိတဲ့နေရာကို လိုက်ခဲ့ပါမယ်။ အစ်ကို
တို့ လိုက်ပို့ပေးပါ”

ပြောပြီး အကဲလေး ထသွားလေတော့သည်။ အခန်းထဲ
ဝင်ပြီး အဝတ်လဲတာထင်ပါရဲ့။ ကျော်မျိုးသူနဲ့ လင်းရအောင် ကိုယ်
လက်မထောင်လိုက်ကြပြီး လင်းရအောင်ကပဲ -

“ရှိတ်လိုက်ပါဦး”

“ရှိတ်တယ်ကွာ”

နှစ်ယောက်သား လက်ဝါးချင်းရိုက်၍ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ရယ်
လိုက်မိကြတော့သည်။

အခန်း (၃၁)

ခိုင်းမရ ...

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ဘီယာသောက်မယ်ဆိုပြီး မှာပြီးမှ သောက်
ခွင့်စိတ်မရှိတော့ပေ။ ဒါကြောင့် ဘီယာဘူးကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး
ငြိမ်သက်နေတော့သည်လေ။

ကိုယ် အကဲလေးကို တောင်းပန်သင့်သလား။ ဒေလွမ်းတွေ
ကတော့ မိမနိုင် ဖမနိုင် သားသမီးလို ထိန်းကျောင်းရခက်ပါ။ သတိရ
ခြင်းတွေပဲ ခုန်ခုန်ပြီး ထလာတာလေ။ စမှားခဲ့တာက ကိုယ်။ ဖေဖေနဲ့
အထင်လွဲပြီး ကိုယ်က သူ့ကို ရအောင်ယူလိုက်တာလေ။

ပြီးတော့ မချစ်မိရင်လည်း ထားတော့။ အခုက ချစ်တာ

ဟိုဘက်တောင် လွန်နေသေးရဲ့။ ရင်ထဲ ပူလာသလိုရှိတာနှင့် ရေသန့်
ဘူးထဲက ရေကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ သွန်ချလိုက်စဉ် -

“ဟင် ...”

ဖုန်းရိုက်တုန်းသံ မြည်လာသဖြင့် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး
နားထောင်လိုက်စဉ် -

“ဟေ့ကောင် ... အခု မင်းဘယ်မှာလဲ”

နှိုင်းမရ သူရောက်နေတဲ့ နေရာကို ပြောပြလိုက်တော့ -

“မင်း အဲဒီကနေ ဘယ်မှမသွားနဲ့နော် နှိုင်းမရ။ တို့ အခု

မင်းဆီကို လာနေပြီ”

“စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲကွာ။ မင်းတို့က ဘာလာရှုပ်ဦးမှာလဲ”

“ပြောရက်လိုက်တာကွာ။ ဟေ့ကောင် ... ငါတို့က အရှုပ်

တွေ ရှင်းပေးနေတာကွ”

“ဘာလဲ ... မင်းတို့က စည်ပင်လား”

“စည်ပင်လား။ သယံဇာတတူးဖော်သူတွေလား တို့ရောက်

လာရင် မင်းသိရမှာပေါ့”

“ဒါပဲမို့လား”

“အေး ... ဒါပဲ”

“တို့”

“ဟာ ... သူတောင်းစား။ ဖုန်းချတာ မြန်လိုက်တာ”

သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေမို့ ပြောမနာ ဆိုမနာတွေပါ။

ကြောင့် လင်းရအောင် ဆဲမိခြင်းပါလေ။

နှိုင်းမရ သူငယ်ချင်းတွေလာမယ်ဆိုတော့ စောင့်ရတော့

ည့်သာပေါ့။ စောင့်ရင်းနဲ့ ပျင်းလာတော့ ဖုန်းလေးဖွင့်ပြီး ဖေ့စ်ဘွတ်

ည့်။ သူများတင်တဲ့ ပို့စ်တွေ ဘာရယ်ညာရယ် မဟုတ်ဘဲ Like

မီးနှင့် အချိန်က ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားခဲ့သည်သာ။

စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဟာ ခဏပါပဲ။ ကြာတော့ အကဲလေး

လွမ်းမိလာပြန်သည်လေ။

ဟူး ... ခက်ပါ။ ဒီဝေဒနာက ကုရန်နတ္ထိ ဆေးမရှိဆိုတာ

မမှန်အကန်ပါပဲ။ ကိုယ့်ရောဂါကိုယ် ဘယ်လိုကုရမှန်းပင် မသိတော့

ပါ။ ဒါနဲ့ပဲ မဆီမဆိုင် ရေပဲသောက်လိုက်မိပြန်ပေါ့။

“ကိုကို”

“... ...”

“ကိုကို”

“အင် ...”

ကိုကိုလို့ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် မျိုချတော့မယ့်ရေကို မျိုမချ
ဖြစ်ဘဲ နှိုင်းမရ နားစွင့်လိုက်မိသည်။ မျက်လုံးက ချက်ချင်းမကြည့်
ဖြစ်သေးပါဘူး။ ကိုယ့်ဘေးမှာ တစ်ယောက်လာရပ်တာကိုတော့ မြင်
သည်လေ။ ရေကို မျိုချပြီးမှ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် -

“ဟင် . . .”

ကိုယ် အမြင်အာရုံထွေပြားပြီး နားကြားများ မှားလေစေ
သလား။ ကိုကိုတဲ့။ လိုရာဆွဲတွေးပြီး စိတ်ကူးယဉ်မိတာလား။ ဒါမှ
မဟုတ် ကိုယ်ရူးများရူးသွားပြီလား။

“အကဲလေး နားလည်ပါပြီ ကိုကို။ နောက်ဆို ကိုကိုအဖေ
မှာ အကဲလေး မဆိုးတော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

“... ..”

“ကိုကို အကဲလေးကို စိတ်နာနေပြီလားဟင်”

နှိုင်းမရ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ အကဲလေးကို ငေးကြည့်နေ
မိစဉ် -

“ဟာကွာ . . . မင်းသားက ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဝမ်းသာ
အားရနဲ့ မင်းသမီးကို ဖက်လိုက်လေကွာ”

အသံကြားရာကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ

ကိုယ့်ဆီ လျှောက်လာနေတာမို့ -

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မြန်မြန်လာကြစမ်း”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို”

“ဘာလဲကွ နှိုင်းမရ”

နှိုင်းမရ ကျော်မျိုးသူရှေ့သို့ လက်ကို ဆန့်တန်းပေးပြီး -

“ငါ့ . . . ငါ့လက်ကို ဆွဲဆိတ်ကြည့်စမ်းပါ”

“ဟေ . . .”

“လုပ်ပါ။ ဆွဲဆိတ်လိုက်စမ်းပါ”

ကျော်မျိုးသူက ခပ်ကြောင်ကြောင်ကြည့်နေတုန်းမှာ လင်းရ
အောင်က တစ်ယောက်ကျော်ကနေ ခါးကိုင်းပြီး နှိုင်းမရလက်မောင်း
ကို ဆွဲဆိတ်လိုက်လေလျှင် -

“အား”

နှိုင်းမရ အားခနဲအော်ပြီး လက်ကို ပြန်ရုပ်ပြီးမှ -

“ဟား . . . ငါမရူးဘူးကွ။ အိပ်မက် မက်တာလည်း မဟုတ်
ဘူး။ တကယ်ကြီးဆိုတော့”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုကိုအကဲလေးရာ”

“ဟာ ...”

“အို ...”

နှိုင်းမရ အကဲလေးပခုံးကို ဆွဲဖက်လိုက်တော့ အကဲလေး ဟာခနဲဖြစ်ပြီး အို ... လို့ အသံပေးကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်လိုက်သူက လင်းရအောင်ပါ။ ဒါ ရှက်တယ်ဆိုတဲ့ သရုပ်ကို ဟန်လုပ်ပြခြင်းပဲလေ။

“ကိုကိုအကဲလေး”

“ဗျာ”

“ကိုကို မင်းကို ပြောချင်တဲ့စကားတွေ အများကြီးပဲကွာ။ ဒီကောင်တွေနဲ့ဆို မလွတ်လပ်ဘူး။ လာ ... ကိုကိုတို့ သွားကြရအောင်”

နှိုင်းမရ အကဲလေးလက်ကိုဆွဲခေါ်သွားလေလျှင် -

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်၊ မင်းကိစ္စတွေ ရှင်းခဲ့ဦးလေကွာ”

ကျော်မျိုးသူ ပြောလေတော့ -

“မင်းတို့ရှင်းလိုက်။ နောက်မှ ငါ အတိုးနဲ့ ပြန်ဆပ်မယ်။

သွားပြီ၊ တာ့တာ”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်”

နှိုင်းမရ ပြန်အော်ခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ကားပေါ်ကို ရောက်တော့မှ -

“အကဲလေး”

“ဟင် ...”

“ကိုကိုလို့ ခေါ်တာလေးက နားဝင်ချီလွန်းလို့ ပြန်ခေါ်ပါဦး ချစ်ရယ်”

“အဟွန်း”

အကဲလေး ရှက်ရယ် ရယ်လေလျှင် -

“ခေါ်ပါကွာ ... နော်”

“အင်း ... အကဲလေးက ကိုကို အရက်တွေသောက်တယ် ဆိုလို့ တကယ်မှတ်ပြီး စိုးရိမ်လိုက်ရတာ”

“အခုတော့ မသောက်ဖြစ်သေးဘူး။ အကဲလေးပြန်မလာရင်တော့ ကိုကို အရက်သမားဖြစ်သွားနိုင်တယ်ကွာ။ ကိုကို ဒီလောက် ချစ်တာကို မသိဘူးလား အကဲလေးရယ်”

“သိပါပြီ ကိုကိုရယ်”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို အာဘွား”

“ဟာ . . .”

အကဲလေး လက်ကာလိုက်ပေမယ့် နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။
ပါးပြင်ဆီမှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားပြီး ရင်ထဲမှာတော့ အသင်းထုံဆုံး ပန်း
တွေပွင့်သွားခဲ့ပြီပေါ့လေ။

“အရမ်းချစ်တယ် အကဲလေးရယ်”

ပရိသတ်များကို ထာဝရ ချစ်ခင်လေးစားလျက်
မိုးစက်ပွင့်

နောင်ကြီး

အမှတ်တမဲ့ ခလုတ်ထိပြီး
တုပ်မိခဲ့တဲ့ ဒီနောင်ကြီး
ငါ ဘာကြောင့် မြတ်နိုးမိပါလိမ့်။

အသိစိတ်တွေနဲ့
ဖိနှိပ်ကာ ဖုံးဖိထားသော်လည်း
မြူးမိတဲ့ ငါးပမာ
သူ့အလှကွန်ယက်ထဲကိုပဲ
ထပ်တလဲလဲ ပြေးဝင်မိတယ်။

တစ်ညမမြင် တစ်လထင်
တစ်ရက်မမြင် တစ်သက်ပင်ဝေးသလိုမျိုး
ထောင့်ငါးရာ မိုင်အကွာအဝေးမှာ
စောင့်စားကာ ထိုင်ကာဆွေးတဲ့ ငါ့ကို
သံယောဇဉ်လမ်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းမှာ
လက်ကမ်းလို့ ဘယ်သူကြိုပါ့မလဲ။

ချစ်မိုးစွေ (တမာမြေ)

ကဗျာပေးပို့ပါသော ချစ်မိုးစွေ(တမာမြေ)အား အထူး
ကျေးဇူးတင်ပါသည်။